

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑ

H

ΣΤΑΛΟΓΗ ΤΕΜΑΧΙΩΝ

BK TON

ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΠΕΖΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΩΝ.

Μετὰ σχολίων γραμματικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν, καὶ μετ' ἐπιτόμων Φιλολογικῶν καὶ κριτικῶν ἐκθέσεων.

Κατὰ τὸ ἐν τρίτον ἐπαυξηθεῖσα καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθεῖσα.

Ἑπό Σ. Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ¹⁾ καὶ Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ.

¹⁾ Ὁ σοφὸς λεξικογράφος Σ. Δ. Βυζάντιος δὲν ἦτο ἀπ' ἀρχῆς συντάκτης τῆς χρηστῆς ταύτης χρηστομαθείας. Ἄλλὰ καὶ συντάκτης αὐτῆς γενόμενος οὐδόλως σχεδὸν βελτίονα κατέστησεν οὐδὲν ἄλλο ἔργασάμενος ἢ μέρη τινὰ εἰς αὐτὴν προσθεῖς καὶ ταῦτα κατὰ τὴν τοῦ πρώτου καὶ κυρίου συντάκτου μέθοδον διωρθωμένα τε καὶ ἡρμηνευμένα, ὧν ἐκάστω, ἵνα μὴ συγχέωνται δηλονότι μετὰ τῶν τοῦ Ῥαγκαβῆ, προσέγραψε τὸ κλεινὸν αὐτοῦ ὄνομα. Φαίνεται δ' ὅτι εἰς τὴν σύζευξιν τῶν δύο τούτων μεγάλων ἀνδρῶν συντέλεσε μάλιστα ἢ πανουργία τοῦ μακαρίτου γόντου Ἀνδρέα Κορομηλά ἐλπίζοντος εἰκότως ὅτι ἐκ τῆς ἐργασίας τοιοῦτου ζεύγους θὰ συγκομίσῃ καρποὺς πλείονας καὶ κρείττονας ὅπερ καὶ ἐγένετο. Παρατηρήσατε δ', ὦ Φίλοι ἀναγνώσταί, πῶς ὁ ἀπλοῦς καὶ ἀπάνουργος ἐκεῖνος Κορομηλᾶς ἐφενάκιζε τοὺς ἀνθρώπους, ἴν' ἀδιαλείπτως τὰ βαλάντια αὐτῶν διαφορῇ. Εἰδοποίησ. ἐν τῷ ἔξω Φύλλῳ τοῦ τετάρτου τόμου ». . . ἥτις ἐὰν ἐβράδυνε νὰ συμπληρωθῇ μέχρι τοῦδε, εἶμαι βέβαιος ὅτι τῆς βραδυτῆτος ταύτης χάριν ἔλευσι μὲν γνῶριση [Πῶς γὰρ οὐ;] καὶ μαθηταὶ καὶ Καθηγηταὶ (!), διότι τὸ μέρος τῶν ποιητῶν ἰδίως ἐξεπονήθη μετὰ τῆς ἐνδεχομένης ἀκριβείας, καὶ τὰ σχόλια ὑπαγόρευσε [Οὕτω] κρίσις βαθεῖα καὶ ἐκλογὴ πανεπιτυχῆς [Ἦ τῆς ἀνυπερβλήτου ὑπερβολῆς!], καὶ τούτου ἐγγύησιν ἀποχωρῶσαν παρέχει εἰς τὸ Κοινὸν [Ἐτέοιο κοινὸ ποῦν' αὐτό, τοῦ πρέπει καὶ μὲ κεφαλαῖο κάππα νὰ γράφεται!] τὸ ὄνομα μόνον (!) τοῦ Κυρίου Σ. Βυζαντίου, τοῦ ὁποῦο ἢ διὰ τοσούτων Φιλο-

εἰς τὴν
εἰς τὴν
εἰς τὴν

Ἐν τῇ πομπῷδει ταύτῃ ἐπιγραφῇ διαπρέπει ἢ ἐσχάτη ἀμαθία ἢ ἀπαράβλητος κακοτεχνία. Τί κηρύττεται ἐν αὐτῇ ὅτι εἶνε ἡ προκειμένη εἰς πώλησιν χρηστομάθεια τοῦ ἐνδόξου Ῥαγκαβῆ; Συλλογὴ ἐκ τῶν δοκιμωτέρων Ἑλλήνων πεζογράφων καὶ ποιητῶν. Τί δ' εὐρίσκει τις αὐτὴν οὕσαν ἐπισκοπῶν τὰ ἐν αὐτῇ περιεχόμενα; Ἐμπόρευμα ἢ ἀλογίστως καὶ ἀφροντίστως συμπεφυρμένον ἢ πανούργως καὶ ἀναισχύτως νενοθευμένον. Διότι δὲν εἶνε συνειλεγμένη ἐκ μόνων τῶν δοκίμων καὶ τῶν δοκιμωτέρων Ἑλλήνων πεζογράφων καὶ ποιητῶν, ὡς ἐν τῇ ἐπιγραφῇ αὐτῆς ἢ ἀμαθῶς ἢ δολίως σαλπίζεται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀδοκίμων καὶ τῶν ἀδοκιμωτέρων καὶ τῶν ἀδοκιμωτάτων. Ὁ Ἱεροκλῆς (Τόμ. Α', σελ. 12-14) εἶνε δόκιμος συγγραφεύς; Ὁ Στοβαῖος (Τόμ. Α', σελ. 15-20) εἶνε δόκιμος συγγραφεύς; Οἱ αἰσώπειοι μῦθοι (Τόμ. Α', σελ. 21-31) εἶνε δοκίμου συγγραφῆς; Ὁ Πλούταρχος (Τόμ. Α', σελ. 32-34 καὶ Τόμ. Β', σελ. 1-98) εἶνε δόκιμος συγγραφεύς; Ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος (Τόμ. Α', σελ. 35-37) εἶνε δόκιμος συγγραφεύς; Ὁ Αἰλιανὸς (Τόμ. Α', σελ. 38-45) εἶνε δόκιμος συγγραφεύς; Ὁ Λουκιανὸς (Τόμ. Α', σελ. 46-58 καὶ σελ. 225-253) εἶνε δόκιμος συγγραφεύς; Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (Τόμ. Α', σελ. 59-87) εἶνε δόκιμος συγγραφεύς; Ὁ Στράβων (Τόμ. Α', σελ. 106-111) εἶνε δόκιμος συγγραφεύς; Ὁ Καισαρείας Βασίλειος (Τόμ. Β', σελ. 220-245) εἶνε δόκιμος συγγραφεύς; Ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς (Τόμ. Β', σελ. 246-283 [καὶ Τόμ. Δ', σελ. 132-134] ¹) εἶνε δόκιμος συγγραφεύς καὶ ποιητής; Ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος (Τόμ. Δ', σελ. 119-126) εἶνε δόκιμος ποιητής; Ὁ Καλλιμάχος (Τόμ. Δ', σελ. 126-132) εἶνε δόκιμος ποιητής; Ὁ Θεόκριτος (Τόμ. Ε', σελ. 178-190) εἶνε δόκιμος ποιητής; [Αἱ ἀνακρέοντειοὶ ᾠδαὶ (Τόμ. Ε', σελ. 219-224) εἶνε δοκίμου ποιητοῦ; Τὰ ἐπιγράμματα (Τόμ. Ε', σελ. 225-230) εἶνε δοκίμων ἐπιγραμματογράφων;]. Οὐδεὶς τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ποιητῶν τούτων εἶνε δόκιμος, ἀλλὰ

λογικῶν ἀγάνων (!) ἀποκτηθεῖσα φήμη εἶνε σήμερον πλέον ἀναμφισβήτητος [Καὶ ὅμως ἀμφισβιτεῖται τὰ μάλιστα].

¹ Ἀνδρέας Κορομηλᾶς".

² Ὡ Κραναὰ πόλις, ἄρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελλον τοῦ ἀνθρώπου;

¹) Τὰ ἐν ταῖς γραμματῆς [—] περιειλημμένα εἶνε ἐκ τῶν μερῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Βυζαντιοῦ εἰς τὴν τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομάθειαν προστεθειμένων.

πάντες ἀδόκιμοι, οἱ μὲν μᾶλλον οἱ δ' ἦττον. Παρ' οὐδενὶ αὐτῶν φαίνεται ἡ θαυμαστὴ ἐκείνη ὀρθόεπεια καὶ καλλιέπεια ἢ διαλάμπουσα ἐν τῇ θεσπεσίᾳ γλώσσῃ τῶν πρὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀκμασάντων θεῶν Ἑλλήνων.

Καὶ εἶνε μὲν δυνατὸν ἐν μόνοις τοῖς παρὰ τῷ Ῥαγκαβῆ μέρεσιν αὐτῶν, εἴαν τις ἐπιμελῶς ζητήσῃ, πάμπλειστα νὰ εὔρη παραδείγματα τὸ πλημμελὲς ἐμφαίνοντα ἢ μεταχειρίζονται γλώσσης οὔτε τὴν ὀρθότητα οὔτε τὴν καθαρότητα τῆς τῶν παλαιῶν διασωζούσης. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀκριβὴς αὐτῶν συλλογὴ καὶ λίαν ἐπίμοχθος εἶνε καὶ ἄνευ χρόνου μακροῦ καὶ μελέτης πολλῆς δὲν κατορθοῦται καὶ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν φαίνεται· διὰ τοῦτο θ' ἀρκεσθῶμεν καταδεικνύοντες ὅσα δυνηθῶμεν ἀπονώτερον νὰ συλλέξωμεν ἐκ τε τῶν ἄλλων μερῶν* καὶ ἐκ τῶν γνωμικῶν καὶ συντόμων Φράσεων (Τόμ. Α', σελ. 1-12), αὗτινες εἶνε καὶ αὐταὶ ἀπηνθισμένοι οὐ μόνον ἐκ δοκιμῶν ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀδοκιμῶν καὶ ἀδοκιμασμάτων ἢ ἐκ δοκιμῶν μὲν παραπεποιημένοι ὅμως καὶ παρεφθαρμένοι ὑπὸ τοῦ Ῥαγκαβῆ.

Ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ πρώτου τόμου ὑπάρχουσιν ἐφεξῆς αἱ τρεῖς αὗται ῥήσεις·

»Ἀγαθὸς ὁ ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ, οὐκ ἐπὶ πατραγαθίᾳ μέγα Φρονῶν. — Ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀσυνεσία, δὺω μεγίστω κακῶ, πολλοὺς ἀπώλεσαν. — Τοῖς νικηταῖς ἐν ἀγῶσι δάφνης ἐδίδετο στέφανος».

Τὸ πατραγαθία εἶνε ἄγνωστον τοῖς παλαιοῖς, τὸ δὲ δὺω ἄχρηστον τοῖς Ἀπτικοῖς, τὸ δὲ ἐδίδετο νεωτερικώτατον καὶ βαρβαρώτατον. Περὶ ἐνὸς ἐκάστου τούτων ἀναγκαῖον νομίζομεν μετ' ἀκριβείας νὰ διαλάβωμεν ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ δὺω.

Πολλάκις ἐν τῇ τοῦ Ῥαγκαβῆ χρηστομαθειᾷ εὐρίσκεται τὸ ἀνάτικον δὺω ἀντὶ τοῦ δὺο. »Ἐέρξου ἐν Ἑλλάδι πολεμοῦντος, ἢ αὐτοῦ μῆτιρ ἐδόκει ἐν ὄνειροις ἰδεῖν δὺω γυναῖκες κτέ.» (Τόμ. Α', σελ. 3). »Διὰ τοῦτο δὺω ὄτα ἔχομεν» καὶ »δὺω κακῶν προκειμένων» (Τόμ. Α', σελ. 4). »Πυθαγόρας ἔλεγε, δὺω ταῦτα ἐκ τῶν θεῶν τοῖς ἀνθρώποις δεδῶσθαι κάλλιστα» (Τόμ. Α', σελ. 9). »Ἀνθρώπων ἕκαστος δὺω πῆρας φέρει» (Τόμ. Α', σελ. 23). »Δὺω τινὲς κατὰ ταῦτον ὠδοπόρου» (Τόμ. Α', σελ. 30). Κτλ.

Ἡ ὀδὸς τοῦ ὠ μεγάλου τύπος εἶνε ὅλως ξένος τῶν Ἀπτικῶν οὔτε παρὰ τοῖς πεζυλόγοις αὐτῶν οὔτε παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀπαντῶν.

ὁ δὺο
παρὰ τοῖς πεζυλόγοις
αὐτῶν οὔτε παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀπαντῶν.
καὶ ἡ ὀδὸς τοῦ ὠ
μεγάλου τύπος
εἶνε ὅλως ξένος
τῶν Ἀπτικῶν οὔτε
παρὰ τοῖς πεζυλόγοις
αὐτῶν οὔτε παρὰ τοῖς
ποιηταῖς ἀπαντῶν.

Ἀποφαίνονται μὲν τινες τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ὅτι τὸ μὲν μικρογραφούμενον εἶνε κοινόν, τὸ δὲ μεγαλογραφούμενον ἄττικόν. Φιλίμ. Λεξ. Τεχνολ. σελ. 23, 32 Ὅσων. » Διαφέρει δὲ τὸ ἄμφω τοῦ δύο, ὅτι τὸ δύο γράφεται καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου ἄττικῶς, τὸ δὲ ἄμφω ἀεὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου». Χοιροβοσκ. Βεκκ. Ἐνεκδ. σελ. 1248 » Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἄμφω ἀεὶ διὰ τοῦ ω γράφεται καὶ χωρὶς ἄρθρου λέγεται, τὸ δὲ δύο καὶ διὰ τοῦ ο γράφεται καὶ διὰ τοῦ ω· καὶ κοινῶς μὲν διὰ τοῦ ο γράφεται, ἄττικῶς δὲ διὰ τοῦ ω καὶ ἀναλόγως τῶν δυϊκῶν ἀριθμῶν· τὸ γὰρ ω τελικόν ἐστι τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν» (Πρβ. καὶ Χοιροβ. ὑπὸ Γαισφ. σελ. 442). Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 91, 35 » Καὶ τί διαφέρει τὸ ἄμφω τοῦ δύο; Ὅτι τὸ δύο γράφεται καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου ἄττικῶς, τὸ δὲ ἄμφω διὰ τοῦ ω μεγάλου πάντοτε». σελ. 289, 29 » Ἀὐτὰρ ὁ δοῦρε δύο: Ὡδε γὰρ διὰ τὸ μέτρον μέγα. Κοινῶς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἄττικῶς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου. Καὶ ποῖόν ἐστιν ἀναλογώτερον; Τὸ διὰ τοῦ ω μεγάλου. Ἐμάθομεν γὰρ ὅτι τρία ἐστὶ στοιχεῖα τελικὰ τῶν δυϊκῶν, α, ε, ω» (Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Γουδ. σελ. 50, 2. σελ. 135, 36 καὶ σελ. 134, 6 καὶ Κραμ. Ἄν. Ὁξ. Τόμ. Α', σελ. 108, 20¹⁾). Ἄλλ' ὅτι σαθρὰ καὶ εὐανάτρεπτα εἶνε τὰ ὑπ' αὐτῶν λεγόμενα ἀποδείκνυται τρανότερα καὶ ἐκ μόνης τῆς ἐξῆς παρατηρήσεως. Ἄν ὄντως δι' ω μεγάλου παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ δύο ἐγράφετο, ἦτο δυνατόν ποτε νὰ πάθῃ ἔκθλιψιν τοῦ τελικοῦ φωνήεντος, ὡς πολλάκις παρ' αὐτοῖς βλέπομεν; Λίσχυλ. Ἐπτ. 478: ἦ καὶ δύο ἄνδρε καὶ πόλιςμ' ἐπ' ἀσπίδος κτέ. Χοηφ. 207: Καὶ γὰρ δύο ἐστὸν τῶδε περιγραφὰ ποδοῖν. Σοφοκλ. Οἶδ. Τυρ. 1505: ὀλώλα-

¹⁾ Πρβ. καὶ Κούμαν Γραμματ. § 324 » Δύω. Εὐρίσκειται σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς σημερινὰς ἐκδόσεις γραμμέμενον μὲ ο (δύο), ὃ δὲ Θεόδωρος Γαζῆς τὸ γράφει μὲ ω ἀναλόγως μὲ τὸ ἄμφω, καὶ μὲ ὅλας τὰς δυϊκὰς ὀνομαστικὰς καὶ αἰτιατικὰς τῆς τρίτης κλίσεως (Βιβλ. Γ'. Δυϊκὰ, σελ. 138, ἔκδ. Βενετ. 1781). Οἱ δὲ νεώτεροι Γραμματικοὶ λέγουσιν ὅτι γράφεται διττῶς δύο καὶ δύο (Ἴδε Ἑλληνικὴν Γραμματ. τοῦ Γερμανοῦ Ῥόστου (Rost) σελ. 166, ἔκδ. τετάρτη). Ἄλλ' ἐγὼ ἠκολούθησα πάντα τὴν γνώμην τοῦ Γαζῆ ὡς ὀρθοτέραν (!) παρεκτός τῆς ποιητικῆς ἀδείας, ἥτις τρέπει τὸ ω εἰς ο διὰ τὸ μέτρον». Σοφῶς καὶ πιθανῶς εἶνε ταῦτα λελεγμένα! Ἐν δὲ μόνον ἂν ὑπῆρχεν ἔτι, ἡ ἀναλογία θὰ ἦτο ἐντελεστάτη, καὶ πᾶσα ἀμφιβολία θὰ ἠφανίζετο. Ἡ διὰ τὸ μέτρον δηλονότι συστολή ἐνίοτε τῆς τοῦ ἄμφω ληγούσης (ἄμφω)!

μεν δὺ' ὄντε. Ἄντιγ. 535: τρέφων δὺ' ἄτα (Πρβ. καὶ 989. Οἶδ. Κολ. 550, κτλ.). Ἄριστοφ. Σφηξ. 52: εἶτ' οὐκ ἐγὼ δοῦς δὺ' ὀβολῶ μισθώσομαι κτέ.; (Πρβ. καὶ 362, κτλ.). Βατρ. 141: ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τῷ δὺ' ὀβολῶ (Πρβ. καὶ 140, κτλ.). Φερεκράτ. παρ' Ἀθην. Γ', σ. 430, ε': δὺ' ὕδατος, ὦ μάμμη. Φρύνιχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 86: τρεῖς χοίρικας ἢ δὺ' ἀλεύρων. Εὐπολ. παρ' Ἀθην. ε', σ. 236, ε': ἱματίῳ δέ μοι δὺ' ἐστὸν χαρίεντε τούτω (Πρβ. καὶ Ἀντιφάν. αὐτόθι ε', σ. 225, ε', κτλ.). Πλάτ. Φαίδ. σ. 60, β': ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημμένῳ δὺ' ὄντε (Πρβ. καὶ Τιμ. σ. 66, ε'). Αἰσχίν. περὶ Παραπροσβ. § 167: περίπολος τῆς χώρας ταύτης ἐγενόμην δὺ' ἔτη. Κτλ. Ἐπειτα δὲ διὰ τί γράφεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σύνδυο, οὐδεμιᾶς περὶ τῆς τούτου ληγούσης ἀμφισβητήσεως γινομένης; Ἄν τὸ ἀπλοῦν μακρὰν παρ' αὐτοῖς τὴν ἐν τέλει συλλαβὴν εἶχε, δὲν ἠδύνατο, νομίζομεν, τὸ σύνθετον νὰ ἔχη αὐτὴν βραχεῖαν. Πλὴν ἐὰν δι' ἀγνωστόν τινα ἡμῖν λόγον δὲν ἦτο τὸ σύνθετον ἠναγκασμένον ν' ἀκολουθῆ κατὰ τὸν χρόνον τῷ ἀπλῷ. Πλάτ. περὶ Νόμ. ΙΒ', σ. 962, ε': οἱ δὲ καὶ ξύνδυο νομοθετοῦνται (Πρβ. καὶ Παρμεν. σ. 143, δ'. Τιμ. σ. 54, δ'. Ἰππ. Μείζ. σ. 282, ε'). Ξενοφ. Ἀναβ. ε', γ', 2: σύνδυο λόχους ἦγον οἱ στρατηγοί. Δημοσθέν. κατὰ Μειδ. § 154, σ. 564: ὅτε σύνδυο ἦμεν οἱ τριήραρχοι. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. § 16 (Ρητ. Ἀττ. Διδ. Τόμ. Β', σελ. 577): Αἱ φυλαὶ σύνδυο γενόμεναι τὰ ὄρη τὰ ἐν Ὀρωπῷ διείλοντο (Πρβ. καὶ Μάχων. παρ' Ἀθην. Η', σ. 337, δ': οὐ καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. Οὕτω καὶ παρὰ Πινδάρῳ Πυθιον. Γ', 81 Βερκ. »πῆματα σύνδυο» καὶ παρ' Ἡροδότῳ Δ', 66 »οὔτοι δὲ σύνδυο»). Φώτ. Λεξ. σελ. 311, 8 »Ἐύνδυο καὶ Ἐύντρια λέγουσιν οἱ Ἀττικοί». Εὐστάθ. σελ. 800, 4 »Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ σύν τε δύο τοῦ τε συνδέσμου λείψαντος τὸ ἀπομείναν σύνδυο γράφουσιν οἱ Ἀττικοὶ καθ' ὁμοιότητα τοῦ σύντρεῖς». σελ. 1638, 21 »Τὸ δὲ σύντρεῖς ἀττικόν, καθὰ καὶ τὸ σύνδυο· σύν τρεῖς δὲ εἰπεῖν τῆς κοινῆς ἐστὶ φράσεως. Οὕτω δὲ μετὰ τῆς σὺν προθέσεως λαλεῖται καὶ τὸ οὐδὲ ξυνεεῖκοσι φωτῶν» (Πρβ. Βαλκηνάριον Ἡροδ. Δ', 66 καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 602. — Περὶ τοῦ ἔνδυο ἴδε Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 414 καὶ Μεινέκιον Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 126). Πρὸς δὲ τούτοις ἐξετάζοντες τὴν παρὰ τοῖς ποιηταῖς τῶν Ἀττικῶν χρῆσιν εὐρίσκομεν ὅτι, καίτοι πανταχοῦ τὸ μέτρον ἢ ἐπιτρέπει ἢ ἀπαγορεύει τὸ βραχυκαταληκτοῦν,

οὐδὲν ὅμως χωρίον ὑπάρχει, ἐν ᾧ ἀναγκαίᾳ διὰ τὸ μέτρον ἡ θέσις τοῦ μακροκαταλήκτου φαίνεται. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ἂν οἱ ἀμελεῖς καὶ ἀφρόντιδες ἀντιγραφεῖς περιβομβοῦμενοι μάλιστα ὑπὸ τῶν Φωνῶν τῶν γραμματικῶν τῶν κραυγαζόντων ὅτι τὸ δι' ὦ μεγάλου εἶνε ἀπτικὸν παρέφθειραν ἐνιαχοῦ τὴν ὀρθὴν γραφὴν μεταβαλόντες τὸ δ' ὦ εἰς δ' ὦ, μάλιστα ἔνθα τὸ μέτρον ἀμφοτέρα ἐπιδέχεται. Παραδείγματα ἔστωσαν τὰ ἑξῆς. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 539: ἐπίσχετον, μάθωμεν· ἄνδρε γὰρ δ' ὦ. Ἄντιγ. 15: δυοῖν ἀδελφοῖν ἔστερήθημεν δ' ὦ. 55: τρίτον δ' ἀδελφῶ δ' ὦ μίαν καθ' ἡμέραν. Εὐριπ. Φοιν. 582: ἀπωλόμεσθα· δ' ὦ κακῶ σπεύδεις, τέκνον. Ἥλ. 1033: λέκτροις τ' ἐπεισέφρηκε καὶ νύμφα δ' ὦ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 983: οὐκ ἂν ἦσθην σκευὴ δ' ὦ χρησίμω. 1001: ἐμοὶ δ' ὑπερῶν καὶ ξυνοικία δ' ὦ. Σφηξ. 928: τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχη κλέπτα δ' ὦ. Βατρ. 134: ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δ' ὦ. 1400: βέβληκ' Ἀχιλλεύς δ' ὦ κύβω καὶ τέτταρα. 1405: δ' ὦ ἄρματ' εἰσήνεγκε καὶ νεκρῶ δ' ὦ. Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ἀντὶ τοῦ ἀπτικοῦ δ' ὦ ἕνα τῶν ἀντιγράφων φέρουσι τὸ μεγαλογραφοῦμενον δ' ὦ. Οὐδὲν δ' αὐτῶν σχεδὸν ὑπάρχει, ἐν ᾧ δὲν σώζεται ὑπ' ἄλλων ἀντιγράφων τὸ ὀρθὸν δ' ὦ. Τὸ παρ' Ἀριστοφάνει Ἰππ. 1350, ὅπερ ἐν μὲν τοῖς ἀντιγράφοις ἀναγινώσκεται »καὶ νῆ Δία γ' εἰ δ' ὦ λεγοίτην ῥήτορε», ἐν δὲ τῇ ἀλδείῳ ἐκδόσει »καὶ νῆ Δία γ' εἰ δ' ὦ λεγοίτην ῥήτορε», ὡς καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ, διώρθωσεν ἄριστα ὁ περικλεῆς Πόρσων γράφας »καὶ νῆ Δί' εἰ γε δ' ὦ λεγοίτην ῥήτορε» (*Adversar.* σελ. 36. Πρβ. καὶ Ἀριστοφάνεια σελ. 104 καὶ Δαβησίου *Miscellan. Critica* σελ. 616 Κιδδ. Ἴδε καὶ Ὅσωννὸν *Συλλογ.* Ἐπιγρ. σελ. 86). Ἄν δὲ παρὰ τοῖς ποιηταῖς τῶν Ἀπτικῶν παρεφθέρετο ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων ὁ τύπος δ' ὦ, πρόδηλον εἶνε ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ πάθῃ τοῦτο καὶ παρὰ τοῖς πεζολόγοις αὐτῶν. Πολλαχοῦ μὲν ἀδιαλύβητος ἐφυλάχθη παρ' αὐτοῖς ὁ γνήσιος τύπος, ἐνιαχοῦ ὅμως μετεποιήθη εἰς τὸν ἀνάπτικον δ' ὦ (Πρβ. Κ. Ε. Χ. Σχηνειδῆρον Πλάτ. περὶ Πολιτ. Τόμ. Β', σελ. 101. Πόππον Θουκυδ. Μέρ. Δ', σελ. 26 ἐκδ. μεγ., κλπ.).

Σαφέστατα, νομίζομεν, ἐκ τῶν εἰρημένων ἀποδείκνυται τὸ σφαλερὸν τῆς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν δόξης, ὅτι τὸ μὲν δ' ὦ εἶνε κοινόν, τὸ δὲ δ' ὦ ἀπτικόν. Ἐκ τῶν αὐτῶν τούτων ἀρκούντως φανερὸν καθίσταται ὅτι καὶ ἡ γνώμη, καθ' ἣν τὸ μὲν μεγαλογραφοῦμενον εἶνε δυϊκόν, τὸ δὲ μικρογραφοῦμενον πληθυντικόν, πλημμελῶς καὶ ἀλόγως ἔχει. Φιλήμ. Λεξ. Τεχνολ. σελ. 45, 61 Ὅσωνν.

» Δύω. Οἱ μὲν πληθυντικῶς κλίνοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ τὸ δύω προφέρουσι· τὰ δύω, τοῖς δυσί· οἱ δὲ δυϊκῶς διὰ τοῦ ω μεγάλου· τὰ δύω, τοῖν δυοῖν». Οὐχὶ διάφορα τούτων γνωματεύει ὁ Φισχῆρος ἐν ταῖς εἰς τὴν τοῦ Βελλήρου ἑλληνικὴν γραμματικὴν παρατηρήσει (Τόμ. Β', σελ. 166), ἐνθα καὶ σφοδρῶς τοῦ Βαλκεναρίου καθάπτεται ἄτε τῷ Δαβησίῳ ὁμογνωμονοῦντος (Εὐριπ. Φοιν. 385, σελ. 220) λέγοντι ὅτι τὸ δύω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συγγραφεῦσιν οὐδαμῶς ἐν χρήσει ὑπάρχει. Καὶ τὼς κύνας ἄλαφος ἔλκει κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι δαρίονται. Λυπούμεθα δὲ καθ' ὑπερβολὴν βλέποντες καὶ τὸν περιουστάτον καὶ κριτικώτατον Κοραῖν ταυτὰ δοξάζοντα, ἄπερ καὶ ὁ Φισχῆρος. Ἰσοκράτ. Τόμ. Β', σελ. 7 »Διὰ δύω προφάσεις.] Δύω, ἐξ ἀντιγράφου, ἀντὶ τοῦ Δύο. Ἔοικε μέντοι ἀμεινῶν εἶναι ἢ διὰ τοῦ μεγάλου ω γραφῆ ἐν οἷς πρὸς αἰτιατικὴν ἢ ὀνομαστικὴν ὀνόματος φέρεται δυϊκοῦ· ἢ δὲ διὰ τοῦ μικροῦ, ὅταν πρὸς πληθυντικά. Ἡ δὲ διαφορά, ὡς ἐσημειώσατο καὶ ὁ πρὸ ἡμῶν, ἐκ τῆς ἀρχαίας γραφῆς ἀνεφύη, τῆς πρὸ τῆς εὐρέσεως δηλονότι τοῦ ω φοιχείου». Τί τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τῆς τοῦ Κοραῖ παρατηρήσεως σημαίνει δὲν εἶνε ἡμῖν ἀποχρώντως φανερόν. Καθ' ὅσον δ' αὐτὸ ἐννοοῦμεν, οὐκ ὀλίγον ἄστοπον καὶ παράδοξον ὑπάρχει.

Καὶ εἶνε μὲν, ὡς εἶδομεν, ὁ δι' ω μεγάλου τύπος παντάπασιν ἄχρηστος τοῖς Ἀττικοῖς οὔτε παρὰ τοῖς λογογράφοις οὔτε παρὰ τοῖς ποιηταῖς αὐτῶν εὐρισκόμενος· δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομιζῆται καθόλου βάρβαρος ἢ ἡμιβάρβαρος, ὡς ἐγένετο ὑπὸ τινος τῶν φιλολόγων¹⁾. Οὔτε βάρβαρος βεβαίως οὔτε ἡμιβάρβαρος ἀρμόζει ν' ἀποκαλῆται ὁ τύπος ὁ παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἄλλοις παλαιοῖς ποιηταῖς ἀπαντῶν, οἵτινες κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου ἄλλοτε μὲν τὸν βραχυκατάληκτον ἐνίστε δὲ τὸν μακροκατάληκτον μετεχειρίζοντο. Ἰλ. Α, 16 καὶ 375: Ἀτρεΐδᾶ δὲ μάλιστα δύω κοσμήτορε λαῶν (Εὐστάθ. σελ. 26, 18 »Τὸ δὲ δύω δύναται μὲν καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ σάξιν τὸ μέτρον, ἢ πλείων δὲ γραφῆ ἐκτείνει αὐτὸ κατὰ ἀναλογίαν τῶν εἰς ω ληγόντων δυϊκῶν ὀνομάτων. Εἰ δὲ τις μέμφεται τοῦτο, μεμφέσθω καὶ τὸ δυοῖν καθ' ὁμοίαν ἀναλογίαν ἐκφανηθέν

¹⁾ Τοῦ Ὁσσαννοῦ Συλλογ. Ἐπιγρ. σελ. 175, ᾧ ἐπιτιμᾷ ὁ Γοιτλίγγιος Ἀριστοτ. Πολιτ. σελ. 331. Πρβ. καὶ ὅσα ὁ Ὁσσαννὸς πρὸς ὑπεράσπισιν ἑαυτοῦ ἔγραψεν ἐν τοῖς προσθετέοις καὶ διορθωτέοις σελ. 574.

καὶ τὸ τρεῖς καὶ τὸ τριῶν καὶ τὸ τρισίν· ὧν κλίσις μὲν διόλου οὐκ ἔστιν, αὐτὰ δὲ ὅμως πρὸς ὁμοιότητα πτώσεων ὀνομάτων ἐκπεφώνηται. Μαρτυρεῖ δὲ τῇ τοῦ δύο διὰ τοῦ ὦ μεγάλου γραφῆ καὶ τὸ κοινῶς γραφόμενον δωδέκα, ἐξ οὗ τὸ δώδεκα" ¹⁾). Γ,

¹⁾ Πρβ. καὶ σελ. 1140, 18 »Ὅρα δὲ σαφῶς καὶ ἐνταῦθα ἐκταθέντα τὸν δύο ἀριθμὸν τὴν λήγουσαν ἐν τῷ δωδέκα, ἐξ οὗ ἀναγκαιῶς αἰεὶ ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν ὁ δώδεκα". Εὐπρεπῆς μὲν φαίνεται ὁ παρ' Εὐσταθίου λόγος τῆς τοῦ δύο μεγαλογραφίας· ἀλλ' εἶνε ἐπισημῆς. Δὲν συλλογίζεται πρεπόντως ὁ τὴν ὀρθὴν τοῦ δύο γραφὴν ἐκ τοῦ δωδέκα τεκμαιρόμενος. Ὡς διὰ τὸ μέτρον ἐξετείνεται ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἐπικοῖς καὶ ἄλλοις μὴ Ἀττικοῖς ποιηταῖς ἢ λήγουσα τοῦ δύο, οὕτω διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἐλέγετο παρ' αὐτοῖς καὶ δωδέκα μετὰ μακρᾶς τῆς προπαραληγουσῆς. Διὰ τί δ' αἰετοτε τὸ δι' ὦ μεγάλου καὶ οὐδέποτε τὸ δι' ὦ μικροῦ εὐρίσκεται, εἶνε, νομίζομεν, ἀπλουστάτον καὶ φανερώτατον. Τὸ δωδέκα τέσσαρας ἐφεξῆς βραχείας συλλαβὰς ἔχον ἤτο ἀνάρμοστον τῷ δακτυλικῷ μέτρῳ, καθάπερ τὸ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος, ὧν διὰ τὸ μέτρον ἐμικνύετο, ὡς γνωστόν, ἢ πρώτη συλλαβὴ (Στράβ. Θ', σ. 419 »Πρώτην δὲ Φημονόην γενέσθαι Φασὶ Πυθίαν, κεκλήσθαι δὲ καὶ τὴν προφῆτιν οὕτω καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι, ἐκτετάσθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου καὶ ἀκαμάτου καὶ διακόνου". Τὸ καὶ διακόνου νομίζει ὁ Μεινίκιος *Findic. Strabon.* σελ. 145 παρέγγραπτον. Πρβ. Γαίσφορδον Ἡφαιστ. Ἐγχειρ. Τόμ. Β', σελ. 11 ἐκδ. β' καὶ ἄλλ. "Ἄλλοτε μετ' ἀκριβείας περὶ τε τούτων καὶ περὶ ἄλλων θὰ διαλάβωμεν). "Ἄν δὲ μὴ ἀπατάμεθα, καὶ ἢ τοῦ ὦ μικροῦ ἔκτασις ἐν τῇ προπαραληγουσῇ τῶν εἰς τερος καὶ τατος παραθετικῶν τῶν ἐχόντων βραχεῖαν τὴν τετάρτην ἀπὸ τῆς τελευταίας δὲν ἔχει ἄλλην τινὰ αἰτίαν ἢ τὸ μέτρον. Ἐὰν μὴ δι' ὦ μεγάλου ταῦτα τὴν προπαραλήγουσαν ἐγράφοντο, βραχείας οὔσης τῆς πρὸ αὐτῆς συλλαβῆς, θὰ εἶχον τέσσαρας συνεχεῖς βραχείας συλλαβὰς καὶ θ' ἀπεκλείοντο οὕτω τοῦ δακτυλικοῦ μέτρον (νεότερος εὐδάτος, π. χ., κτλ.). Σπανιωτάτη εἶνε ἢ διὰ τὸ μέτρον μῆκνυσις τῆς προπαραληγουσῆς, ὅταν ἢ πρὸ αὐτῆς συλλαβὴ εἶνε μακρὰ (λαρώτατος, π. χ., κτλ.). Τὴν χρῆσιν τῶν παλαιῶν ποιητῶν ἐτήρησαν ἔπειτα καὶ οἱ πεζολογοῦντες, ὡς ἐποίησαν καὶ ἐπ' ἄλλων τινῶν.

Ἐκ τοῦ δωδέκα προῆλθε τὸ δώδεκα ("Ἴδε Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 327. Πρβ. καὶ Τόμ. Β', σελ. 119) Καὶ παρὰ μὲν Ὀμήρῳ καὶ ἄλλοις παλαιοῖς ποιηταῖς εὐρηναὶ ἀμφοτέρα, παρὰ δ' Ἡροδότῳ μόνον τὸ τετρασύλλαβον ("Ἴδε Δινδόρφιον Ἡροδ. σελ. XXXV Διδ. καὶ Βρεδόβιον Διὰ λ. Ἡροδ. σελ. 279), παρὰ δ' Ἀττικοῖς μόνον τὸ τρισύλλαβον.

116: Ἐκτῶρ δὲ προτὶ ἄστῦ δὺω κήρυκας ἔπεμπεν. Δ, 393: κούρους πεντήκοντα, δὺω δ' ἠγήτορες ἦσαν (Πρβ. καὶ Β, 822. Λ, 635, κτλ. Εὐστάθ. σελ. 802, 26 »Καὶ ὅτι Ὅμηρος μὲν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὗρηται λεξικῶν, τῶν δὺο Φησίν, ἀκολούθως δηλαδὴ τῆ Ἀτθίδι καὶ τῆ κοινῇ [Πρβ. Θωμ. Μάγιστρον σελ. 91, 6 Ῥισχ.]. Ἴωνες δὲ γενικὴν μὲν δὺων, δοτικὴν δὲ δὺσίν, ἀφ' ἧς τὴν δὺοσιν Αἰολεῖς ἐπεξέτειναν [Πρβ. Ἀρήνσιον Διὰ λ. Αἰολ. σελ. 115 καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 425]. Ἔτι Ὅμηρος, τῶν Ἀττικῶν δὺω λεγόντων ἐπὶ δυϊκῆς σχέσεως καὶ τὴν πλαγίαν δὺοῖν ἀποδιδόντων, ἔστι δὲ ὅτε καὶ δὺεῖν, ἀλλ' αὐτὸς οὐ μεταβάλλει τὰς πτώσεις, ἐπεὶ μὴδὲ τῶ δὺω δυϊκῶς χρῆται, ἤγουν κατὰ ἀναλογίαν δυϊκοῦ τελικοῦ, ἀλλὰ ποιητικῶς κατὰ ἐπέκτασιν μέτρου. Οὐ γὰρ μόνον Ἀτρεΐδα Φησὶ δὺω κοσμήτορες λαῶν καὶ υἱε δὺω Μέροπος Περκωσίου [Ἰλ. Β, 851] καὶ ἐν δὲ δὺω ποίησε πόλεις [Ἰλ. Σ, 490] καὶ δὺω χρυσοῖο τάλαντα [Ἰλ. Σ, 507. Προτιμητέα εἶνε ἡ γραφὴ »δὺο χρυσοῖο τάλαντα'], ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γενικῆς χρῆται τῶ δὺω· πέτρη τε ξύνεσις τε δὺω ποταμῶν ἐριμύκων [Ὀδ. Κ, 515, ἐνθα κοινῶς γράφεται ἐριδούπων ἀντὶ τοῦ ἐριμύκων]· καὶ ἐπὶ δοτικῆς· δινωτὴν φορέεσκε δὺω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν [Ἰλ. Ν, 407]... Ἐν ἑτέρῳ δὲ τόπῳ Φησὶ καὶ ὅτι δὺο καὶ ἐν τῶ ω δὺω, ἤγουν δὺο διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ δὺω κατὰ ἕκτασιν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἑκατέρως... Λέγουσι δὲ καὶ τῶν δὺο καὶ τοῖς δὺο· τὸ δὲ δὺσὶ βάρβαρον, Φησὶ, καὶ κατὰ χρῆσιν ἀττικὴν καὶ κατὰ λόγον γραμματικόν... Ὅμηρος δὲ, Φησίν, ἐπὶ μὲν ὀρθῆς δὺο λέγει οὕτω· δὺο δ' αἰὲν ἔχον πατρῷα ἔργα [Ὀδ. Β, 22]· ἐπὶ δὲ γενικῆς τῶν δὺο μοιράων [Ἰλ. Κ, 253]¹⁾, ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς τὰς δὺο χαλκείας [Ἰλ. Υ, 271], ἐπὶ δὲ κλητικῆς κατὰ ἕκτασιν· δεῦτε δὺω μοι ἔπεσθον [Ἰλ. Χ, 450]»). Ἡσίοδ. Ἔργ. 12: εἰσὶ δὺω· τὴν μὲν κεν ἐπαινῆσαι νοήσας (Πρβ. καὶ 770, κτλ.). Θεογν. 955: δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δὺω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ. Σιμωνιδ. Ἀνθολογ. Παλατ. Π', 14: δὺω δ' ἐν Ἰσθμῶ, πεντεκαίδεκα ἐν Νεμέῳ. Ἴδε καὶ Θεοκρ. ΚΒ', 157: τῶ μὲν ἀναρπάξαντε δὺω

¹⁾ Ἐν τοῖς σχολίοις τῆς Ἰλιάδος σελ. 286 Βεκκ. λέγεται »Οὐχ ὀμηρικὸν δὲ καὶ τὸ τῶν δὺο· οἱ δὺο μὲν γὰρ λέγει καὶ τοὺς δὺο, τῶν δὺο δὲ ἢ τοῖς δὺο οὐκ ἔστιν εὐρεῖν παρ' Ὅμηρον». Ἴδε Μερκέλιον Ἀπολλων. Ῥοδ. σελ. CLVI.

Φερέτην Διδος υιά. Πρβ. καὶ ΚΔ', 13 καὶ 55. Καλλιμ. "Τμν. εἰς Δῆλ. 61: τειρομένην ὠδίσι· δὺω δὲ οἱ εἶατο Φρουροί. Πρβ. καὶ "Τμν. εἰς Ἄρτεμ. 253. Ἀπολλών. Ἄργου. Α', 1300: εἰ μὴ Θρηκίοιο δὺω υἴες Βορέαο. Πρβ. καὶ 1306 καὶ Γ', 178. Νίκανδρ. Θηρ. 92: ἐν μὲν θ' ἀβροτόνοιο δὺω κομδώντας δράμνους. Πρβ. καὶ 581, 591, 609, κτλ. Ψευδολουκιαν. Τραγωδ. 212: δὺω δὲ τῶδε Φῶτε τολμηρῶ θράσει. Κτλ.

Ἐκ τοῦ ἀναπτικου δὺω, ὅπερ καὶ τῶν Ἰώνων ἀλλότριον εἶνε ("Ἰδε Βρεδδβιον Διαλ. Ἡροδ. σελ. 278 κέξ.) καὶ τῶν Δωριέων ("Ἰδε Ἀρήνσιον Διαλ. Δωρ. σελ. 278), μεταβαίνομεν εἰς τὸ νεωτερικὸν πατραγαθία. Ἡ λέξις αὕτη οὔτε τοῖς παλαιοῖς γνωστὴ ἦτο οὔτε τοῖς ἔπειτα συνήθης. Παρὰ Πλουτάρχῳ Ἠθικ. σελ. 185, δ' ἀναφέρεται ὅτι Ἀντίγονος ὁ δεῦτερος πρὸς νεανίσκον τινὰ ἀνδρείου πατρὸς υἰόν, ὅστις δὲν εὐδοκίμει μὲν ὡς στρατιώτης, ἡξίου δὲ τὴν τοῦ πατρὸς σύνταξιν νὰ λαμβάνῃ ἢ Ἐγώ, εἶπεν, ὦ μειράκιον, ἀνδραγαθίας, οὐ πατραγαθίας, μισθοὺς καὶ δωρεὰς δίδωμι" (Πρβ. καὶ σελ. 534, γ': Καὶ Ἀντίγονος πρὸς τινὰ νεανίσκου γεγονότα μὲν ἐκ λοχαγοῦ χαριέντος, αὐτὸν δ' ἀτολμον ὄντα καὶ μαλακόν, ἀξιοῦντα δὲ προαχθῆναι Παρ' ἐμοί, Φησίν, ὦ μειράκιον, ἀνδραγαθίας εἰσίν, οὐ πατραγαθίας, τιμαί). Πρόδηλον εἶνε ὅτι τὸ πατραγαθία ἐπλάσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ παλαιοῦ καὶ δοκίμου ἀνδραγαθία, ἴν' οὕτω διὰ μιᾶς λέξεως ἢ τοῦ πατρὸς ἀρετὴ δηλωθῇ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἴδιαν (τοῦ ἀνδρὸς) ἀρετὴν τὴν διὰ τοῦ ἀνδραγαθία σημαυνομένην. Τῆς λέξεως ἀνδραγαθία ἱκανὰ εὑρίνται παραδείγματα παρὰ τε τῷ Ἡροδῶτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Ἡροδ. Α', 99: οὐδὲ ἐς ἀνδραγαθίην λειπόμενοι (Πρβ. καὶ Α', 136. Δ', 65. Ε', 39, κτλ.). Φρύνιχ. παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Σφηξ. 1348 (σελ. 165 Διδ.): ἀνδραγαθίας οὐνεκα (Πρβ. καὶ Ἀριστοφ. Πλούτ. 191). Θουκυδ. Β', 42: τὴν ἐς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν (Πρβ. καὶ Γ', 64 καὶ Ε', 101). Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ζ', ε', 82: ἐπιταθῆναι ἡμᾶς εἰς ἀνδραγαθίαν (Πρβ. καὶ Γ', γ', 55), κτλ. Παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγινώσκεται καὶ ῥῆμα ἀνδραγαθίζομαι (Β', 63 καὶ Γ', 40). Μεταγενέστερον εἶνε τὸ ἀνδραγαθῶ καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀνδραγαθήμα.

Παρατηρητέον δ' ὅτι, ὡς ἐκ τοῦ ἀνήρ-ἀγαθὸς ἐγένετο τὸ ἀνδραγαθία, οὕτως ἐκ τοῦ καλὸς-κάγαθὸς προῆλθε τὸ

πατραγα
ἀνδραγαθία
ἀνδραγαθία
ἀνδραγαθία
ἀνδραγαθία

καλοκαγαθία
 χειρμα

καλοκαγαθία Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ε', α', 18: αἰσθανόμενος τὴν καλοκαγαθίαν αὐτῆς (Πρβ. καὶ Η', δ', 34. Ἀπομν. Α', ε', 14. Γ', ε', 19. Ἀγησ. ΙΑ', 6). Δημοσθ. περὶ τοῦ Στεφ. § 93, σ. 237: τὴν τε τῆς πόλεως καλοκαγαθίαν καὶ τὴν Φιλίππου κακίαν (Πρβ. καὶ κατ' Ἀριστογ. Α', § 24, σ. 777. Ἰσοκράτ. πρὸς Δημόν. § 6 καὶ § 51. Δείναρχ. κατὰ Φιλοκλ. § 18. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικομ. Δ', γ', 16 καὶ Γ', θ', 3 Διδ. 1), κτλ.). Ἄν καὶ μετεχειρίζοντο δ' οἱ παλαιοὶ τὸ ἀνδραγαθία καὶ τὸ καλοκαγαθία, οὔτε ὅμως τὸ ἀνδράγαθος μετεχειρίζοντο, ὅπερ οὐδέποτε ὑπῆρξεν, οὔτε τὸ καλοκάγαθος, ὅπερ ἀδοκιμάστατον εἶνε. Μόνον τὸ κατὰ παράθεσιν ἀνὴρ ἀγαθὸς ἦτο παρ' αὐτοῖς εὐχρηστον καὶ τὸ καλὸς κάγαθος ἢ καλὸς τε κάγαθός 2) (Φώτ. Λεξ. σελ. 128, 12 »Καλὸς κάγαθος λέγεται κατὰ συναλοφίην, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός». Πρβ. καὶ Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. α', σελ. 51 Βερν. Καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ συναληλιμμένον εὐρίσκεται. Α', 50: παῖδες ἦσαν καλοὶ τε κάγαθοί. Β', 145: Πίρωμις δὲ ἐστὶ κατ' ἑλλάδα γλῶσσαν καλὸς κάγαθός. Τῶν ἀντιγράφων φερόντων ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ ἀσυνάλειπτον ὀλίγον φροντιστέον. Ἴδε Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 71 καὶ *Nov. Lect.* σελ. 325 καὶ σελ. 431. Οὐδὲν λέγει ὁ Λοβέκ-

1) Πρβ. καὶ Ψευδαριστοτ. Ἠθικ. Μεγ. Β', θ', 2 Διδ. »Ἔστι μὲν οὖν οὐ κακῶς λεγόμενον τοῦνομα ἐπὶ τοῦ τελείως σπουδαίου ἢ καλοκαγαθία· καλὸς κάγαθος γὰρ Φασιν, ὅταν τελείως σπουδαῖος ᾖ». Ἐν τοῖς εἰς τὸν Πλάτωνα κοινῶς ἀναφερομένοις Ὅροις ὀρίζεται ἡ καλοκαγαθία σ. 412, ε' »ἕξις προαιρετικῆ τῶν βελτιστῶν». Παρὰ Ξενοφῶντι ἀντιτίθεται ὁ καλὸς κάγαθος τῷ ἀνδραποδώδει. Ἀπομν. Α', α', 16 »ἂν τοὺς μὲν εἰδότας ἡγεῖτο καλοὺς κάγαθοὺς εἶναι, τοὺς δ' ἀγνοοῦντας ἀνδραποδώδεις ἀνδικαίως κεκλήσθαι» (Ἴδε καὶ Α', β', 29 »Φάσκων ἀνελεῦθερόν τ' εἶναι καὶ οὐ πρόπον ἀνδρὶ καλῷ κάγαθῷ». Πρβ. καὶ Οἰκονομ. ε', 12 κέξ.). Ἄλλ' ἀκριβῶς περὶ τῆς τοῦ καλὸς κάγαθὸς σημασίας διέλαβεν ὁ Οὐελκῆρος ἐν τοῖς εἰς Θέλογιον προλεγόμενοις σελ. XXIV κέξ. Πρβ. καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Α', σελ. 66 ἐκδ. β' καὶ Δονάτσωνα Σοφοκλ. Ἀντιγ. σελ. 191 καὶ Νέω Κρατύλῳ σελ. 540 κέξ. ἐκδ. γ'.

2) Ἴδε Δαβησίου *Miscellan. Critica* σελ. 452 Κιδδ. Πρβ. καὶ Κυνήρον Ξενοφ. Ἄναβ. σελ. 190 καὶ Βριετμεβάχιον Ξενοφ. Οἰκονομ. σελ. 58.

κίος *Elem.* Τόμ. Β', σελ. 351. Περὶ τῆς θέσεως τῶν ὀνομάτων ὑπομνησκει ὁ Ἑλλάδιος παρὰ Φωτ. Βιβλιοθ. σελ. 529 Βεκκ. »Ὅτι καλὸς καὶ ἀγαθὸς οἱ Ἀττικοὶ λέγοντες ἀγαθὸς καὶ καλὸς οὐ λέγουσι, καίτοι λέγοντες ἀγαθὴ τύχη λέγουσι καὶ τύχη ἀγαθὴ». Δὲν ἰσχύει ὁμοίως τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιρρημάτων, ἅτινα κατ' ἀμφοτέρους εὐρίσκονται τοὺς τρόπους, καλῶς τε καὶ εὖ καὶ εὖ τε καὶ καλῶς. Ἴδε Λοβέκκιον Παραλειπ. σελ. 68). Τὸ καλοκάγαθος, ὅπερ καὶ παρὰ Πολυδεύκει ἀναφέρεται (Δ', 11), εἶνε, ὡς εἴπομεν, ἀδοκιμώτατον (Ἴδε Λοβέκκιον Φρυγίχ. σελ. 603 καὶ *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 563 καὶ Ὁσαννὸν Συλλογ. Ἐπιγρ. σελ. 127 καὶ σελ. 574)¹⁾. Τὸ παρὰ Διωτογένει τῷ Πυθαγορείῳ ἀναγνωσκόμενον (Στοβ. Ἄνθολ. Ε', 69) »τὸ μὲν γὰρ ἐπ' ἀργυρίῳ ὀδυνᾶσθαι Φαύλω ἤθεος, τὸ δὲ ἐπὶ τῷ αἰσχύρῃ καὶ τῷ ἀτιμίῃ καλοκαγάθω» πρέπει νὰ μεταβληθῆ εἰς καλῶ καγάθῶ. Ἦττον τοῦ καλοκάγαθος μεμπτόν εἶνε τὸ καλοκαγαθικός, ἐξ οὗ καὶ ἐπίρρημα καλοκαγαθικῶς. Πολύβ. Ζ', 1β', 9: τί δύναται πραίρεσις καλοκαγαθική. Πλούτ. Ἠθικ. σελ. 226, ε': καὶ καλοκαγαθικοὺς ἀπεργάζεσθαι. Θεμιστοκλ. Γ', 3: πρῶτος γὰρ ὢν φύσει καὶ καλοκαγαθικός τὸν τρόπον Φωκίων. ΔΒ', 4: καλοκαγαθικῶς λελέχθαι καὶ γενναίως (Ἴδε καὶ Μουσῶν. παρὰ Στοβ. Ἄνθολ. ΕΖ', 20: κρείττω γὰρ καὶ δικαιότερον καὶ καλοκαγαθικώτερον. Πρβ. καὶ ἀνδραγαθικός. Ψευδιπποκράτ. περὶ Ἄγμ. καὶ περὶ Ἄρθρ. ΡΚς', Τόμ. Γ', σελ. 149 Ἐρμερ.: καὶ γὰρ ἀνδραγαθικώτερον τοῦτο καὶ τεχνικώτερον). Οὐδὲ ῥῆμα καλοκαγαθῶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὑπῆρχεν. Ὅθεν ὡς παράδοξόν τι καὶ τερατώδες παρίσταται λέγων ὁ μεταχειριζόμενος αὐτὸ ἐν τοῖς Δαιταλεῦσι τοῦ Ἀριστοφάνους. »Τί ὑποτεκμαίρει καὶ κικῶς ἄνδρας λέγεις καλοκαγαθεῖν ἀσκαῦντας; — Οἴμ', ὦ Θρασύμαχε, τίς τοῦτο τῶν ξυνηγόρων τερατεύεται;» (Εἶνε δὲ τὸ καλοκαγαθεῖν γραφὴ τοῦ Βερκίου Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Μειν. Τόμ. Β', σελ. 1036 ἐπιδοκιμασθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Κοβήτου Νου. *Lect.* σελ. 178. Τὸ δὲ τερατεύεται

¹⁾ Ταχέως καὶ ἄνευ τῆς δεούσης ἐρεύνης φαίνεται ὅτι ἔγραψεν ὁ ἀοιδίμος Κοραῖς τὰ ἐν τῷ Προδρόμῳ σελ. πδ' »Τοιαύτην ἔννοιαν εἶχεν εἰς τὸ συμπλεκόμενον, Καλὸς καγάθος, ἢ διὰ μιᾶς λέξεως, Καλοκάγαθος, τὸ ὅποσον ἔμεινε καὶ εἰς ἡμᾶς, καθὼς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ οὐσιαστικὸν Καλοκαγαθία».

το ἄμαχο
καγάθου
ῥῆμα
καγάθου
καθ' ἑ
ἐπὶ τῶν ἐν
επιρρημα
ῥῆμα καγάθου
αὐτάγα
κακα
εἰς
εἰ κακα
το ἄμαχο
καθάτου
το μέρ
κακα
καγάθου

εἶνε ἀνάγνωσις τοῦ Κοβήτου ξυθ. ἀνωτ. ἀντὶ τοῦ τηρεῖται ἢ τερεύεται, ἀνθ' οὗ ὁ Βέρκιος ξυθ. ἀνωτ. ἔγραψε τερθρεύεται). Διακαλοκαγαθίζομαι εὑρίσκεται παρὰ Στοβαίῳ Ἐυθολ. Δ', 112 »Διογένης ἔλεγε διαπαλαίοντας μὲν πολλοὺς ὄραν καὶ διατρέχοντας, διακαλοκαγαθίζομένους δὲ οὐ».

* Ὡς ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀνὴρ ἀγαθός, οὐχὶ ἀνδράγαθος, καὶ καλὸς κάγαθος, οὐχὶ καλοκάγαθος· οὕτως ἐλέγετο παρ' αὐτοῖς καὶ ἀγαθὸς δαίμων, οὐχὶ ἀγαθοδαίμων. Ἀπολλῶν, περὶ Ἄντωνυμ. σελ. 76 Βεκκ. »Πολλάκις καὶ ἐπ' ὀνομάτων καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου δύο κλίσεις γίνονται· νέα πόλις νέας πόλεως, ἀγαθοδαίμων [Γρ. ἀγαθὸς δαίμων] ἀγαθοῦ δαίμονος· οἷς ἐξ ἀνάγκης παρέπεται καὶ τὸ διτονεῖν, ὅτι καὶ δύο κλίσεις». περὶ Συντάξ. Β', 23, σελ. 171 Βεκκ. »Διὰ γούνη τὸ τοιοῦτο τὸ μὲν νέα πόλις, ἀγαθὸς δαίμων, τὰ παραπλήσια οὐ κτῆσιν ὑπαγορεύοντα ἀκάλυτον ἔχει τὴν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ὀνόμασι κλίσιν» (Πρβ. καὶ Γ', 32, σελ. 292). Δ', 6, σελ. 322 »Τὰ γε μὴν ἐν παραθέσει ὄντα ἔχει τὸ καὶ μεταπίθεσθαι, ὡς τὸ νέα πόλις νέας πόλεως, ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀρσίου πάγου, συνεπισχύνοντος καὶ τοῦ δις παραλαμβάνομένου τόνου» (Πρβ. Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 603. Παραλειπ. σελ. 371 καὶ *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 564). Ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος ὀνομάσθησαν οἱ ἀγαθοδαμονισταί, οἱ θεραπευταὶ τρόπον τινὰ μόνου τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος, οἱ τιμῶντες μόνον τὸν ἀγαθὸν δαίμονα, οἱ ἀρκούμενοι τῷ τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος πώματι, οἱ ὀλιγοποτοῦντες (Ἡσύχ. Τόμ. Α', σελ. 11 Σμίδ. »Ἀγαθοδαμονισταί: οἱ ὀλιγοποτοῦντες». Πρβ. Πειρσῶνα Μοίρ. σελ. 72), καθάπερ οἱ τοῦ κακοῦ δαίμονος ὀπαδοὶ ἢ θιασῶται λέγονται κακοδαμονισταί (Λυσίας παρ' Ἀθην. ΙΒ', σ. 551, ε' »Οὐ μετὰ τούτου ποτὲ Ἀπολλοφάνης καὶ Μυσταλίδης καὶ Λυσίθεος συνειστιῶντο μίαν ἡμέραν ταξάμενοι τῶν ἀποφράδων ἀντὶ νομηνιαστῶν κακοδαμονιστῶν σφίσι αὐτοῖς τούνομα θέμενοι; Πρέπον μὲν ταῖς αὐτῶν τύχαις, οὐ μὴν ὡς τοῦτο διαπραττόμενοι τὴν διάνοιαν ἔσχον, ἀλλ' ὡς καταγελῶντες τῶν θεῶν καὶ τῶν νόμων τῶν ἡμετέρων»). Παρὰ Ψευδαριστοτέλει Ἠθικ. Εὐδήμ. Γ', ε', 3 Διδ. »εἰ εἰς γάμον δαπανῶν τις τοῦ ἀγαπητοῦ πλούσιος ἂν δοκεῖ πρέπειν ἑαυτῷ τοιαύτην παρασκευήν, οἷον ἀγαθοδαμονιστῶν ἐστιῶντι, οὗτος μὲν μικροπρεπής, κτέ.» ἔγραφετο πρότερον ἀγαθοδαμονιαστῶν (Ἴδε Φίξην Θησ. Ἐρρ. Στεφ. Τόμ. Α', σελ. 112 ἐκδ. Παρ.). Ὁ τύπος ἀγαθοδαί-

μονιασταὶ εὐρέθη καὶ ἐν ῥοδίᾳ ἐπιγραφῇ ἐκδοθείσῃ ὑπὸ Ῥοσίου Ἐπιγρ. Ἀνεκδ. Τεύχ. Γ', σελ. 34 »ἀγαθοδαιμονιαστᾶν Φιλωνέων» (Ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ ἀναφέρονται καὶ διονυσιασταὶ καὶ σωτηριασταὶ καὶ λινδιασταὶ καὶ [παν?]αθαναῖσταί. Ἔτι δὲ διοσξε(ι)νιασταί. Ὁ Ῥόσσιος ἔγραψε κατὰ διάστασιν Διδς Ξε(ι)νιαστᾶν, καθάπερ καὶ [Διδς] Ἀταβυριαστᾶν. Ἄλλ' ἢ ὀρθὴ γραφὴ νομίζομεν ὅτι εἶνε ἢ ὕφ' ἔν, διοσξε(ι)νιαστᾶν καὶ διοσαταβυριαστᾶν). Ὅθεν ὁ Λεύσχιος μόνον τὸν τύπον τοῦτον νομίζων ὀρθὸν προτείνει νὰ γραφῇ καὶ παρ' Ἠσυχίῳ ἀγαθοδαιμονιασταί (Παροιμιογρ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 242).

Εἶδομεν ὅτι τὰ ὀνόματα ἀνδραγαθία καὶ καλοκαγαθία καὶ ἀγαθοδαιμονιασταὶ παρήχθησαν ἐκ λέξεων, αἵτινες ἀείποτε κατὰ διάστασιν, οὐδέποτε κατὰ σύνθεσιν εὐρίσκονται. Τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα οὐκ ὀλίγα, οἷον θεοισεχθρία ἐκ τοῦ θεοῖς ἐχθρός, μικροπολίτης ἐκ τοῦ μικρὰ πόλις, Ἀρεοπαγίτης ἐκ τοῦ Ἀρειος πάγος¹⁾, κτλ. Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 549 (σελ. 292 Διδ.). »Ὅτι, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ καλδς καὶ ἀγαθδς σύνθετον ὄνομα γίνεται καλοκαγαθία καὶ ἀπὸ τοῦ θεδς καὶ τοῦ ἐχθρδς θεοσεχθρία, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἡμισυ καὶ τοῦ ὀβολδς ἡμιοβολιαῖον, τὸ ἡμιοβόλου ἄξιον. Διδὸ καὶ ἐπισημειοῦσθαι τὴν λέξιν τῷ χ'» (Πρβ. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 107, 21 καὶ Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 430 Βερν.). Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 486, 3 »Καλοκαγαθία: Ἀπὸ συντιθεμένου ὀνόματος γίνεται, οἷον θεοῖς ἐχθρδς θεοσεχθρία. Οὕτω καλδς καὶ ἀγαθδς καλοκαγαθία» (Ἀντὶ τοῦ συντιθεμένου ἐν μὲν τῷ Βοσσιανῷ κώδικι φέρεται συνθέτου, ἐν δὲ τῷ Γουδιανῷ Ἐτυμολογικῷ συνθέτου τάξεως ὄνομα. Ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε ἴσως »ἀπὸ συντάξεως ὀνόματα γίνεται». Πρβ. Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. α', σελ. 51 Βερν. Τὸ συντάξεως ἐκλιθὲν ἀντὶ τοῦ συντάξεως ἐγέννησε τὸ συνθέτου τάξεως. Ὅθεν τὸ τοῦ Γουδιανοῦ

1) Κραμ. Ἀνεκδ. Ὁξ. Τόμ. Α', σελ. 299 »Τὸ Νέα πόλις καὶ Ἀρειος πάγος δύο μέρη λόγου εἰσίν, ἐπειδὴ καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἢ κίνησις». Ἀρειόπαγος ἢ Ἀρεόπαγος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν εἶπεν. Ἴδε Βενσελῆρον Ἴσοκράτ. Ἀρεοπαγ. σελ. 8 καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 599 καὶ Παραλαεῖπ. σελ. 572 κέξ, καὶ *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 552.

Ἐτυμολογικοῦ συνθέτου τάξεως ὄνομα. Ἐξαιλιφθέντος δ' ἔπειτα τοῦ τάξεως ὡς ἀτόπου, ὑπελείφθη μόνον τὸ συνθέτου. Ὅθεν τὸ τοῦ Βοσσιανοῦ κώδικος συνθέτου ὀνόματος. Ἐκ τούτου δέ, τοῦ συνθέτου εἰς συντιθεμένου μεταβληθέντος, προῆλθε τὸ κοινὸν συντιθεμένου ὀνόματος. Τοιαῦται τῶν γραφῶν μεταμορφώσεις πολλάκις γίνονται. Περὶ τῆς λέξεως σύνταξις ἴδε Λέρσιον Ἡρωδίου, σελ. 87 ἐκδ. β' καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 553. Παρατηρητέον δ' ὅτι οὔτε τὸ θεοσεχθρία εἶνε ὀρθόν οὔτε τὸ θεοσεχθρία, ἀλλὰ μόνον τὸ θεοισεχθρία. Ἴδε Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 81 καὶ *Nov. Lect.* σελ. 394. Πρβ. καὶ Δοβραῖον *Adversar.* Τόμ. Β', σελ. 198. Τὸ θεοῖς ἐχθρός, ἐξ οὗ προῆλθε τὸ θεοισεχθρία, εὔρηται μάλιστα παρὰ Δημοσθένει. Ἴδε Οὐεβῆρον Δημοσθέν. κατ' Ἀριστοκρ. σελ. 371 κέξ. Ἡ κατὰ διάστασιν γραφὴ τοῦ οὐσιαστικοῦ θεοῖς ἐχθρία ἢ προταθεῖσά ποτε ὑπὸ τοῦ Γ. Δινδορφίου Ἀριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 478 εἶνε ἀτοπωτάτη. Πρβ. Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Β', σελ. 376. Περὶ τῶν διαφόρων γραφῶν θεοσεχθρία, θεοσεχθρία, κτλ. ἴδε Ἰούλ. Ῥιχτῆρον Ἀριστοφ. Σφιξ. σελ. 239). Πολυδεύκ. Θ', 25 »Ἄλλ' ὁ μὲν μεγάλης πόλεως πολίτης μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ μικρᾶς μικροπολίτης· ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνει εἴρηται τὸ μικροπολιτικόν· ὁ δὲ νέας νεαπολίτης κατὰ Πλάτωνα" (Ἐν Γ', 56 λέγεται »Τάχα δ' ἂν οἱ τοιοῦτοι", οἱ δημοποιοῖται δηλαδὴ, »ὀνομάζοιτο νεοπολίται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος". Ἴδε Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 564). Ἀπολλών. περὶ Ἐπιρρ. Βεκκ. Ἀνεκδ. σελ. 587 »Τὸ παρὰ Μενάνδρῳ νουνεχόντως δοκεῖ ἀσύστατον εἶναι, καθότι τῶν τοιούτων ἐπιρρημάτων προῦφέστηκε καὶ πτωτικόν. Τὸ νουνεχῶς ἀναλογώτερον καθέστηκε, καθότι καὶ τὸ νουνεχῆς παράκειται [Οὔτε νουνεχῆς οὔτε νουνεχῶς ἔλεγον οἱ παλαιοί]. Καθὸ οὖν οὐ δοκεῖ ἐπιρρηματικῶς ἐξενιγῆθαι, σεσημειώσθω. Ἐπεὶ τοί γε πολλάκις σχήματά τινα ἐκ διστώτων εἰς ἐνότητά παραλαμβάνεται· παρὰ δύο διστώτα τὸ Ἄρειος πάγος Ἄρεοπαγίτης¹⁾, παρὰ τὸ τὸ αὐτὸ ἔν που ἀποτελεῖται τὸ ταυτό-

¹⁾ Στέφαν. Βυζάντ. σελ. 117 Μειν. »Τὸ ἔθνικόν ἐκ δύο ἐν Ἄρεοπαγίτης" (Ἴδε καὶ Κραμ. Ἀνεκδ. Ὁξ. Τόμ. Α', σελ. 59). Πρβ. καὶ Κυχρεοπαγίτης ἐκ τοῦ Κυχρεῖος πάγος (Στέφ. Βυζ. σελ. 400). Γράφεται καὶ Ἄρειοπαγίτης (Ἴδε

της, παρὰ τὸ Νέα πόλις ἐν τὸ Νεαπολίτης. Συσταίη ἄν
οὖν καὶ παρὰ τὸ νοῦν ἔχων τὸ νουνεχόντως κατὰ τὸν τοι-

Δοβέκιον Φρυνίχ, σελ. 698 καὶ *Elam*, Τόμ. Α', σελ. 564 καὶ
Βενσελῆρον Ἴσοκράτ. Ἀρεοπαγ. σελ. 4 κέξ.)· ἀλλὰ μόνον τὸ
Ἀρεοπαγιότης (Ἀρεοπαγιτικός) εἶνε ὄρθον (Πρβ. καὶ
Μεινέκιον Ἀλκίφρ. σελ. 96). Τὴν τῆς διφθόγγου εἰ συστολήν
βλέπομεν καὶ ἐπ' ἄλλων τινῶν συμβαίνουσιν· λεαίνω ἐκ τοῦ
λεῖτος, ἐπιθεάζω ἐκ τοῦ θεῖτος, περιθεῶ ἐκ τοῦ θεῖτον
(ἴδε Μεινέκιον Μενάνδρ. καὶ Φιλήμ. σελ. 42 καὶ Κόβητον
Νου. *Lect.* σελ. 688), ἐπιηρεάζω ἐκ τοῦ ἐπήρεια, (? πλα-
τεάζω ἐκ τοῦ πλατεῖα. Φώτ. Λεξ. σελ. 432, 18 »Πλα-
τιάσαι: τὸ πλατεῖα τῇ χειρὶ παῖσαι. Φερεκράτης». Ὁ Μεινέκιος
ἔγραψε πλατεῖασαι, ὅπερ καὶ ὁ Ναβῆρος ἀπεδέξατο. Ἡμῖν
ἀρέσκει μᾶλλον τὸ πλατεῖασαι). Οὕτως Ἡρακλεώτης ἐκ
τοῦ Ἡρακλεια, Μαρεώτης ἐκ τοῦ Μάρεια, Ραφεώ-
της ἐκ τοῦ Ράφεια (Στέφ. Βυζ. σελ. 54 »ἔσθ' ὅτε μένοντος
τοῦ ε, ὑφαιρουμένου τοῦ ι, τὸ α εἰς ω ἀμειβεται, ὡς Ἡρακλεώ-
της, Μαρεώτης καὶ Ραφεώτης». Τῶ ἐκ τοῦ Ἡρακλεώ-
της ἐπίθετῳ Ἡρακλεωτικός ὅμοιον εἶνε τὸ ἀλεξάνδρεω-
τικός. Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. § 27. Ἀθῆν. Α', σ.
53, δ'), Ραφανεώτης ἐκ τοῦ Ραφάνεια (Στέφ. Βυζ.
σελ. 543 »Τῶν δὲ εἰς ὠτης ἔθνικῶν τὰ πολλὰ τὸ ι πρὸ τοῦ ω
ἔχει· Πηλιώτης, Φθιώτης· σπάνια δὲ τὸ ε καὶ σχεδὸν ἀπὸ
τῆς εἰ συσταλέντα». Πρβ. καὶ σελ. 13, 15: Βατανεῶται.
σελ. 357, 7: Καραλλεώτης. σελ. 361, 20: Καρπασεώ-
της. σελ. 530, 7: Ποδαλεώτης. σελ. 554, 10: Σαμψει-
ρεώτης. σελ. 632, 8: Τραχεώτης), Λαυρεώτης ἐκ
τοῦ Λαύρειον (Στέφ. Βυζ. σελ. 561 »Σέρρειον... Τὸ
ἔθνικὸν Σερρειεύς καὶ Σερρεώτης, ὡς τοῦ Λαύρειον Λαυ-
ρεώτης». Παρ' Ἀριστοφάνει Ὀρν. 1106 ἀναγινώσκειται »γλαῦ-
κες ὑμᾶς οὐποτ' ἐπιλείψουσι λαυριωτικάι». Ὁ Μεινέκιος
εἶκασε λαυρειωτικάι. Τὸ ὄρθον φαίνεται ὅτι εἶνε λαυρεω-
τικάι, Γυθεάτης ἐκ τοῦ Γύθειον (Στέφ. Βυζ. σελ. 675
»Φύτειον... Τὸ ἔθνικὸν φυτεάτης, ὡς Γυθεάτης·
ὁ γὰρ τύπος Ἀρκασί συνήθης»), Μυρλεανδς ἐκ τοῦ Μύρλεια
(Στέφ. Βυζ. σελ. 463. Πρβ. καὶ σελ. 374, 10 »ὡς Μύρλεια
Μυρλεανδς καθ' ὕφεσιν τοῦ ι»), Χαλκεάτης ἐκ τοῦ Χάλ-
κεια (Στέφ. Βυζ. σελ. 681 »Ἔστι καὶ Καρίας Χάλκεια, ἣς
τὸ ἔθνικὸν Χαλκεάτης, ὡς Κρατέρω δοκεῖ». Πρβ. καὶ σελ.
50, 17 »Ἔστι καὶ Αἰνεάτης, ὡς Κόρσεια Κορσεάτης,
Ἔδρεια Ἔδρεάτης, Ὀρνειαὶ Ὀρνεάτης, Κεγχρεάτης
Κεγχρεάτης, τοῦ ι σιγηθέντος». σελ. 53, 17 »Τὸ ἔθνικὸν

οὔτον λόγον· οὐ μὴν, ὡς προείπομεν, κατὰ σύστασιν τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων” (Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 606, 35 κέξ. Περὶ τοῦ νουνεχόντως ἴδε καὶ Ἰωάνν. Ἀλεξ. Τον. Παραγγ. σελ. 39, 25 Δινδ. »Τὸ νουνεχόντως ἀπὸ δύο κατὰ διάστασιν λέξεων παρήχθη, τῆς νοῦν καὶ τῆς ἐχόντων”. Ἰσοκράτ. πρὸς Φίλιππ. § 7 »Εἰ μὲν οὖν ἀφρόνως ἢ καὶ νουνεχόντως ταῦτ’ ἐδόξαζον”. Πρβ. καὶ Παναθην. § 218. Ἀρεοπαγ. § 53, κτλ. Ἰδε Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 604. Πρὸς τὸ νουνεχόντως οὐδὲν ἄλλο ὅμοιον ἐπιρρημα ὑπάρχει πλὴν τοῦ ἀπαξ παρ’ Ἰσοκράτει κειμένου λογονεχόντως. Ἀρεοπαγ. § 60 »ἀλλὰ δικαίως καὶ λογονεχόντως”. Ἰδε Βενσελῆρον Ἰσοκράτ. Ἀρεοπαγ. σελ. 325¹⁾. Σχολ. Ἰλιάδ. σελ. 145 Βεκκ. »Μεταμάξιον· Οὐτως μεταμάξιον ἐν ποιητέον, ὡς τὸ μετὰφρενον καὶ ἐνώπιον. Παρῆκται δὲ παρὰ τὸ μαζὸς καὶ τὴν μετὰ, ὡς παρὰ τὸ χθονὸς καὶ τὴν ἐπὶ ἐπιχθόνιος, παρὰ ποταμὸν παρραποτάμιος. Γίνεται γὰρ καὶ ἀπὸ δύο λέξεων κατὰ παράθεσιν ἐν τι παράγωγον, ὡς τὸ Νεαπολίτης καὶ ἄλλα μυρία” (Πρβ. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 586, 54). Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 719, 4

Λίπεάτης, ὡς Κορσεάτης, Ὑδρεάτης”. σελ. 98, 3 »Ὁ πολίτης Ἀντεάτης, ὡς Ἀρδεάτης”. σελ. 509, 8 »Νικόλαος δὲ Παρωρεάτας Φησίν”). Ἰδε καὶ Μεινέκιον Στεφ. Βυζαντ. σελ. 528.

¹⁾ Ἐν τῷ περὶ Νόμων τοῦ Πλάτωνος Γ’, σ. 686, ε’ λέγεται »εὐ καὶ ἐχόντως νοῦν” (Πρβ. καὶ Φίληβ. σ. 64, α’ »ἄρ’ οὐκ ἐμφρόνως ταῦτα καὶ ἐχόντως ἐαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν... ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα;”. Δηλαδὴ τὸν νοῦν ἐχόντως νοῦν ἀποκρίνασθαι = τὸν νοῦν νουνεχῶς ἀποκρίνασθαι. Ἰδε Εὐριπ. Ἴφιγ. Αὐλ. 1140: ὁ νοῦς ὄδ’ αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει). Ὅθεν ὁ Σχαιφῆρος Δημοσθένης. Τόμ. Α’, σελ. 886 ἀποδοκιμάζων τὸ ὑφ’ ἐν γραφόμενον νουνεχόντως ἀξιοῖ νὰ γράφηται ἐν διαστάσει νοῦν ἐχόντως (Πρβ. καὶ Βαιτήρον Ἰσοκράτ. Παναγυρ. σελ. 25 καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α’, σελ. 558). Σημειωτέον δ’ ὅτι ὁ Δοβραῖος Πόρσων. Ἀριστοφ. σελ. 161 ἀποφαίνεται ὅτι παρ’ Ἡροδότῳ Δ’, 36 »Γελῶ δὲ ὀρέων γῆς περιόδους γράψαντας πολλοὺς ἤδη καὶ οὐδένα νόον ἔχοντας ἐξηγησάμενον” πρέπει ἀντὶ τοῦ νόον ἔχοντας νὰ γραφῆ νόον ἐχόντως, ὅπερ πολλοὶ ἐπεδοκίμασαν. Ἰδε Σταλβαῦμον Πλάτ. Τόμ. Θ’, Μέρ. β’, σελ. 360 καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Β’, σελ. 372 ἐκδ. β’ (Πρβ. καὶ Δονάλλωνα Ἑλλην. Γραμματ. σελ. 152 ἐκδ. β’).

»Σκορακισμός: Οἱ παλαιοὶ παρὰ δύο λέξεις διεξυγμένως παράγωγα ποιοῦσι πολλάκις· Νέα πόλις Νεαπολίτης, παρὰ ποταμὸν παραποτάμιος. Οὕτως καὶ τὸ σκορακίζειν ἐς κόρακας, ἐσκορακίζειν καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε σκορακίζειν¹). Οὕτως Ὁρος· ἀλλὰ καὶ Ὁρίων καὶ Ἡρῳδιανὸς περὶ παθῶν" (Περὶ τοῦ παραποτάμιος ἴδε καὶ Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. Γ', 5, σελ. 200 Βεκκ. Πρβ. Παρακηφίσιοι, Παρασκεανίται, κτλ. Στέφ. Βυζ. σελ. 707 Μειν. »Καὶ ὡσπερ παρὰ τὸ ποταμὸν καὶ Κηφισὸν καὶ παρὰ γίνεταί ἐκ δύο εἰς ἓν παραγωγή, Παραποτάμιοι καὶ Παρακηφίσιοι· οὕτως καὶ ἐκ τοῦ πρὸς ὠκεανῶ [προσωκεάνιοι] προσωκεανίους ἔφησεν ἐν τῇ 1^η τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς οὕτω· Λιβύων χειρωσάμενος μέχρι καὶ τῶν προσωκεανίων ἐθνῶν". σελ. 502

¹) Εὐστάθ. σελ. 312, 14 »... στερηθὲν τὸ ε κατὰ τὸ σκορακίζειν, ὅπερ ἐστὶν ἐς κόρακας πέμπειν" (Πρβ. καὶ σελ. 82, 34). Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. β', σελ. 804 Βερν. »Σκορακίζειν: Οἶον ἐς κόρακας ἀποπέμπειν· ἀπὸ τούτου γὰρ εἴρηται, ὡς καὶ τὸ οἰμῶζειν ἀπὸ τοῦ οἶμοι. Καὶ σκορακισμός" ("Ἴδε καὶ Ζηνόβιον Παροιμ. Ε', 90 καὶ Ἡσύχιον Τόμ. Δ', σελ. 49 Σμιδ. Πρβ. Σχαιφῆρον Δημοσθ. Τόμ. Α', σελ. 666. Λοβέκκιον *Eltem.* Τόμ. Α', σελ. 50 καὶ Σμιδίτιον Διδύμ. σελ. 19). Τὸ σκορακισμός εὐρίσκεται παρὰ Πλουτάρχῳ Ἠθικ. σελ. 467, ε' (Πρβ. καὶ Σειράχ ΜΑ', 24), τὸ δὲ σκορακίζω παρὰ Λουκιανῶ Ῥητ. Διδ. § 16 οὐδὲ ἀποστραφῆσεται καὶ σκορακιεῖ κτέ.". Παρὰ Ψευδοδημοσθένει πρὸς τὴν Ἐπιστ. τοῦ Φιλ. § 11, σ. 155 ἀναγινώσκεται »τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προσηλακίζονται παρὰ τὸ προσῆκον" (Πρβ. καὶ Πλούτ. Ἀρτοξ. ΚΖ', 3: νῦν δὲ προσκρούων καὶ σκορακίζόμενος κτέ.). Φώτ. Λεξ. σελ. 524, 18 »Σκορακίζονται: ὑβρίζονται καὶ ἐκρίπτονται. «Πεποιήται δὲ ἀπὸ τῆς παροιμίας τῆς ἐς κόρακας" (Πρβ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 304, 15). Παρὰ Πλουτάρχῳ ἀπαντᾷ καὶ τὸ σύνθετον ἀποσκορακίζω Ἠθικ. σελ. 740, α' »ἀποσκορακίσαντος τοῦ Ἰλαί". Ὁσαύτως καὶ παρ' Ἀλκίφρονι Ἐπιστ. Α', 38, 5. Ἡλιοδώρ. Β', 33 καὶ Ἰαμβλίχ. Βί. Πυθαγ. 112 ("Ἴδε Σειλήρον Ἀλκίφρ. σελ. 253 ἐκδ. β'). Πρβ. καὶ Ἡσαΐαν ΙΖ', 13. Ἐν Ξς', 15 ἀναγινώσκεται τὸ οὐσιαστικὸν ἀποσκορακισμός. "Ὅτι τὸ σκορακίζω (ἀποσκορακίζω) εἶνε τοῦ πονηροῦ κόμματος ὑπέμνησε πρὸ πολλοῦ ὁ πολὺς Κόβητος *Var. Lect.* σελ. 48 καὶ σελ. 525 (Πρβ. καὶ *Nov. Lect.* σελ. XVII κέξ.). Περὶ τοῦ ἐκσκορακίζω ἴδε Βερναρδῶν Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 145.

»Παραιγιαλῖται ἰχθύες παρὰ τὸν αἰγιαλὸν εὕρισκόμενοι, ὡς Παραχλωῖται καὶ Παρωκεανῖται». σελ. 503 »Παραχλωῖται, ὡς Παρωκεανῖται καὶ Παρασωπιοί». σελ. 651 »Πολλοὶ δὲ καὶ μετὰ προθέσεως τόποι, Ἐπικνημίδιοι, Ἐπερβόρσοι, Παραποτάμιοι, Προποντίς, Παρωκεανῖται». Πρβ. καὶ σελ. 268 »Ἐλλησποντος: Ἡ χώρα ἢ παρακειμένη τῷ κόλπῳ ἀπὸ Ἑλλης. Οἱ οἰκήτορες Ἐλλησπόντιοι καὶ Ἐλλησποντία καὶ Ἐλλησποντίς. Ἔστι δ' ἀπὸ δύο παρηγμένον, ὡς παρ' ὠκεανὸν παρωκεαντίτις, παρὰ ποταμῷ [Κάλλιον ποταμόν] παραποτάμιος». Περὶ τοῦ Ἐλλησποντος ἢ Ἑλλης πόντος ἴδε Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 545 κέξ. καὶ σελ. 551. Πρὸς τὸ Παρακηφίσιοι παραβλητέον τὸ Ἐπικηφίσιοι. Σχολ. Ἰλιάδ. σελ. 82 Βεκκ. »Οὗτοι Ἐπικηφίσιοι λέγονται, ὑπὸ δὲ τινῶν Παραποτάμιοι». Πρβ. καὶ Εὐστάθ. σελ. 275, 21¹). Πρὸς δὲ τὸ προσωκεάνιος τὸ παρὰ Φίλωνι ὑπερωκεάνιος. Τῷ παρωκεαντίτις ὅμοιον εἶνε τὸ παρηοντίτις Ἀνθολ. Παλατ. Ζ', 693. Καὶ ῥήμα δὲ ἐκ τῆς ἐξ καὶ Ὠκεανὸς ἐγένετο, τὸ γνωστὸν ἐξωκεανίζω, ὅθεν τὸ ἐξωκεανισμός. Πρβ. Λέριον Ἀριστάρχ. σελ. 247 ἐκδ. β'). Εὐστάθ. σελ. 1746, 54 »Ἐφ' ἐν δὲ τίθεται ἐν τῷ Κόρακος πέτρη, ὡς κύριον γάρ που εἴρηται, κηθὰ καὶ τὸ Μεγάλη πόλις ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ . . . ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ Κόρακος πέτρα, ἧς ὁ ἐντόπιος Κορακοπετρίτης, ὡς τῆς ῥηθείσης Μεγάλης πόλεως Μεγαλοπολίτης» (Στέφ. Βυζ. σελ. 372 »Κόρακος πέτρα . . . Ὁ ταύτην οἰκῶν Κορακοπετραῖος». Περὶ τοῦ Ἐφ' ἐν ἴδε Φρειδαινῆρον Νικάνορ. σελ. 100). Τὸ σύνθετον Μεγαλόπολις εἶνε μεταγενέστερον. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον πάντοτε κατὰ παράθεσιν Μεγάλη πόλις, Μεγάλης πόλεως, κτλ., ὡς Νέα πόλις, Νέας πόλεως, κτλ. (Ἡρόδ. Β', 91: ἐγγὺς Νέης πόλιος. Πρβ. καὶ Ζ', 123 καὶ Θουκυδ. Ζ', 50), οὐχὶ Νεάπολις, Νεαπόλεως, κτλ. Τὸ δὲ Μεγαλοπολίτης ἐγένετο

¹) Πρβ. τὸ ἐκ τῆς παρὰ καὶ τοῦ Ἰστρός γενόμενον Παρίστριος-Παρίστριοι, ὅπερ εὑρηται παρὰ τοῖς Βυζαντίοις, καὶ τὸ νῦν παρὰ τισιν ἐν χρήσει Παραδουνάβιος-Παραδουνάβιοι ἐκ τῆς παρὰ καὶ τοῦ Δούναβις (ἀντὶ τοῦ Δανούβιος, περὶ οὗ ἴδε Στράβωνα Ζ', σ. 304 κέξ.).

ἐκ τοῦ Μεγάλη πόλις, καθάπερ τὸ μικροπολίτης ἐκ τοῦ μικρὰ πόλις, κτλ. Ἰκανὰ παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ ἔθνικὰ εἰς πολίτης ἀναφέρονται παραγόμενα ἐξ ὀνομάτων πόλεων κατὰ παράθεσιν λεγομένων. Ἀπολλωνοπολίτης ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις, Βαδαιοπολίτης ἐκ τοῦ Βάδεως πόλις, Διονυσοπολίτης ἐκ τοῦ Διονύσου πόλις, Δουλοπολίτης ἐκ τοῦ Δούλων πόλις, Ἡρωοπολίτης ἐκ τοῦ Ἡρώων πόλις, Κροκοδειλοπολίτης ἐκ τοῦ Κροκοδείλων πόλις, Κυνοπολίτης ἐκ τοῦ Κυνῶν πόλις, Κυροπολίτης ἐκ τοῦ Κύρου πόλις, Λυκοπολίτης ἐκ τοῦ Λύκων πόλις, Πανοπολίτης ἐκ τοῦ Πανὸς πόλις, Σεληνοπολίτης ἐκ τοῦ Σελήνης πόλις. Πρβ. σελ. 18 Μειν. »Ὡς γὰρ Κυνῶν πόλις Κυνοπολίτης, Λεόντων πόλις Λεοντοπολίτης, Λύκων πόλις Λυκοπολίτης, Λάτων πόλις Λατοπολίτης· οὕτως Ἀγκυρῶν πόλις Ἀγκυροπολίτης" ("Ἴδε Μεινέκιον Στεφ. Βυζ. σελ. 57). σελ. 26 »Ἀδαροῦ πόλις [Γρ. Ἀδάρου πόλις]... Ὁ πολίτης Ἀδαροπολίτης". σελ. 129 »Ἀρχανδρού πόλις [Γρ. Ἀρχάνδρου πόλις]... Τὸ ἔθνικόν Ἀρχανδροπολίτης". σελ. 278 »Ἐρμού πόλις [Γρ. Ἐρμοῦ πόλις]... Ὁ πολίτης Ἐρμαιοπολίτης καὶ Ἐρμοπολίτης". σελ. 300 »Ἡλιοῦ πόλις [Γρ. Ἡλίου πόλις]... Ὁ πολίτης Ἡλιοπολίτης". σελ. 404 »Κωσταντινού πόλις [Γρ. Κωνσταντινίου πόλις]. Δύο μέρη λόγου, καὶ ἐξ αὐτῶν ἓν Κω(υ)σταντινοπολίτης, ὡς εἶρηται ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου", κτλ. ("Ἄλλοτε περὶ τούτων ἀκριβέστατα). Οὕτω Μεγαλοκωμήτης ἐκ τοῦ Μεγάλη κώμη (Στέφ. Βυζ. σελ. 233 »Διοσκουρῶν κώμη... Ὁ κωμήτης Διοσκουροκωμήτης, ὡς Μεγαλοκωμήτης, ἐκ δύο ἐν παράγωγῳ". Ἴδε καὶ σελ. 348. Πρβ. καὶ Θρακοκωμήτης, Ἰεροκωμήτης καὶ Ἴπποκωμήτης), Ἀβωνοτειχίτης ἐκ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος (Στέφ. Βυζ. σελ. 10 »Ἀβώνου τεῖχος... Ὁ πολίτης Ἀβωνοτειχίτης, ὡς Γορδιοτειχίτης τοῦ Γορδίου τεύχους". Πρβ. καὶ Ἀγοραιοτειχίτης, Ἀκκαβικοτειχίτης, Ἀρταιοτειχίτης, Δαυνιοτειχίτης, Διδυμοτειχίτης, Ἐλαιοτειχίτης, Ἡραιοτειχίτης, Καρικοτειχίτης, Νεοτειχίτης, Σερρειοτειχίτης καὶ Χωλοτειχίτης), Δρακοντονησίτης ἐκ τοῦ Δράκοντος νῆσος (Στέφ. Βυζ. σελ. 258 »Δράκοντος νῆ-

τος. . . Ὁ νησιώτης Δρακοντονήσιος ἢ Δρακοντονησίτης". Πρβ. καὶ Ἀπολλωνησίτης, Βακχωνησίτης, ἩΦαιστονησίτης, Ἱερωνησίτης ἢ Ἱερωνήσιος, Κυνονησίτης καὶ Πατροκλονήσιος. Ἐν σελ. 85 λέγεται »Τὸ ἔθνικόν ἐξ Ἀμίκου νήσου κατὰ περίφρασιν καὶ Ἀμικουνησίτης". Γραπτέον Ἀμικουνησίτης), Ἱεροκολπίτης ἐκ τοῦ Ἱερὸς κόλπου (Στέφ. Βυζ. σελ. 528. Πρβ. καὶ Πιθηκοκολπίτης), Γυναικολιμενίτης ἐκ τοῦ Γυναικῶν λιμῆν (Στέφ. Βυζ. σελ. 215. Πρβ. καὶ Καλπολιμενίτης), Ἐρυθροβωλίτης ἐκ τοῦ Ἐρυθρὰ βῶλος (Στέφ. Βυζ. σελ. 280), Διοσιερίτης ἐκ τοῦ Διδεῖ Ἱερὸν (Στέφ. Βυζ. σελ. 233), Καροκηπίτης ἐκ τοῦ Καρὸς κῆποι (Στέφ. Βυζ. σελ. 361), Λίγοποταμίτης ἐκ τοῦ Λίγος ποταμοί (Στέφ. Βυζ. σελ. 44), Μεσοποταμίτης ἐκ τοῦ Μέση τῶν ποταμῶν (Στέφ. Βυζ. σελ. 446), Γλαυκὸ δῆμιος ἐκ τοῦ Γλαύκου δῆμος (Στέφ. Βυζ. σελ. 209. Πρβ. καὶ σελ. 175 »Βοὸς κεφαλαί. . . Οἱ κατοικοῦντες Βουκεφαστεῖς". σελ. 278 »Ἐρμού πεδίον. . . Ὁ τοπίτης Ἐρμοπεδιεύς καὶ Ἐρμοπεδιανός". Ὡς Ἀρσοπεδιανός. σελ. 348 »Καλή ἀκτὴ. . . Ἐκ τῶν δύο δὲ ἡ παραγωγὴ. . . Καλακτίτης ἢ κτέ.". Ἴδε Κ. Μυλλῆρον Ἀποσπ. Ἱστορ. Ἑλλ. Τόμ. Γ', σελ. 330, ἔνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ Καλακτίνοσ, περὶ οὗ διέλαβε καὶ ὁ πολὺς Κόβητος *Var. Lect.* σελ. 199) ¹⁾.

Ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὸ ἀνδραγαθία, ἐξ οὗ λαβόντες ἀφορμὴν πολλὰ παρεκβατικώτερον ἐγράψαμεν, ἐρχόμεθα ἤδη περὶ τοῦ βαρβαρωτάτου ἐδίδετο νὰ διαλάβωμεν. "Ἄν ἐδίδετο εὐ-

¹⁾ Πρβ. τὸ Λίγαιοπελαγίτης ἐκ τοῦ Λίγαίου πέλαγος (Νικήτ. Χων. σελ. 121, 15 Βόνν.). Οὕτω παρ' ἡμῶν λέγεται Ἀσπροθαλασσίτης (ἐκ τοῦ Ἀσπρη θάλασσα), Μαυροθαλασσίτης (ἐκ τοῦ Μαύρη θάλασσα), Στερεοελλαδίτης (ἐκ τοῦ Στερεὰ Ἑλλάς). Πρβ. καὶ Θελοποταμούσης (ἐκ τοῦ Θελὸ ποτάμι), Κατωπαναγούσης (ἐκ τοῦ Κάτω Παναγιά), κτλ. "Ἐτι δὲ ἀγιοταφίτικο (ἐκ τοῦ Ἁγίος τάφος), κτλ.

Πρὸς τοὺς Κακοδαίμονιστάς ἄς παραβάλη τις, ἀνθέλη, τοὺς κακοδαίμονας Διφυσίτας (δύο φύσεις) καὶ Μονοφυσίτας (μόνη ἦτοι μία φύσις) καὶ Διμοιρίτας (δύο μοῖραι), κτλ.

ρεν ὁ Ῥαγκαβῆς γεγραμμένον ἢ ἐδίδοτο εὐρῶν παρέφθειρεν αὐτὸς εἰς ἐδίδοτο ἄλλω τινὶ μαντικώτερον ἡμῶν καταλείπομεν νὰ εἴπη. Τοῦτο ἡμεῖς καλῶς ἐμάθομεν καὶ ἀκριβῶς γινώσκουμεν, ὅτι ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ δίδω (δίδεις, δίδει, κτλ., ἐδίδον, ἐδίδες, κτλ., δίδεται, κτλ.) δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον δίδωμι (δίδως, δίδωσι, κτλ., ἐδίδουν, ἐδίδους, κτλ., δίδονται, κτλ.), ὅπερ εἰς τὰ μονήρη καταλέγει ὁ Ἡρωδιανός¹⁾. Ἐν τῇ ὅλως παρρηκμακίᾳ γλώσσῃ τῶν Βυζαντιῶν, ὡς καὶ ἄλλα πάμπλειστα τοῦ ποιηροῦ καὶ ποιηροτάτου κόμματος εὐρίσκονται, οὕτω καὶ τὸ δίδειν καὶ δίδεσθαι. Ἰωάν. Μαλαλ. σελ. 87, 8 ἐκδ. Βόνν. »συνταξάμενοι προδίδειν τὸν Μινώταυρον καὶ τὴν χώραν πᾶσαν». σελ. 296, 2 »καὶ ἐπηγγέλατο τῷ βασιλεῖ Περσῶν Σάπαρι προδίδειν αὐτῷ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην». Δούκ. Ἱστορ. Βυζ. σελ. 216, 15 Βόνν. »οἱ δὲ ἐδίδον, καὶ ἐβάπτετο κάλαμος». σελ. 247, 15 »εἰ ὁ βασιλεὺς τὸ τέταρτον ἐδίδεν». σελ. 342, 2 »καὶ γὰρ χαριέντως ἀνταποδίδω αὐτῷ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Φιλιππουπόλεως» (Καὶ ἐν σελ. 218, 20 »καὶ ἔρχονται οἱ Τοῦρκοι ἐν Οὐγγρία, ἡγουν οἱ πρέσβεις, καὶ δίδωσιν ὄρκους τῷ ῥηγὶ Σάξων καὶ λαμβάνουσιν ὄρκους τοῦ εἶναι φίλοι καὶ ἡγαπημένοι» γραπτέον δίδουσιν ἀντὶ τοῦ δίδωσιν. Τῷ οἱ Τοῦρκοι δίδωσιν ὄρκους ὅμοιον εἶνε τὸ παρὰ Φωτίῳ Λεξ. 449, 9 »δ προσεδίδωσιν οἱ αὐλη-

¹⁾ Περὶ Μον. Λέξ. σελ. 23, 15 »Δίδωμι: Οὐδὲν τῶν εἰς μιληγόντων ῥημάτων τῆς τρίτης συζυγίας κατὰ χρῆσιν ἐστὶν Ἑλλήνων ἐπὶ ἐνεστώτος χρόνου, ἀλλὰ μόνον τὸ δίδωμι· νῦν γὰρ τοὺς Αἰολεῖς παραιτούμεθα» (Οὗτοι ἔλεγον καὶ ἐλευθέρωμι καὶ δοκίμωμι. Ἴδε Γεῖσην Αἰολ. Διαλ. σελ. 214 καὶ Ἀρήσιον Διαλ. Αἰολ. σελ. 136. Πρβ. καὶ Σμιδίτιον Ἡσυχ. Τόμ. Α', σελ. 326). Ἴδε καὶ Κραμ. Ἀνεκδ. Ὁξ. σελ. 101, 26 »Γνώτην: Ῥήματος δευτέρου ἀόριστος. Τὸ θέμα ἄδηλον· οὐ γὰρ εὐρέθη ἐπὶ τρίτης συζυγίας εἰ μὴ τὸ δίδωμι. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὑπόστασιν λαμβάνομεν· ἄλωμι, βόωμι [Γρ. ἄλωμι, βίωμι], τίτρωμι τε καὶ γίγνωμι, ὡς ἀπὸ τοῦ γνώμι [Γρ. γνώμι], γνῶ [?] ὡς ἀπὸ τοῦ γνῶ, γνῶμι], γίγνωμι, ὡς τίτρωμι καὶ τίτρωμι· καὶ γὰρ καὶ πρώτης καὶ τρίτης λέγεται. Οὕτω Φιλῶξενος καὶ Τρύφων» (Πρβ. Βελσῆνα Τρύφων. σελ. 56 καὶ Λοβέκιον Ῥηματογ. σελ. 190). Θεωρήσατε, ὡ φίλοι ἀναγνώσται, καὶ θαυμάσατε τὰ θαυμάσια ταῦτα θέματα ἢ μᾶλλον τέρατα, ἅπερ καθ' ὑπόστασιν λαμβάνονται ἢ θεωρητικῶς πλαστουροῦνται ὑπὸ τῶν χαριεστάτων γραμματικῶν.

ται", ἀνθ' οὗ ὁ Ναββῆρος ἔγραψε προενδιδούσιν. Οὐχὶ διάφορα τοῦ οἱ Τοῦρκοὶ δίδωσιν καὶ προενδίδωσιν οἱ αὐληταὶ εἶνε τὸ »ἀμείνους τῶν νέων βασιλέων εἰσὶν εἰς θεραπείαν οἱ παλαιοὶ καὶ μεγάλα ὀνίνησι τοὺς πληγέντας ὑπὸ θηρίου" καὶ τὸ »αἰ' τοὺς πληγέντας ὀνίνησιν", ἅπερ ἀναγινώσκονται ἐν τῇ τοῦ σοφιστοῦ Εὐτεκνίου μεταφράσει τῶν Νικάνδρου Θηριακῶν 620 καὶ 636, σελ. 350 καὶ 352 ἐκδ. Ἰ. Σχneider. Ἐν τῇ διωτικῇ ὁμῶς ἐκδόσει γράφεται ὀνίναςιν(ν). Ἀλλὰ καὶ τὸ ὀνίναςιν εἶνε τόσον ὀρθόν, ὅσον τὸ ἴστασιν ἀντὶ τοῦ ἴστασιν. Κωνστ. Πορφυρογ. σελ. 18, 23 Βόνν. »καὶ ἀντιδίδουσι ταύτας τοῖς πραιποσίτοις". σελ. 241, 3 »καὶ ἀπέρχεται ὁ πατριάρχης ἐν τῷ ἀντιμισίῳ, ἔνθα μεταδίδει". σελ. 388, 4 »τὰ μανδάτα [Γρ. μανδᾶτα] δίδεται τῇ πρὸ μιᾶς σιλεντίου" (Πρβ. Ῥεϊσκιον Κωνστ. Πορφυρογ. Τόμ. Β', σελ. 121 καὶ σελ. 367 Βόνν.). Θεοφάν. σελ. 234, 2 Βόνν. »δισχιλίας λίτρας χρυσοῦ δίδειν ὑπέσχετο τῷ βασιλεῖ". σελ. 244, 15 »... δίδειν τριακοσίας λίτρας χρυσοῦ". σελ. 700, 9 »καὶ δίδει αὐτῷ ἔξουσίαν". Ἰωάνν. Κάναν. σελ. 464, 2 Βόνν. »εἰς διακομὴν παραδίδῃ [Γρ. παραδίδει]". Μαρτύρ. τοῦ Ἀγ. Ἀρέθ. Ἀνεκδ. Βοισσον. Τόμ. Ε', σελ. 34, 9 »δίδω σοι [Ἐπάρχει ὁμῶς καὶ γραφὴ δίδωμί σοι] κέρυκα καὶ θάσια καὶ σῦκα" (Πρβ. Βοισσονάδην Θεοφυλάκτ. σελ. 226). Νόμ. τῶν Ὀμηρ. Ἀνεκδ. Βοισσ. Τόμ. Ε', σελ. 96, 6 »καὶ μὴ τὰ τῶν εἰδωλολατρεῖων ἔργα μετερχομένους ἀπωλεῖα παραδίδειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν". Ἠσύχ. Τόμ. Α', σελ. 459 Σμιδ. »Δαυνίζει [Οὔτω]: μεταδίδει τοῖς ἐνδεέσι, κυχρᾶ" (Ὁ Μουσοῦρος ἔγραψε μεταδιδού). Τόμ. Γ', σελ. 284 »Παρέχει: δίδει, χορηγεῖ" (Ὁ Μουσοῦρος ἔγραψε δίδωσι. Παράδοξον δὲ φαίνεται ὅτι ὁ Σμιδίτιος ὁ τὴν γραφὴν τοῦ Μουσοῦρου ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τοῦ Ἠσυκίου τόποις ἀποδεξάμενος ἐν Τόμ. Δ', σελ. 328 ἀντὶ τοῦ »Ἐρέγει: δίδου" προτείνει νὰ γραφῇ »Ἐρέγει: δίδει" ἐπιφέρων »quae infimae Graecitatis forma est pro δίδωσι, eaque frequens apud Hesychiūm". Πρβ. καὶ σελ. CLXXXIX). Καὶ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Διοδώρου παρὰ Γεωργ. Συγκέλλω (Διοδώρ. Διδ. Τόμ. Β', σελ. 495) γράφεται »τὰ ἡμίση δίδειν τῶν τελῶν προσέταξαν" ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ δίδοναι (Πρβ. Ἐρουερδῆνα *Spicileg. Vatican.* σελ. 88). Κοραῆς Ἀτάκτ. Τόμ. Α', σελ. 111 »Δίδουσιν ἢ Δίδουν. Σημείωσε πρῶτον, πόσον εἶναι παλαιὰ ἡ βάρβαρος μετάθεσις τοῦ τόνου Δίδουσιν, ἀντὶ τοῦ Διδούσιν, ἡγου

ἀπὸ τὴν συζυγίαν τῶν εἰς μι εἰς τὴν βαρύτερον συζυγίαν τῶν εἰς ω" (Πρβ. καὶ Μουλλάχιον Δημητρ. Ζήν. σελ. 79)¹).

Ἐν τῷ εἰς Δήμητρα ὁμηρικῷ ὕμνῳ ὑπάρχει παρατακτικῷ πληθυντικὸν τρίτον πρόσωπον ἔδιδον καὶ ἄνευ αὐξήσεως δίδον (σίχ. 437 »γυησοῦνας δὲ δέχοντο παρ' ἀλλήλων ἔδιδόν τε", σίχ. 328 »κίκλησκον καὶ πολλὰ δίδον περικαλλέα δῶρα"), ὅπερ ὁ Ἑρρίκος Στέφανος (Θησαυρ. Τόμ. Β', σελ. 1423 Παρισ.) καὶ ἄλλοι ἀναφέρουσιν εἰς ἐνεστώτα δίδω. Ἀλλὰ τί κοινὸν ἔχει ὁ παλαιὸς καὶ δόκιμος παρατακτικὸς ἔδιδον ἢ δίδον πρὸς τὸν νεωτερικώτατον καὶ ἐσχάτως βάρβαρον ἐνεστώτα δίδω; Τὸ ἔδιδον ἢ δίδον εἶνε συγκεκομμένος τύπος τοῦ ἐδίδοσαν ἢ δίδοσαν, καθάπερ τὸ (ἐ)τίθειν τοῦ (ἐ)τίθεσαν καὶ τὸ ἴεν τοῦ ἴεσαν²). Ὅδ. Α,

1) Παρ' ἡμῖν τὸ δίδω λέγεται χυδαϊκώτερον δίνω.

Τάρματα δέν τα δίνουμε,

τὸ αἰμά μας τὸ χύνουμε.

Σὰν κλῶσσεσ με πολλὰ πουλιά, ποῦ βλέπουν τὸ σαῖνι·

ἔτζη φωνάζουν οἱ πικροί, καὶ ῥαῖ δέν τους δίνει.

Σὰν τύραννός με τυραννεῖσ καὶ σὰν κριτής με κρίνεισ·

τὴν λευθεριά μου σοῦ ζητῶ, καὶ σὺ δέν μου τὴν δίνεις.

Ζωγράφε, ποῦ ζωγράφισεσ τὸν ἅγιον Κωσταντῖνο,

ζωγράφισ' τὴν ἀγάπην μου, χίλια φλωριά σου δίνω.

"Ολεσ ἡ μελαχροινὲσ κῆ μαυρομάτεσ,

μὲ ταισ ἑλληῖσ γεμάτεσ·

"Ολεσ φιλεῖ μοῦδωσαν, μιὰ δέν μου δίνει,

πολὺν καῦμδν μὰ φίνει.

Κτλ. Πρβ. καὶ τὸ »Εγῶμ' ἀπὸ τὴν Πάρο (καὶ θέλω νὰ πάρω), δέν εἶμ' ἀπὸ τὴν Τήνο (καὶ δέν συνηθίζω νὰ δίνω). Λέγεται προσέτι καὶ δῶνω (ἀπὸ τῆσ ῥίζησ δο-), μάλιστα παρὰ τοῖσ Ἀθηναίοισ. Πρβ. τὴν παροιμίαν »Τὸ μυριστικὸ κυδῶνι, ἀπὸ κεῖνο πῶχει δῶνει". Τὸ ξεδῶνω εἶνε κοινότερον· ἐξ οὗ τὸ ξεδομένος, ξεδομένη (Πρβ. καὶ ξεδομα καὶ ξεδομάρα).

²) Ἴδε Βουτμαννὸν Γραμματ. Μεγ. Τόμ. Α', σελ. 509 (ἐκδ. 1830). Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Ῥηματο. σελ. 72 καὶ Elem. Τόμ. Α', σελ. 170 καὶ 379. Ὁ Ἄθαν. Ρουσόπουλοσ ἐν τῷ προλόγῳ τῆσ ἑλληνικῆσ ἀρχαιολογίασ ἐκδ. β' (σελ. ια') ἀποφαινόμενοσ ὅτι »καὶ οἱ τύποι τῶν βαρυτόνων τῆσ κοινῆσ προκριτώτεροί εἰσι τῶν εἰς μι κλασσικῶν, π. χ. οἱ δίδω, δίδεις, δίδει κτλ. τῶν δίδωμι, δίδωσ, δίδωσι κτλ. καὶ πλεῖστα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα μικροφιλοτιμίᾳ καὶ ἀπειροκαλίᾳ καὶ ἡμιμάθειᾳ (!) εἰσάγει καθ' ἡμέραν εἰς τὴν γλῶσσάν» γράφει τὴν ἐξῆσ σημείωσιν· »Ἦδη ἐν τῷ ὁμηρ.

112 »οἱ δ' αὐτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας νίζον καὶ πρότιθεν» (= προετίθεισαν. Ἡ κοινὴ γραφὴ προτίθεντο εἶνε ἀνάρμοστος. Σχολ. σελ. 28 Δινδορφ. »Προτίθεντο ἰδὲ: "Ἀμεινὸν Φησιν Ἡρῳδιανὸς ἀναγινώσκειν καὶ πρότιθεν, τοὶ δὲ καὶ γὰρ ὁ λόγος οὕτω μᾶλλον ἀκόλουθος· οἱ μὲν οἶνον ἔμισγον, οἱ δὲ σπόγγοισι νίζον, οἱ δὲ κρέα ἐμέριζον. Καὶ ἄλλως τὸν παρατατικὸν τοῦ τίθημι ἐνεργητικῶς οἶδε λεγόμενον ὁ ποιητής, οὐ παθητικῶς. Παρὰ δὲ σφί τιθεται [᾽Οδ. Α, 142]. Ἀκόλουθον πληθυντικὸν νίζον καὶ πρότιθεν". Κατὰ τὸν Κόβητον τὸ »νίζον καὶ πρότιθεν, τοὶ δὲ" εἶνε τοῦ Ἀριστάρχου ἀνάγνωσις ἢ εὐστοχος εἰκασία. Πρβ. καὶ Σχολ. ᾽Οδυσσ. Γ, 10, σελ. 120 Δινδ.). Φ, 377 »καὶ δὴ μεθίεν [Γρ. μέθειεν] χαλεποῦ χόλοιο» (= μεθίεισαν. Πρβ. Εὐστάθ. σελ. 1913, 17 »Τὸ δὲ μεθίεν χόλοιο δηλοῖ μὲν τὸ μεθίεισαν καὶ ἡμέλουν, γίνεται δὲ συνήθως ἐκ τοῦ μεθειεῖς μεθειέντος ἀποβολῆ τοῦ τος ὁμοίως τῶ τράφεν καὶ κόσμηθεν καὶ ἑτέροις μυρίοις". Πρβ. καὶ σελ. 891, 13. Τὸ βῆμα μεθίεν ἐκ τῆς μετοχῆς μεθειέντος ἀποβολῆ τοῦ τος!). Ἰλ. Α, 273 »καὶ μὲν μευ βουλέων ξύνιεν (= ξυνίεισαν. Σχολ. σελ. 26 Βεκκ. »Ξύνιεν: Οὕτως ἢ ἀριστάρχειος διὰ τοῦ ε, ξύνιεν, ὡς αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν [Ἰλ. Γ, 1]. Μέννηται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν τῶ ἰζ' ὁ Ἡρῳδιανός"!). Πρβ.

Ὑμνῳ εἰς Δήμητρα[ν] ἀπαντᾶται ὁ παρατατικὸς τοῦ δίδω. σ. 437 γηθοσύνας δ' ἐδέχοντο παρ' ἀλλήλων ἔδιδόν τε· οὕτω καὶ ἐν σ. 327, ἔνθα ἡ σχέσις τῶν χρόνων κατασταίνει ἀναμφίβολον καὶ ἀναγκαῖον τὸν παρατατικόν· ἐνῶ ὁ ἀόριστος, ὡς τινες ἠθέλησαν νὰ ἐκλάβωσι τὸν τύπον τούτου, θὰ ἦτον ἡμαρτημένος". Ἀλογωτάτη πάντως καὶ πλημμελεστάτη εἶνε ἡ ἀντ' ἀορίστου ἐκδοχὴ τοῦ χρόνου τούτου· καὶ ἀπλῶς ἔοικε νοῦς ὑγιῆς μὴ ὑποφάινεσθαι διὰ τῆς ἐκδοχῆς ταύτης. Ἀλλὰ καὶ ἡ γνώμη, καθ' ἣν ὡς παρατατικὸς τοῦ δίδω ὁ προκειμένος χρόνος ἐκλαμβάνεται, ἐπίσης παράλογος καὶ σφαιερὰ εἶνε καὶ κατὰ τὸν παρόντα χρόνον μόνου ἴσως τοῦ Ῥαγκαβῆ ἀξία ἢ τοῦ χειρόνος αὐτοῦ Βερναρδάκη.

¹⁾ Κοινῶς ἐγράφετο ξύνιον ὡς ἀπὸ ἐνεστώτος ξυνίω (Ἴδε Σπιτζήνηρον Ἰλιάδ. Μέγ. Α', σελ. 18. Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Ῥηματα. σελ. 18 καὶ σελ. 353). Πρβ. καὶ Θεόγγ. 1240 »τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνιε". Γρ. ξυνίει. Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἴω ἀλλαχοῦ μετ' ἀκριβείας θὰ διαλάβωμεν. Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολόγον τὸ ξύνιον εἶνε δεύτερος ἀόριστος! σελ. 612, 8 »Συνίω οὖν, καὶ ὁ παρατατικὸς συνίου· ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος σύνιον καὶ ξύνιον"!

καὶ σελ. 336 [Μ. 35] » Οὕτως φέρουσι τὴν γραφὴν, IEN, ὡς τίθεν· καὶ γίνεται ἀμφίβολον πότερον αὐτοῖ οἱ ποταμοὶ ἴεν, ἴνα τοῦ ἴεσαν συγκοπὴ ὑπάρχη, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐτίθεσαν τὸ ἐτίθεν, καὶ δέον δασύνειν κτέ.». Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 467, 23. Οὕτω καὶ παρὰ Πινδάρῳ Πυθιον. Γ', 65 Βερκ. » καὶ τί οἱ φίλτρον ἐν θυμῷ μελιάρυες ὕμνοι ἀμέτεροι τίθεν» (= ἐτίθεσαν) καὶ Ἰσθμιον. Α', 25 » καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἴεν» (= ἴεσαν. Ἴδε Ἀρήνσιον Διγαλ. Δωρ. σελ. 517)¹). Πρβ. ἔδον = ἔδοσαν, ἀνέθεν = ἀνέθεσαν, ἔγνωον = ἔγνωσαν, κτλ. Ἡσίοδ. Θεογ. 30 » καὶ μοι σκήπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον δρέψασθαι» (Πρβ. καὶ Ἐπιγρ. Βοικκ. 1511, Τόμ. Α', σελ. 697 » ἔδον τοῖ Μάλιοι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀργυρίου F[l]κατι μνᾶς»). Σιμωνίδ. παρὰ Πλουτ. Ἠθικ. σελ. 870, 5' (Ἀνθολ. Παλ. 5', 215) » ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου ὄπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας» (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται ἀνέθεντο Λατοῖ, ὅπερ διόρθωσαν ὁ τε Βλομφεῖλδος καὶ ὁ Δοβραῖος καὶ ὁ Βοϊκκίος. Ἴδε Σχινειδεβῖνον Σιμωνίδ. σελ. 177. Βέρκιον Ποιητ. Λυρ. σελ. 912 ἐκδ. β' καὶ Δυβνήρον Ἀνθολ. Παλατ. Τόμ. Α', σελ. 247²). Πρβ. καὶ Φράνζιον *Elem. Epigr. Graec.* σελ. 72. Ἐν ἄλλῳ τοῦ Σιμωνίδου ἐπιγράμματι παρ' Ἡροδότῳ Ε', 77 » τῶν ἵππους δεκάτην Παλλὰδι τάσδ' ἔθεσαν» ὁ ἄριστος κῶδιξ ὁ τοῦ Σαγκρόφτου φέρεται ἀνέθεσαν· ὅθεν ὁ Σχινειδεβῖνος Σιμων. σελ. 176 ἔγραψεν ἀνέθεν. Ἄλλ' ὁ Βέρκιος Ποιητ. Λυρ. σελ. 912 ἐκδ. β' ἐτήρησε τὴν κοινὴν γραφὴν. Ἴδε καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Γ', σελ. 149 ἐκδ. β'. Ὁ Ἐκκῆρος *Comment. Crit. de Anth. Gr.* Μέρ. Α', σελ. 133 οὐ μόνον δὲν ἀποδέχεται τὴν γραφὴν ἀνέθεν ἀλλὰ καὶ, ὅπερ παράδοξον φαίνεται, ἀρνεῖται τὴν παρὰ τοῖς ποιηταῖς χρῆσιν τοῦ τύπου τούτου. Καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ δ' ἐπιγραφῇ » Γάργειοι ἀνέθεν τῷ Διῖ τῶν Κορινθίων», παρὰ Βοικκ. 29, Τόμ. Α', σελ. 47, κελεύει νὰ διορθωθῇ ἀνέθεντο. Παρατηρητέον δ' ὅτι ὁ Καῦσῆρος *Mus. Rheu.* 1847, σελ. 361 ἠθέλησε καὶ ἐν τῷ παρὰ Παισαυῖα

¹) Παρὰ Πινδάρῳ Νεμεον. Ε', 11 ἀντὶ τοῦ » πίτναντ' εἰς αἰθέρα χεῖρας» ἔγραψεν ὁ Βοϊκκίος πίτναντ' (= πίτνασαν), ὅπερ καὶ ἄλλοι ἀπεδέξαντο.

²) Ὁ τονισμὸς ἀνέθεν (Ἴδε Δοβραίου *Adversaria* Τόμ. Β', σελ. 7. Ματθίου Γραμματικῆν § 212, 9 καὶ Λοβερκίου *Elementa* Τόμ. Β', σελ. 377) δὲν εἶνε ὀρθός.

Ε', ι', 4 ἐπιγράμματι ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν τύπον ἀνέθεν εἰκάσας »θεῶ Λακεδαιμόνιοι συμμαχία τ' ἀνέθεν» ἀντὶ τοῦ »τᾶς Λακεδαιμόνιοις συμμαχίδος γε τεθέν», ἀνθ' οὗ οἱ πολλοὶ τῶν κωδικῶν ἔχουσι συμμαχίας τανθεν. Πρβ. Ἐκκῆρον ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 72). Ὁμηρ. Ἔμν. εἰς Δήμ. 111 »οὐδ' ἔγνωσαν χαλεποὶ δὲ θεοὶ θνητοῖσιν ὀρᾶσθαι» (τὸ ἔγνωσαν πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ ἀνκλογώτερον ἔγνωσαν. Παρὰ Πινδάρῳ Πυθιον. Δ', 120 Βερκ. πλὴν τοῦ ἔγνωσαν ὑπάρχει ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἔγνωσαν, ὅπερ καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ. »Τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνωσαν ὀφθαλμοὶ πατρός». Τὸν βραχυκατάληκτον τύπον γραπτέον καὶ ἐν Πυθιον. Θ', 79 »ἔγνωσαν ποτὲ καὶ Ἴδακον οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐπτάπυλοι Θῆβαι» καὶ ἐν Ἰσθμιον. Β', 23 »ἄν τε καὶ κάρυκες ὄρωσαν ἀνέγνωσαν», καθάπερ καὶ ὁ Ἀρήσιος ἀπεφῆνατο Δίαλ. Δωρ. σελ. 317. Πρβ. καὶ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Ι', σελ. 318 καὶ Ναβῆρον Φωτ. Λεξ. Τόμ. Β', σελ. 278. Ἐν Κραμῆρου Ἀνεκδότοις Ὁξων. Τόμ. Α', σελ. 102 λέγεται »Ἐγνωσαν, ἐβίωσαν, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ἔγνωσαν· τὴν γὰρ παραλήγουσαν ἔχει τῆς μετοχῆς». Ἡ παραλήγουσα τῆς μετοχῆς γράφεται δι' ο μικροῦ ὅθεν τὸ ἔγνωσαν μεταβλητέον εἰς ἔγνωσαν¹⁾. Ἰλ. Α, 391 »τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες» (= ἔβησαν. Πρβ. καὶ Α, 606, κτλ. Θέογγ. 1156. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Β', 34 Βερκ. κτλ. Οὕτω καὶ παρ' Ἀισχύλῳ Πέρσ. 18 »προλιπόντες ἔβαν». Ἴδε Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 401, 43). Ἰλ. Μ, 106 »βάν β' ἰθὺς Δαναῶν λελιμμένοι» (= ἔβαν. Πρβ. καὶ Π, 552, κτλ.). Ἰλ. Α, 535 »ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἄπαντες» (= ἔστησαν. Πρβ. καὶ Β, 467, κτλ. Πίνδαρ. Πυθ. Δ', 135. Ἴδε Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 104, 31 καὶ σελ. 382, 15). Ἰλ. Ι, 193 »στάν δὲ πρόσθ' αὐτοῦ» (= ἔσταν. Πρβ. καὶ Π, 601, κτλ. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Η', 58. Οὕτω καὶ ἔφαν ἢ φάν ἀντὶ τοῦ ἔφα-

¹⁾ Καὶ ἐν ἐπιγράμματι Διογένοος τοῦ Λαερτίου Β', 58 εὔρηται κατ' ἔγνωσαν (ἢ κατ' ἔγνωσαν) ἀντὶ τοῦ κατ' ἔγνωσαν.

εἰ καὶ σέ, Ξενοφῶν, Κρανκοῦ Κέκροπος τε πολῖται

Φεύγειν κατ' ἔγνωσαν τοῦ Φίλου χάριν Κύρου.

Πρβ. καὶ Τζέτζ. Χιλ. Α', 770 »οἱ δὲ τούτων οὐδὲν ἐπέγνωσαν». Παρὰ Βαβρίῳ ΛΑ', 20 »μόνοι θ' ἐάλωσαν αὐτόθι μυχῶν πρόσθεν» ἔγραψεν ὁ Ἑρμαννός »μόνοι θ' ἐάλων αὐτόθεν κτέ.", ὅπερ ἀπεδέξατο καὶ ὁ Λαχμαννός. Καὶ ὁ Μεινέκιος δὲ Ποιητ. Χωλιάμβ. σελ. 172 ἐπεδοκίμασε τὴν γραφὴν ταύτην. Περὶ τοῦ ἐβίωσαν ἀντὶ τοῦ ἐβίωσαν ἴδε Λοβέκκιον *Εἰσπ.* Τόμ. Α', σελ. 379.

σαν ἢ Φάσαν. Ἰλ. Γ, 161. Ζ, 108, κτλ.). Ἰλ. Φ, 608 »οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν κτέ." (= ἔτλησαν. Πρβ. Σιμωνίδ. 110, 7 Ποιητ. Δυρ. Βερκ. σελ. 905 ἐκδ. β' »οἴτινες ἔτλαν χεῖρας κτέ.'). Ἰλ. Λ, 51 »Φθάν δὲ μέγ' ἰππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες" (= ἔφθησαν). Ἰλ. Κ, 526 »ὄθι σκοπὸν Ἐκτορος ἔκταν" (= ἔκτασαν. Πρβ. καὶ Ὀδ. Τ, 276. Ὁ ἀόριστος οὗτος διαφέρει τῶν ἄλλων ὅτι ἐν τε τῷ πληθυντικῷ τὴν παραλήγουσαν καὶ ἐν τῷ ἐνικῷ τὴν λήγουσαν βραχεῖαν ἔχει. Λέγεται μὲν ἔβην, ἔβης, ἔβη, ἔβημεν, κτλ., ἀλλ' ἔκταν-κατέκταν Ἰλ. Δ, 319, ἔκτας, ἔκτα, ἔκταμεν Ὀδ. Μ, 375: ὁ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς. Πρβ. οὐτα). Ἐμπεδοκλ. παρὰ Σέξτω τῷ Ἐμπειρικῷ πρὸς Μαθηματ. Ζ', 125 »κακνοῖο δίκην ἀρθέντες ἀπέπταν" (= ἀπέπτισαν. Παρ' Ἀριστοφάνει Ἀχαρν. 865 πρὸ πολλοῦ παρελήφθη ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀντιγράφου τὸ »πότεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι κτέ." ἀντὶ τοῦ κοινῶς ἐκδιδομένου προσέπταν. Κατὰ Κόβητον γραπτέον προσέπτονθ' ἀντὶ τοῦ προσέπτανθ'). Σοφοκλ. Αἴ. 167 »ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, κτέ." (= ἀπέδρασαν. Πρβ. Κόβητον Νου. Lect. σελ. 698. Ὁ χαρῖεις ἰώσηπος δὲν ἄκνησε νὰ γράψῃ καὶ αὐτὸς διέδραν ἀντὶ τοῦ διέδρασαν! Ἰουδ. Πολ. Δ', ζ', 3: κτείνουσι τε αὐτὸν καὶ δι' ὑπερβολὴν ὄργης νεκρὸν αἰκισάμενοι διέδραν ἐκ τῆς πόλεως. Ε', ια', 2: ἔνιοι δὲ καὶ παραχρῆμα διέδραν). Ὀδ. Ε, 481 »ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς" (= ἔφυσαν. Σχολ. σελ. 292 Δινδ. »Τὸ ἔφυν συσταλτέον". Πρβ. Πίνδ. Πυθ. Α', 42 Βερκ. »καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοὶ τ' ἔφυν". Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ. μετὰ τὰ Φυσ. Γ', ε', 8 Διδ. »ὅσον ἄλλοιοι μετέφυν"). Ἰλ. Δ, 222 »οἱ δ' αὐτὶς κατὰ τεύχε' ἔδυν" (= ἔδυσαν. Σχολ. σελ. 130 Βερκ. »Κατὰ τεύχε' ἔδυν: συσταλτέον τὸ ἔδυν· πληθυντικὸν γὰρ ἐστὶ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἔδυσαν· τὸ δὲ ἐνικὸν ἐκτατέον ἔδυν· Δὺ δέ μιν Ἄρης [Ἰλ. Ρ, 210]. Ὁμοίον ἐστὶν αὐτῷ καὶ τὸ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδόν. Εἰ δέ τις λέγοι ὅτι τὰ ἐνικά καὶ τὰ πληθυντικά ὁμοφωνοῦντα καὶ ὁμόχρονά ἐστιν, οἶον ἔλεγον ἐγὼ καὶ ἔλεγον ἐκεῖνοι, ἴστω ὅτι ἐκ συγκοπῆς ἐστὶ τοῦτο τοῦ ἔδυσαν. Ἐν δὲ τοῖς τοιοῦτοις τρίτοις ἢ συγκοπὴ ἀναδέχεται λήξιν τὴν αὐτὴν τῇ παραληγουσῇ τῆς γενικῆς τῆς κατὰ τὴν μετοχὴν· ἔστησαν ἔσταν· στάντος γάρ· ἔβησαν ἔβαν· βάντος γάρ· ἐκοσμήθησαν ἐκόσμηθεν· κοσμηθέντος γάρ· φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι [Ὀδ.

Σ, 68]· φανέντος γάρ· ἔφυμεν, ἔφυτε, ἔφυσαν ἔφυν,
ἐπεὶ Φύντος· ἔδυμεν, ἔδυτε, ἔδυσαν ἔδυν. ἐπεὶ δύντος.
Περὶ δὲ τοῦ τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί¹⁾ ἐν τοῖς περὶ ῥήματος

¹⁾ Ἡσιόδ. Θεογ. 321. Πρβ. καὶ 825: ἐκ δὲ οἱ ἄμων ἦν ἐκα-
τὸν κεφαλαὶ ὄφις. Οὕτω καὶ ἐν τῷ γνωστῷ ἐπιγράμματι »ἦν
ἄρα κἀκείνοι ταρακάρδιοι" (παρ' Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. § 184.
"Ἴδε καὶ Πλούτ. Κίμ. Ζ', 4). Καὶ ὁ χορὸς τῶν Λακωνίων ἐν τῇ
Ἀριστοφάνους Λυσιστράτῃ λέγει »ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσωσ
τὰς ψάμμας τοῖ Πέρσαι" (σίχ. 1260). Καὶ ἐν ἀποσπάσμασι τοῦ
Ἐπιχάρμου εὐρίσκεται τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦσαν· »ἦν δ' ἐρωδιὸ κτέ.".
»ἦν δὲ νάρκαι καὶ βατίδες, ἦν δὲ ζύγαιναι". »ἦν δ' ὑαινίδες τε
κτέ.". »ἦν δὲ σαργῖνοι τε κτέ." (παρ' Ἀθην. Β', σ. 65, β'. Ζ',
σ. 286, β'. σ. 306, α'. σ. 321, γ'. Πρβ. καὶ σ. 278, α': Φάσσαι
τε τοσσαῦται παρῆν. σ. 307, β': ἐν ἦν δὲ σκιαθίδες. "Ἴδε βαλκε-
νάριον Ἡροδ. Ε', 12, σελ. 376, 21 καὶ Ἀρῆσιον Δίαλ. Δωρ.
σελ. 326 κέξ. Πρβ. καὶ Δοβραῖον *Adversar. Tόμ. Α'*, σελ. 341).
Ἐὰν παρὰ Σοφοκλεῖ δ' ἀναγινώσκειται »ἦν δ' ἀμφίπλευτοι κλίμα-
κες" (Τραχίν. 520. Σχολ. σελ. 168 Ὁξ. »Ἦν: Ἡσιόδος τῆς δ' ἦν
τρεῖς κεφαλαί. Ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον"). Πρβ. καὶ Εὐριπ. Ἴων.
1147 »ἐν ἦν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαῖδ' ὑφαί". Ἐν Βεκκῆ-
ρου Ἀνεκδότοις σελ. 148, 4 λέγεται »Ἦν: Μετὰ πληθυντικοῦ
ὀνόματος. Ἀππιανὸς ἐν τῇ Βασιλικῇ ἔριδι εἰς ἦν" (Πρβ. Σχαι-
φῆρον Πλούτ. Παράλλ. Τόμ. Ε', σελ. 142). Γνωστὸν εἶνε
ὅτι τῶν παλαιῶν γραμματικῶν τινες καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων φι-
λολόγων ὡς ἐνικὸν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἦν ἐκλαμβάνοντες δογμα-
τίζουσιν ὅτι ἡ τοῦ ἐνικῶ ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ χρῆσις ἐγένετο κατὰ
τι βοιωτίου ἔθος. Τίς ἀγνοεῖ τὸ περὶ Φημιον πι ν δ α ρ ι κ ὶ ν ἢ
βοιωτίου σχῆμα, ὅπερ πολλῶν παιδίων κατ' ἐλύσειε κά-
ρην α ἢ δ' ἔτι καὶ λύσει; Περὶ τοῦ ἔθους τούτου τῶν Βοιω-
τῶν τοῦ ὄλωε ἀλλοκότου φαινομένου καὶ πλάσματος ἴσως τῶν χρη-
στῶν γραμματικῶν ἔντος, καθάπερ ἀπεφῆναιτο καὶ ὁ ἀσφαλίστατος
τῶν τοιούτων κριτῆς Κόβητος (Μνημοσ. Τόμ. Γ', σελ. 331 κέξ.),
Ἴδε Μακρίαν Γραμματ. § 303 (σελ. 765 κέξ. ἐκδ. γ'). Πρβ.
καὶ Λεννέπιον Ἡσιόδ. Θεογ. σελ. 254. Ἐλλένδετος Λεξ. Σο-
φοκλ. Τόμ. Α', σελ. 323. Βαουμειστῆρον Τμν. Ὀμηρ. σελ.
313 (καὶ σελ. 258). Ῥόχην *Homer. Stud. (Der Accus. im
Hom.)* σελ. 118, κλπ. Σημειωτέον δ' ὅτι κατὰ τινὰς μετεχει-
ρίζοντο μὲν ἐνίοτε οἱ Ἀττικοὶ τὸν ἐνικὸν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθ-
μοῦ, ἀλλὰ μόνον ἐν ἀρχῇ λόγου ("Ἴδε Ἀπίτζιον Σοφοκλ. Τρα-
χίν. σελ. 212. Πρβ. καὶ Σχνεϊδεβῖνον *Conjectan. Crit.* σελ.
92, κλπ.). Ἄλλοτε περὶ πάντων τούτων κατὰ πλάτος θὰ διαλά-
βωμεν.

ἐροῦμεν". Πρβ. Λέρσιον Ἡρώδ. σελ. 154 ἐκδ. β'. Ἴδε καὶ Μυτξέλλιον *de Emend. Theog. Hesiod.* σελ. 231. Γαίτλγχιον Ἡσιόδ. σελ. 27 καὶ σελ. 42 ἐκδ. β'. Σχοιμαννὸν *Opusc. Academ.* Τόμ. Β', σελ. 548 καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 579 καὶ Τόμ. Β', σελ. 577. Πλημμελῆ τὴν γραφὴν ἣν νομίζων ὁ Ναβήρος κελεύει νὰ γραφῆ παρ' Ἡσιόδῳ »τῆς δ' ἐν τρεῖς κεφαλαί" κατὰ τὸ λύθειν ἀντὶ τοῦ ἐλύθησαν, τὸ βὰν ἀντὶ τοῦ ἔβησαν, κτλ. Ἴδε *Tijdschrift voor de Nederl. Gymnas.* 1863-4, σελ. 77).

Ὁ Μέγ. Ἐτυμολόγος ἀναφέρει καὶ γέλαν ἀντὶ τοῦ ἐγέλασαν σελ. 226, 7 »Γέλαν: Ὅλον γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί. Κατὰ συστολὴν λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχὴ δηλοῖ γέλαντος [? γελάαντος] γὰρ ἡ γενικὴ κατὰ συστολὴν τοῦ α. Τὰ δὲ ἐνδέοντα συλλαβῆ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν καταλήγουσιν εἰς τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν" (Πρβ. Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 579. Ἴδε καὶ Βέρκιον Ἀνακρ. Λειψ. σελ. 37). Καὶ τὸ παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ ἥδειν ἐπὶ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου φαίνεται ὅτι ἐκ τοῦ ἥδεσαν εἶνε συγκεκομμένον (Β', 63: ἥδειν. Ἴδε καὶ Δ', 1700: ἡεῖδειν. Πρβ. καὶ ἡρήρειν Δ', 947). Ὁ θαυμασίος οὗτος ποιητῆς ὁ δεξιότατα καὶ εὐστοχώτατα τὸν Ὅμηρον μιμηθεὶς οὐ μόνον ἐπὶ πρώτου ἐνικοῦ προσώπου μετεχειρίσθη τὸ ἥδειν παρὰ τὴν τοῦ Ὁμήρου συνήθειαν λέγοντος ἥδεα (Ἄργον. Γ', 309: ἥδειν γὰρ ποτε πατὴρ ἐν ἄρμασιν Ἡελίοιο δινεύσας) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τρίτου πληθυντικοῦ, τολμήσας συγκοπὴν, ἥτις οὔτε τῷ Ὁμήρῳ ἦτο γνωστὴ οὔτ' ἄλλω τῶν Ἑλλήνων οὐδενί.

Παρατηρητέον δ' ὅτι οἱ τοὺς παλαιούς πολλάκις καὶ δοκίμους τύπους εἰς νεωτερικοὺς μεταποιοῦντες ἀντιγραφεῖς οὐδὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ δίδωμι ἀφῆκαν πανταχοῦ ἀδιαφθόρους, ἀλλ' ἐνιαχοῦ εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ δίδω μετέβαλον τοὺς κατὰ τοὺς χρόνους αὐτῶν συνήθεις. Παρὰ Ξενοφῶντι Κύρ. Παιδ. Α', γ', 9 »ἐπειδὴν διδῶσι τὴν Φιάλην" φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ δίδωσι. Ἴδε καὶ Ψευδοδημοσθ. περὶ Συντάξ. § 31, σ. 175, ἔνθα ὑπάρχει καὶ γραφὴ »καὶ ὑμεῖς ἀγαπάτε ἃ ἂν οὔτοι μεταδίδωσι λαμβάνοντες" ἀντὶ τοῦ μεταδίδωσι (Πρβ. Σχαιφῆρον Δημοσθ. Τόμ. Α', σελ. 714), κτλ. Ἐν ἀποσπασματι τοῦ Εὐριπίδου παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Ος', 10 λέγεται »ᾧ γὰρ θεοὶ δίδωσι μὴ Φῦναι τέκνα, κτέ.", ἀνθ' οὗ γραπτέον κατὰ Ματθίαν (Εὐριπ. Τόμ. Θ', σελ. 217) διδῶσι. Τῷ Ματθίᾳ συγκατατίθεται καὶ ὁ Μεινέκιος (Στοβ. Ἀνθολ. Τόμ. Γ', σελ. 77 καὶ σελ. XVII) καὶ ὁ Ναύκιος (Τραγ.

Ἑλλ. Ἀποσπ. σελ. 410). Ὁ Ἀρτούγγιος, ὁ Βοθίος καὶ ὁ Δινδύρφοιος, τοῦ Βαλκεναρίου ὑφηγησαμένου, ἔγραψαν θεοδὸς δίδωσι (Πρβ. Οὐαγνήρον Εὐριπ. Ἀποσπ. σελ. 741 Διδ.).

Θαυμαστὸν δὲ φαίνεται ὅτι καὶ ἐν νέαις καὶ νεωτάταις ἐκδόσεσιν ἀναγινώσκονται τοιοῦτοι ἐνίοτε τύποι. Θεόφρ. Τόμ. Α', σελ. 260 ἐκδ. Γεῦβν. »δι' ὃ καὶ ὄταν δίδωσι κατὰ ποτον''. Ἰπποκράτ. Τόμ. Α', σελ. 24 Ἑρμερ. »Τὰ ἐξ ὀσφύος ἐς τράχηλον καὶ κεφαλὴν ἀναδίδοντα''. σελ. 50 »μηδὲν ἐπιδίδοντες''. σελ. 562 »ἐπ' ἀναδίδοντες δέ'' (Πρβ. καὶ Τόμ. Β', σελ. 558, κτλ.). Ἀρεταΐ. σελ. 141 Ἑρμερ. »ξυνδίδουσι γὰρ οἱ ὑμένες... πάντες οὖν ξυνδίδουσι οἷδε'' (Πρβ. καὶ σελ. 127: ἐνδίδοντος)¹⁾, κτλ. Καὶ τὸ παρ' Ἀππιανῶ σελ. 121 Διδ. »ἦν τὰς τε ναῦς τὰς μακρὰς παραδίδωτε Ῥωμαίοις'' εἶνε, νομίζομεν, ἡμαρτημένον, καὶ πρέπει νὰ μεταβληθῆ εἰς παραδιδῶτε. Μεγάλως σφάλλεται ὁ Μακθίως νομίζων ὁρθὸν τὸ καταπροδίδοιτε ἀντὶ τοῦ καταπροδίδοιτε (Γραμματ. § 210, 7, σημ. 2, σελ. 486 ἐκδ. γ'). Παρὰ Θεουκιδῆ Ζ', 65 ἐγράφετο πρότερον »Ὡστε κοινῶν μόνον ἐλευθέρως ἡμῖν τῆς ἀρχῆς ὄντες δικαίως ἂν αὐτὴν νῦν μὴ καταπροδίδοιτε''. Ἄν ἄλλως ὑγιὲς ὑπῆρχε τὸ χωρίον, ἰκανὸν θὰ ἦτο νὰ διορθώσῃ τις τὸν πλημμελεῖ τῷ καταπροδίδοιτε ἰτόνον. Ἄλλ' οὔτε τὸ »δικαίως ἂν αὐτὴν νῦν μὴ καταπροδίδοιτε'' εἶνε ὁρθὸν οὔτε τὸ »δικαίως ἂν αὐτὴν νῦν μὴ καταπροδοίητε'' (ὅπερ ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων εὐρισκόμενον παρέλαβεν ὁ Γάλλος Διδῶτος γενναίως μὲν αὐτοῦ ὑπερμαχῶν Θεουκιδ. Τόμ. Δ', σελ. 597 κίξ., ἀλλ' ἀνεμῶλια βάζων). Ὁ Βεγκῆρος καὶ ἄλλοι ἐξέδωκαν ἐξ ἀντιγράφων (τῶν πλείστων καὶ ἀρίστων) »δικαίως [ἂν] αὐτὴν νῦν μὴ καταπροδίδοτε'', Ἄλλ', ἂν καλῶς εἰκάζωμεν, ἡ γνησίᾳ τοῦ χωρίου γραφὴ εἶνε »δικαιώσατ' αὐτὴν νῦν μὴ καταπροδιδόναι'' (= ἀξιώσατε μὴ καταπροδιδόναι). Τὸ δικαίωσατ' εἰς δικαίως ἢ δικαίως ἂν παραφθαίρην ἐγίνετο αἴτιον καὶ τὸ ἀπαρέμφατον εἰς προστακτικὴν ἢ εὐκτικὴν νὰ μεταποιηθῆ. Πολλάκις ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, μιᾶς ἄλλοιουμένης λέ-

¹⁾ Τὸ παρὰ Ψευδοκαλλισθένης σελ. 147 Διδ. »δίδοντες μετὰ παρησίας τὴν χώραν ἐκάστῳ'' δὲν εἶνε ἴσως τῶν ἀντιγραφῶν σφάλμα, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως, παρ' ᾧ πᾶσαι πανταχοῦ αἱ κῆρες φαίνονται αἰ τὴν τῶν Βυζαντιῶν γλῶσσαν καταμιαινοῦσαι τε καὶ καταρρυπαίνουσαι.

ξως, μεταβάλλεται καὶ ἄλλη ἢ καὶ ἄλλαι, ἵνα τὰ ὕστερα συμφωνῶσι τοῖς προτέροις καὶ ὁμαλῶς πως ὁ λόγος προβαίνῃ¹⁾. Τινὲς νομίζουσι καὶ τὸ διδῶται ὀρθὸν ἀντὶ τοῦ διδῶται. Ἄλλ' οὔτε ἡ ὑποτακτικὴ προπαροξυνομένη ὀρθὴ ἡμῖν φαίνεται οὔτε ἡ εὐκτικὴ, ἂν καὶ ὁ χρυσοῦς Χρυσολωρᾶς διδάσκῃ (Ἐρωτημ. σελ. 90 Ἄλδ.) ὅτι »Τοῦ διδοίμην εὐκτικοῦ ἐνεστώτος τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα οἱ μὲν διδοῖο καὶ διδοῖτο προπαροξυτόνως, οἱ δὲ διδοῖο καὶ διδοῖτο γράφουσιν· οἱ μὲν κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν βαρυτόνων, οὐδὲ [Γρ. οἱ δὲ] τῶν περισπωμένων δηλονότι. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δυϊκῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν». «Ὅτι μὲν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Χρυσολωρᾶ καὶ διδοῖτο ἀντὶ τοῦ διδοῖτο ἐτιμῆτο καὶ ἴσταίτο ἀντὶ τοῦ ἴσταίτο (ὡς αὐτὸς μαρτυρεῖ σελ. 85) »Ὁ εὐκτικὸς ἐνεστῶς ἴσταίμην, τὸ δεύτερον ἴσταίο προπαροξυτόνως καὶ τὸ τρίτον ὁμοίως ἴσταίτο εὐρίσκειται γραφόμενον») οὗτ' ἀρνούμεθα οὗτ' ἀμφιβάλλομεν· ὅτι ὅμως καὶ τὸ πάλαι ὁ τοιοῦτος τονισμὸς ἦτο συνήθης οὐδαμῶς πειθόμεθα, ἅτ' οὐ μόνον ἀναποδείκτου καὶ ἀβεβαίου ἀλλὰ καὶ ἀπιθάνου τοῦ πράγματος ὄντος. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου ἀκριβῆς ἐν οικειτέρῳ τόπῳ

1) Τοιοῦτόν τι συνέβη, ἂν μὴ σφαλῶμεθα, καὶ ἐν τῷ 685 πρῶτον τῶν Ἀριστοφάνους Ἀχαρνέων. Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται:

ὁ δὲ νεανίας ἐαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν

ἐς τάχος παῖει ξυνάπτων στρογγύλοισ τοῖς ῥήμασιν.

Ὁ Ἐλμσλήσιος (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. σελ. 64) ἐκλαμβάνει τὸ νεανίας ὡς αἰτιατικὴν πτώσιν, νομίζει ὅμως πιθανώτερον ὅτι ἔγραψεν ὁ Ἀριστοφάνης:

ὁ δὲ νεανίαν ἐαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν.

Τῆς γνώμης ταύτης εἶνε καὶ ὁ Δοβραῖος (*Adversar.* Τόμ. Β', σελ. 190) καὶ ὁ Δινδὸρφιος (Ἀριστοφ. Τόμ. Γ', σελ. 412). Καὶ ὁ Μεινέκιος δὲ νεανίαν ἐξέδωκεν. Ὁ Ἀμακῆρος (Μνημοσ. Τόμ. Β', σελ. 162) εἴκασεν:

ὁ δὲ νεανίας ἐσάττει, σπουδάσας ξυνηγορεῖν,
καὶ ἐς τάχος κτῆ.

Ὁ δ' Ἄλβ. Μυλλῆρος (Ἀχαρν. σελ. 126 κξξ):

ὁ δὲ νεανίας ἐταίρω σπουδάσας ξυνηγορεῖν.

Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐγράφη:

ὁ δὲ νεανίας, ἐάν τω σπουδάσῃ ξυνηγορεῖν, κτῆ.

Πρῶτον τὸ ἐάν τω (ΕΑΝΤΩΙ) κακῶς μεταγράφη ἐγένετο ἐαυτῷ (ΕΑΤΤΩΙ)· ἔπειτα, ἵν' ὁ λόγος ἀκόλουθος καταστή. μετεσχηματίσθῃ καὶ ἡ ὑποτακτικὴ εἰς μετοχήν.

λόγος θὰ γείνη. Nūn δ' ἄς ἴδωμεν ἄλλους τινὰς ἐκ τοῦ εἰδέναι τύπου πλημμελῶς παρὰ τῷ Φίλῳ Ψαγκαβῆ γεγραμμένους.

Τόμ. Β', σελ. 225 »ἐπειδὴ ἔχων οὐκ εἰδέναι». Τόμ. Α', σελ. 121 »ἕως διείδω πάντα, ἀ ἔλαβες, κρέα».

Ἐδίδων, εἰδέναι, εἰδέναι οὐδὲ τῶν παλαιῶν ἔλεγεν, ἀλλὰ πάντες εἰδέναι, εἰδέναι, εἰδέναι. Ἰλ. Ε, 168: ἴππους δ' οἷς ἐτάροισι εἰδέναι (Πρβ. καὶ Ζ, 192, κτλ. = εἰδέναι. Ὀδ. Α, 289 »οὐδέ τι Νηλεὺς τῷ εἰδέναι». Σκ. Βυζάντιος Λ ε ξ. τ ῆ ς Ἐ λ λ. Γ λ ὡ σ σ. σελ. 505 ἐκδ. στερ. »Δίδου, Π. ἀντὶ Ἐδίδου ἢ εἰδέναι! Κακῶς ἐν Ὀδυσσ. Τ, 567 γράφεται »ἴσσο σὺ τῷ εἰδέναι» ἀντὶ τοῦ εἰδέναι). Πίνδαρ. Πυθ. Θ', 117 Βερκ.: οὕτω δ' εἰδέναι Λίβυς. Ἡρόδ. ς', 16: ἐμεαυτῷ λόγους εἰδέναι (Πρβ. καὶ Α', 46. 74, κτλ. Ἰδε Βρεδδβίον Δ ι α λ. Ἡ ρ ο δ. σελ. 401). Ἀριστοφ. Ἰππ. 678: ταῖς ἀφύταις εἰδέναι ἠδύσματτα. Πλούτ. 781: ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐπεδίδουν (Πρβ. καὶ 1031, κτλ. Ἰδε καὶ Εὐπολ. παρὰ Πλουτάρχ. Νικήλα Δ', 5 »εἰ μὴ πρὸ εἰδέναι», κτλ.). Εὐριπ. Ὀρέστ. 886: τὸ δ' ὄμμι' αἰετὸν Φαιδρωπὸν εἰδέναι. Θουκυδ. Β', 71: ἀπεδίδου Πλαταιεῦσι γῆν κτέ. (Πρβ. καὶ Γ', 58, κτλ. Ἰδε Πόππου Θ ο υ κ υ δ. Μέρ. Γ', Τόμ. α', σελ. 625 ἐκδ. μεγ.). Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ζ', ε', 35: ἐκ τούτου δὲ καὶ οἰκίας διείδεναι κτέ. (Πρβ. καὶ Η', β', 17, κτλ. Ἐν Ἀναβάσεως Ε', η', 4 ἐγράφεται πρότερον »ἐπεὶ με οὐκ εἰδέναι», καθάπερ καὶ ἐν τῇ τοῦ Κρυγῆρου ἐκδόσει ἀναγινώσκεται σελ. 299. Ἄλλ' ὁ Βορνεμαννὸς ἀποκατέστησεν ἐξ ἀντιγράφων τὸ ὄρθον εἰδέναι. Ἰδε Κυνηῆρον Ἀναβάσ. σελ. 418. Πρβ. καὶ Κόβητον Νου. Lect. σελ. 471). Ἰσοκράτ. Πανηγ. § 94: ἄς αὐτοῖς εἰδέναι (Πρβ. καὶ Ἐλέν. Ἐγκ. § 36). Δημοσθέν. πρὸς Πολυκλ. § 10, σ. 1209: κατὰ μῆνα εἰδέναι (Πρβ. καὶ πρὸς Καλλικλ. § 27, σ. 1279). πρὸς Ἀφοβ. Γ', § 17, σ. 849: εἰ μὴ παρεδίδουν (Πρβ. καὶ πρὸς Ὀνήτ. Α', § 27, σ. 871. πρὸς Πανταίν. § 43, σ. 979. πρὸς Πολυκλ. § 57, σ. 1224). § 38, σ. 855: οὗς ὡς εἰδέναι εἰδέναι ἐγώ. πρὸς Ἀπατούρ. § 25, σ. 900: καὶ εἰ μὲν αὐτῷ ἀπεδίδουν. πρὸς Φορμίων. § 26, σ. 914: οὐ μόνον τάρχαϊα καὶ τοὺς τόκους ἀπεδίδουν (Πρβ. καὶ § 31, σ. 916 (κατ' Εὐέργ. § 15, σ. 1143: καὶ παρεδίδουν τὸ σῶμα). Ἀνδοκίδ. περὶ Μυστηρ. § 101: εἰ μὴ εἰδέναι ἀργύριον. Κτλ. Πρβ. καὶ Ψευδοπλάτ. Θεάγ. σ. 150, δ': ἐπεδίδουν δ' ὅποτε σοι συνείην. σ. 130, ε': καὶ πλεῖστον ἐπεδίδουν. Ψευδοισοκράτ. Τρα-

πεζίτ. § 58: πλὴν ὧν ἐκείνοις παρεδίδουν. Κτλ. Οὕτω καὶ παρὰ Πολυβίῳ ΙΑ', κή, 3 »διότι τὰς σιταρχίας ὑμῶν οὐκ ἀπεδίδουν» καὶ παρ' ἄλλοις μεταγενεστέροις. Παρ' Ἰωσήφῳ Ἀρχαιολ. ΙΖ', ιγ', 4 (Τόμ. Α', σελ. 691 Διδ.) ἀναγινώσκειται »λήθη παρεδίδως ἕρατας τοὺς ἐμούς», ὅπερ μεταβλητέον ἴσως εἰς παρεδίδουε. Καὶ παρὰ Χαρίτωνι Ε', 1 (σελ. 462 Διδ.) ὑπάρχει παρατακτικὸς ἐδίδως. »Οὐκέτι γὰρ εἰς Ἰωνίαν με Φυγαδεύεις. Ξένην μὲν πλὴν ἑλληνικὴν ἐδίδως γῆν, κτέ.". Ἀλλ' ὁ Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 285 ἀναγινώσκει οὕτω τὸ χωρίον. »Οὐκέτι γὰρ εἰς Ἰωνίαν με Φυγαδεύεις ξένην μὲν πλὴν ἑλληνικὴν ὄμως γῆν, κτέ.". Χοιροβοσκὸς Ἀνεκδ. Βεκκ. σελ. 1292 (Πρβ. καὶ Ἔτυμ. Μέγ. σελ. 316, 20) »Ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ ἐδίδων ἢ παρὰδοσις διὰ τῆς οὐ διφθόγγου οἶδεν, οἷον ἐδίδουν, ὡς ἀπὸ τοῦ διδῶ διδοῖς¹⁾, ὥσπερ χρυσῶ χρυσοῖς· τὸ δὲ ἐτίθην καὶ ἴην

¹⁾ Τὸ διδοῖς εὔρηται παρ' Ἡροδότῳ καὶ παρ' Ὀμήρῳ. Ἡρόδ. Ε', 18: μεγάλως δὲ ξεινίζεις διδοῖς τε βασιλεῖ Δαρείῳ γῆν τε καὶ ὕδαρ. Η', 157: δεκόμεθα, ὦ βασιλεῦ, τὰ διδοῖς. Ἰλ. Ι, 164: δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστὰ διδοῖς Ἀχιλλεῖ ἀνακτι (Σχολ. σελ. 248 Βεκκ. »Διδοῖς: Ὡς ὄρθοῖς. Οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος. Καὶ γὰρ τὸ τρίτον εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα διδοῖ [Ἰλ. Ι, 515-9]». Εὐστάθ. σελ. 744, 18 »Καὶ ὅρα τὸ διδοῖς ῥῆμα περισπώμενον τρίτης συζυγίας πρωτότυπον τοῦ δίδωμι». Πρβ. καὶ Ἰλ. Τ, 270: Ζεῦ πάτερ, ἢ μεγάλως ἄτας ἀνδρῶσσι διδοῖσθα. Σχολ. σελ. 525 »Διδοῖσθα: Οἱ μὲν βαρύνουσιν ὡς αἰολικόν, ἀπὸ τοῦ δίδωμι διδοῖς διδοῖσθα, ὡς τίθησθα [Πρβ. Γεῖσην Αἰολ. Διαιλ. σελ. 214 καὶ Ἀρήσιον Διαιλ. Αἰολ. σελ. 157]: οἱ δὲ περισπῶσιν ἐπέκτασιν εἶναι εἰσμένοι ἀπὸ τοῦ διδοῖς. — Φησὶ γοῦν πολλὰ διδοῖ». Εὐστάθ. σελ. 1184, 12 »Ὅρα δὲ τὸ διδοῖσθα ἐκ τοῦ διδῶ διδοῖς γεγενὸς κατὰ πλεονασμόν, ὁποῖος ἐστὶ καὶ ἐν τῷ ἔφησθα καὶ οἶσθα καὶ τοῖς ὁμοίοις". Ἴδε Βουτμαννὸν Γραμματ. Μεγ. Τόμ. Α', σελ. 506 ἐκδ. β'. Γοιτλίνγιον περὶ Τόν. σελ. 76, κλπ. μάλιστα δὲ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Β', σελ. 267). Παρὰ Στράβωνι Ι', σ. 465 φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »Ἀλλὰ μὴν σύ γε, ὦ Πολύβιε, ὁ τάλας ὁ δογματικὸς [Τὸ ὁ τάλας ὁ δογματικὸς διωρθώθη πρὸ πολλοῦ μεταβληθὲν ἐκ τῆς εὐστόχου τοῦ Τυρούιττου εἰκασίας εἰς τὸ ὁ τὰς λαοδογματικὰς] ἀπόφάσεις περὶ τῶν διαστημάτων εἰσάγων οὐκ ἐν τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος μόνον ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς καὶ διαδοῦς (ἢ: καὶ διαδιδούε) εὐθύνας τὰς μὲν Ποσειδωνίῳ τὰς δ' Ἀρτεμιδιῶρι τὰς δ' ἄλλαις πλείοσι". Ὁ Τυρούιττος εἰκασε νῦν Δία, δίδως εὐθύνας

διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, οἶον ἐτίθειν καὶ ἴειν, ἐξ οὗ τὸ ἐτίθει
καὶ ἴει, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ [Ἰλ. Α, 25] ἀλλὰ κακῶς ἀφίει”

κτέ.”, ὅπερ καὶ ὁ Κοραῆς ἀπεδέξατο. Ὁ Κραμῆρος τὴν ὑπὸ τοῦ
Κασαύβωνος προταθεῖσαν γραφὴν καὶ διδοῖς παραλαβὸν ἀποφαί-
νεται περὶ τοῦ συνδέσμου καὶ ὅτι, τοῦ βήματος εἰς μετοχῶν (Στράβ.
Ραφθάρντος, προσετέθη πρὸς συνάφειαν τῶν μετοχῶν (Στράβ.
Τόμ. Β', σελ. 372 ἐκδ. μεγ.). Ὁ Κ. Μυλλῆρος (Στράβ. σελ.
1009 Διδ.) ἐγκρίνων τὸ διδοῖς κελεύει ἢ τὸ καὶ νὰ ἐκβληθῇ ἢ
καὶ αὐτὸς διδοῖς νὰ γραφῇ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐν πᾶσι τοῖς ἀν-
τιγράφοις τὸ διδοῖς ἀνεγινώσκετο καὶ μηδεμίᾳ ἄλλως περὶ τοῦ
χωρίου ὑποψία ὑπῆρχε, δὲν θὰ ἀκνοῦμεν οὐδόπως ν' ἀπορρίψωμεν
αὐτὸ ὡς πλημμελές. Ἦτο δυνατόν ποτε τοιοῦτον ὁ Στράβων νὰ
μεταχειρισθῇ τύπον; Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ἐκ τῆς γραφῆς καὶ δι-
αδιδούς εὐκόλως δύναται νὰ ἐξελευσθῇ ἡ ὀρθὴ καὶ γνησίᾳ. Ἐν
τῷ καὶ διαδιδούς (ΚΑΙΔΙΑΔΙΔΟΥΣ) φαίνεται ὅτι λαμβάνει
τὸ καὶ δὴ ἐδίδους (ΚΑΙΔΗΘΑΙΔΟΥΣ). Περὶ τοῦ διδοῖ ὁ σοφὸς
λεξιμογράφος Σκ. Βυζάντιος λέγει ὅτι εἶνε ποιητικόν. Λεξ. τῆς
Ἑλλην. Γλώσσης. σελ. 505 ἐκδ. στερ. »Διδοῖ, Π. ἀντὶ Δίδωσι,
γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὀρθ.». Δὲν εἶνε ποιητικόν μόνον τὸ δι-
δοῖ ἀλλὰ καὶ ἰωνικόν καὶ μεταγενέστερον. Ἡσιόδ. Ἔργ. 281: τῷ
μὲν τ' ἄλβον διδοῖ εὐρύσπα Ζεύς (Πρβ. καὶ Ἀσπ. 528). Θέσων.
86B: πολλοὺς ἀχρήστοις θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ἔλβον ἔσθλων. Πίν-
δαρ. Πυθ. Δ', 265 Βερκ.: καὶ φθινόκωρπος εἶσα διδοῖ ψᾶφον
περ' αὐτῶς (Πρβ. καὶ Ἰσθμ. Δ', 35 καὶ Ἀποσπ. 110, σελ. 267
Ποιητ. Λυρ. Βερκ. ἐκδ. β'). Μίμνερμ. Ε', 2, 16, σελ. 528
Ποιητ. Λυρ. Βερκ. ἐκδ. β': ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ
(Κοινῶς διδῶ). Σιμωνίδ. Ἀμοργίν. 7, 54, σελ. 580: τὸν δ' ἄν-
δρα τὸν παρόντα ναυσίη διδοῖ (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται καὶ
διδεῖ καὶ διδεῖ. Πρβ. καὶ Ἀποσπ. Ἀδέσπ. 85, 16, σελ.
1060). Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. Ζ', 141: τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον
διδοῖ εὐρύσπα Ζεύς. Χρησμ. παρὰ Πausαν. Δ', 1β', 4: κῦδος σοι
πολέμοιο διδοῖ θεός (Πρβ. καὶ Διδῶ. Σικελ. Η', κ', 2 Διδ. κτλ.).
Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 1010: τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ. Ψευδομέν. Μονος.
Γνώμ. 141, σελ. 518 Μειν.: ἐσθλῶ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ καὶ διδοῖ
θεός. Κόιντ. Ζ', 55: ὅπως ἐσθλὰ διδοῖ θεός ἢδ' ἀλεγεινά. Ἴδε
καὶ Ἐξεκίηλ Ἐξαγωγ. 191: καὶ τοῦδε μὴνός ἐξέδον διδοῖ θεός.
Χρῆς. Πάσχ. 1507: ὃς νεκροῖς ζωὴν διδοῖ. Θεόδ. Πρῶδρ. Β', 146:
διδοῖ προπίων τὸν κρατῆρα τῆ κόρη (Πρβ. καὶ Ε', 44. Ζ', 174.
Η', 440. Ἐν Β', 78 λέγεται »διδοῖς γὰρ ἡμῖν τοῦ πάθου τὰς
ἐγγύας». Τὸ διδοῖς εὐρίται καὶ ἐν τῷ Χριστῷ τῷ Πάσχοντι
164 καὶ παρὰ Νικήτη τῷ Εὐγενειακῷ Β', 205 καὶ Ε', 115, παρ'
ᾧ καὶ εὐκτική διδοῖμι ἀπαντᾶ Β', 35: τὰς ἀκούς διδοῖμι

(Τὸ ἐτίθειν καὶ τὸ ἴειν εἶνε βάρβαρα. Κακῶς γράφεται ὑπότινων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ προΐειν. I, 88 καὶ K, 100: δὴ τότε ἔγων

τῇ τραγωδίᾳ). Ἡρόδ. Α', 107: Μήδων μὲν τῶν ἐαυτοῦ ἀξίων οὐδενὶ διδοῖ γυναῖκα... ὁ δὲ Πέρσης διδοῖ (Πρβ. καὶ Α', 80, 113, κτλ. Ἴδε Βρεθόβιον Διὰ λ. Ἡροδ. σελ. 400 κέξ., ὅστις οὐ μόνον ἐν Β', 2 προτιμᾷ τὴν ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων γραφὴν διδοῖ τῆς ἐν ἄλλαις δίδωσι, ἀλλὰ καὶ ἐν Β', 154 καὶ Η', 24 προτείνει ὡς ἀποκαταστῆ τὸ διδοῖ-παραδιδοῖ ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις δίδωσι-παραδίδωσι). Ψευδιπποκράτ. Ἐπιδημ. Α', 25 (Τόμ. Α', σελ. 183 Ἑρμερ.): ἐπαναδιδοῖ δὲ καὶ παροξύνεται... πρὶν ἐπιδοῖ καὶ παροξύνεται (Πρβ. καὶ σελ. 330, 342, 495, 587. Τόμ. Β', σελ. 155, 156 δις, 158, 165, 172, 175, 184, 290, 448, 476, 535, 587, 588, 721. Τόμ. Γ', σελ. 104, 160, 189, 230 δις, 240, 572. Ἐν τῷ περὶ Φυσ. Γ', Τόμ. Β', σελ. 155 ἀντὶ τοῦ κοινῶς ἀναγινωσκόμενου ταύτη διδωσι ἐν ἐνὶ τῶν ἀντιγράφων εὐρίσκεται τῇ Φάρυγγι διδοῖ, ὅθεν ὁ Λιτρώιος ἐξέδωκε ταύτη διδοῖ. Ἐν τῷ περὶ Ὄστ. Φύσ. ΙΑ', Τόμ. Γ', σελ. 234 ἐγράφετο πρότερον » ἢ δὲ ἡπατίτις ἐν ὄσφύϊ μέχρι τοῦ μεγάλου σπονδύλου... προσδιδοῖεν, ἐντεῦθεν μετέωρος κτλ." ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ προσδιδοῖ. Καὶ τυφλῶ δῆλον εἶνε ὅτι τὸ προσδιδοῖεν προήλθεν ἐκ διττογραφίας τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ ἐντεῦθεν. Πρβ. Στρούβιον Opusc. Τόμ. Β', σελ. 110). Ἀρεταῖ. σελ. 25 Ἑρμερ.: ἦδε καὶ τῷ πνεύμονι τῆς ὀκκῆς τοῦ ψυχροῦ ἡέρος τὴν ποθὴν ἐνδιδοῖ (Πρβ. καὶ σελ. 6, 52, 47, 78, 94, 129, 161, 175, 194, 196, 224, 230). Ἀρριαν. Ἰνδικ. Β', 5: Ἰναπερ αὐτὸς κατὰ δύο στόματα ἐκδιδοῖ (Πρβ. καὶ Δ', 9. 10. 11. 12. Η', 11). Ἀναβ. Α', γ', 2 Διδ.: ἵνα ἐκδιδοῖ κατὰ πέντε στόματα ἐς τὸν Εὐξεινον πόντον (Πρβ. καὶ Α', 1β', 6. Δ', ε', 7. Ε', ε', 4. 8. Ζ', κ', 4. Ἐν ᾧ Ε', δ', 1 καὶ Ζ', ζ', 4: ἐκδίδωσι). Ἀππιαν. Προϊμ. 4: Ἰστρος δὲ ἐς τὸν Εὐξεινον πόντον κατὰ διδοῖ. Μάξ. Τύρ. Λόγ. Η', 8: Λυκίοις ὁ Ὀλυμπος πῦρ ἐκδιδοῖ... καθύπερθε ἐκδιδοῖ ἐκ τοῦ ἄστεος. Ἀντων. Λιβεράλ. Β', σελ. 7 Κοκκ.: ὅτι τὴν χάριν αὐτῶ Ἀρτεμις διδοῖ (Πρβ. καὶ ε', σελ. 12. ΚΔ', σελ. 54, κτλ.), κτλ. Καὶ παρὰ Θεοφράστῳ περὶ Φυτ. Αἰτ. Δ', 1β', 4 λέγεται » οὐ γὰρ ἐνδιδοῖ βρεχόμενα", περὶ οὗ ἀμφιβάλλομεν ἂν εἶνε ὀρθόν. Παρατηρητέον δ' ὅτι ἡ ὑποακτικὴ διδῶ μεταβάλλεται ἐνίοτε ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εἰς διδοῖ. Ἴδε Ἀριστοφ. Ὀρν. 519, ἔθθα πρὸ τοῦ Βρουγκίου ἀνεγινώσκετο » ἔταν θύων τις... διδοῖ". Πρβ. καὶ Μέλανδρ. Μειν. σελ. 245 » ἔταν γέραν γέροντι γνώμην διδοῖ". Ὄρθως γράφεται νῦν παρὰ Ψευδιπποκράτει Τόμ. Β', σελ. 188 Ἑρμερ. » καὶ ἦν ἐς τοῦτο ἐπιδιδῶ" ἀντὶ τοῦ ἐπιδιδοῖ (Πρβ. καὶ

ἐπάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας. Μ, 9: δὴ τότε ἔγων ἐπάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης. Τὸ ὄρθον εἶνε προΐην. Παρὰ Πλάτωνι Εὐθύδ. σελ. 295, α' ἀντὶ τοῦ »πᾶσαν ἤδη Φωνὴν ἠφίειν" ἐξέδωκεν ὁ Βεκκῆρος ἐξ ἐνδὸς ἀντιγράφου ἠφίην. Οἱ παλαιοὶ ὁμῶς μετεχειρίζοντο τὸ ἄνευ τῆς ἐν τῇ προθέσει αὐξήσεως ἀφίην. Ὀλίγην δύναμιν ἔχουσι τὰ ὑπὸ τοῦ Σταλβαύμου γεγραμμένα πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἠφίειν. Καὶ ἐν Γοργία σ. 500, β' τῶν ἀντιγράφων τινὰ φέρουσιν ἐτίθειν ἀντὶ τοῦ ἐν ἄλλοις ὄρθου ἐτίθην. Πρβ. Στρούβιον *Orusc.* Τόμ. Β', σελ. 73 καὶ Κ. Ε. X. Σχχειδῆρον Πλάτ. περὶ Πολιτ. Τόμ. Β', σελ. 191). Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 177, 1 »Ἄφίει: Ἔστι βῆμα ἰῶ περισπώμενον καὶ δασυνόμενον. Ὁ παρατατικὸς ἴουν, ἴεις, ἴει· καὶ ἐν συνθέσει ἀφίει καὶ προΐει. Ἄφίην δὲ ἐκ τοῦ ἀφίημι, ὡς τὸ ἐτίθην παρατατικὸς. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ τίθημι καὶ δίδωμι καὶ ἴημι οἱ παρφαγγόμενοι μᾶλλον ἀπὸ τῶν εἰς ω εἰσιν ἐν χρήσει ἢ περ ἀπὸ τῶν εἰς μι. Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει [Ἰλ. Α, 446] καὶ ἐδίδουν αὐτῷ βραπίσματα [Εὐαγγ. Ἰωάν. ΙΘ', 3]. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα πρόσωπα τοῦ παρατατικοῦ γράφεται διὰ τοῦ η ὡς ἀπὸ τῶν εἰς μι, τὰ δὲ δευτέρα καὶ τρίτα διὰ διφθόγγου ὡς ἀπὸ περισπωμένων" (Ἀληθέστατα τοῦτο λέγει ὁ Ἐτυμολόγος, ὅτι τὰ μὲν πρῶτα πρόσωπα διὰ τοῦ η ἐγράφοντο, τὰ δὲ δευτέρα καὶ τρίτα διὰ τοῦ ει. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον πάντοτε ἐτίθην ἐτίθεις ἐτίθει καὶ ἴην ἴεις ἴει, οὐδέποτε δ' ἐτίθης ἐτίθη καὶ ἴης ἴη οὐδ' ἐτίθειν καὶ ἴειν ἢ ἐτίθουν καὶ ἴουν. Ὁμοιον τῷ τίθημι εἶνε τὸ σπάνιον βῆμα δίδημι ἀντὶ τοῦ δέωδῶ, ὑπερ σημαίνει δένω. Τούτου παρατατικὸς ἐπὶ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου εὔρηται ἐν Ἰλιάδος Α, 105 γραφόμενος κοινῶς διὰ τοῦ η· »Ἰθὴς ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγειςιν". Ἄλλ' ἴσως πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς δίδει. Ὁ Εὐστάθιος σελ. 854, 28 λέγει »Τὸ δὲ δίδη δηλοῖ μὲν τὸ ἐδέσμεϊ, ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ἴστη. Ὡς γὰρ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἴστω ἴστημι, οὕτω τὸ δίδη ἀπὸ τοῦ

σελ. 807 καὶ 810). Ὁ Ἄγγλος Κέρρικος ἐκδοὺς παρ' Ἡροδότῳ Β', 15 »ἦν οὕτω ἡ χάρη αὕτη κατὰ λόγον ἐπιδιδόσθι ἐς ὕψος, καὶ τὸ ὁμοῖον ἀποδιδόσθι ἐς αὔξησιν" γράφει τὴν ἐξῆς σημείωσιν (Ἡροδ. οἱ Ἀἰγύπτ. Λόγ. σελ. 23). »Ἐπιδιδόσθι and ἀποδιδόσθι are Ionic forms of the pres. indic., which mood Herodotus uses with ἦν"! Γρ. ἐπιδιδῶ καὶ ἀποδιδῶ.

διδῶ δίδημι· ὅπερ οὕτω φράζεται πρὸς διαστολήν τοῦ διδῶ
 δίδωμι, ὃ δηλοῖ τὸ δωροῦμαι". Λῆροι καὶ Φλήναφοι. Τὸ
 δίδημι εἶνε ὅμοιον τῷ τίθημι, οὐχὶ τῷ ἴσθημι. Ὡς δὲ τὸ
 τίθει ἐγένετο ἐκ τοῦ τίθημι, οὕτω καὶ τὸ δίδει ἐκ τοῦ δίδη-
 μι, οὗ προστακτικὴ δίδέντων κεῖται ἐν Ὀδυσσεύει Μ, 54. Πρβ.
 καὶ διδέασσι Ξενοφ. Ἀναβ. Ε', η', 24. Καὶ τὸ ἄη φαίνεται
 ἡμῖν ἡμαρτημένον. Ὁ Εὐστάθιος ἐν μὲν σελ. 1547, 16 γράφει
 »Τοῦ δὲ ἀέντων πρωτότυπον τὸ ἄημι· οὗ παρατατικὸς μὲν τὸ
 ἄην, ὡς τὸ τίθημι ἐτίθην, καὶ τρίτον ἄει καὶ διάζει [Γρ.
 διάσει], ὡς ἐτίθει καὶ διετίθει, καὶ ἡ μετοχὴ αἰεὶς ἀέντος
 ἀέντων, ὡς τιθέντων", ἐν δὲ σελ. 1724, 29 »Τὸ δὲ ἄη νό-
 τος, ἦτοι ἔπνεε, πολλὰ μὲν τῶν ἀντιγράφων ἐν τῷ η' ἔχει ἀκο-
 λούθως τῷ πρώτῳ προσώπῳ τῷ ἄην, οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ διὰ διφθόγ-
 γου ὁμοίως τῷ ἀνέμων διάει μένος, ὡς ἐν τῇ Ε' βραψωδία
 ἐγράφη. Δόξοι δ' ἂν μαρτυρεῖν τῇ διὰ τοῦ η' γραφῇ καὶ τὸ Θρή-
 κηθεν ἄητον [Ἰλ. Ι, 5], ἦγουν ἐκ Θράκης πνεύσι. Καὶ ὁ
 βαθὺς δὲ Ἡρακλείδης οὕτω βούλεται, ἵνα, ὥσπερ ἐκ τοῦ Φίλῳ
 Φίλημι αἰολικῶς, οὕτως εἴη καὶ ἀπὸ τοῦ ἀῶ ἄημι· καὶ ἀκο-
 λούθως, ὡς Φίλη τρίτον ἐνικόν, καὶ δυϊκόν ἐξ αὐτοῦ Φίλητον,
 οὕτω καὶ ἄη ἄητον. Συλλαλεῖ δὲ τῇ εἰρημένῃ διὰ τοῦ η' γραφῇ
 καὶ ὁ ἀήτης, ὃς δηλοῖ ἄνεμον". Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. σελ.
 23, 2. Καὶ παρ' Ἡσυχίου Τόμ. Α', σελ. 59 Σμιδ. ἀναγινώσκειται
 »Αἷ· ἔπνει, ἐφύσα". Καλὸν εἶνε, νομιζόμεν, τὰς μὲν λεπτολο-
 γίας τοῦ βαθέος Ἡρακλείδου, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη, μη-
 δενὸς λόγου ν' ἀξιόσωμεν, ἀντὶ δὲ τοῦ ἄη ἐν Ὀδ. Μ, 325 »μῆνα
 δὲ πάντ' ἄλληκτος ἄη νότος" καὶ ἐν Ξ, 458 »αὐτὰρ ἄη Ζέφυ-
 ρος μέγας αἶν ἐφυδρος" ν' ἀποκαταστήσωμεν τὸ ὄρθον καὶ λόγον
 τινὰ ἔχον ἄει, καθάπερ λέγεται καὶ διάζει Ὀδ. Ε, 478 »τοὺς
 μὲν ἄρ' οὗτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρον ἀέντων". Πρβ. καὶ Γ,
 440. Τί δ' ἀρμόζει περὶ τοῦ καλοῦ Εὐσταθίου νὰ λεχθῇ, ὅστις
 περὶ μὲν τοῦ διάει οὐδόπως ἀμφιβάλλει οὐδ' ἀμφισβητήσιμον τὴν
 διὰ διφθόγγου γραφὴν αὐτοῦ νομίζει, διατάζει δὲ περὶ τοῦ ἀπλοῦ
 ἄει καὶ ἀποκλίνει μᾶλλον εἰς τὴν διὰ τοῦ ἦτα αὐτοῦ γραφὴν;
 Πάντως ὃ τι προσῆκον εἶνε νὰ εἴπη τις περὶ τοῦ παραδεχομένου
 μὲν τὸ διετίθει ὡς ὄρθον καὶ ἀναμφισβήτητον, ἀποροῦντος
 δ' ὅμως περὶ τοῦ ἐτίθει καὶ ἀποδοκιμάζοντος μᾶλλον αὐτό.

Τίς δὲ τῶν παλαιῶν, ὃ Φίλτατον Ῥαγκαβίδιον, μετεχειρίσθη
 ποτὲ τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἔδων, ἔδως, ἔδω;

Πῶς ἐτόλμησας, ὦ δύστηνε, τὴν χρυσὴν τοῦ μουσικωτάτου Ξενοφῶντος γλῶσσαν νὰ μολύνῃς διὰ τοῦ βαρβαρικωτάτου καὶ μοχθηροτάτου διέδω; Δὲν εἶνε αἰσχρὸν, μᾶλλον δ' αἰσχιστόν, ν' ἀγνοῆς ὅτι πᾶσαι μὲν αἱ γραμματικαὶ διδάσκουσι, γνωστὸν δὲ καὶ τοῖς νηπίοις εἶνε; Τίς ἀγνοεῖ ἢ δύναται ν' ἀγνοῆ ὅτι τῶν ῥημάτων διδάμοι, τίθημι καὶ ἴημι ὁ ἐνεργητικὸς δευτέρου ἀόριστος ἐν τῇ ὀριστικῇ ἐγκλίσει ἐστερημένος τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ εἶνε; Σὺ ὅμως, ὦ δαιμόνιε, οὐ μόνον τοῦτο ἀγνοεῖς ἀλλὰ καὶ ὅτι τῶν πρώτων ἀόριστων ἔδωκα, ἔθηκα καὶ ἴηκα μόνη ἢ ὀριστικῇ ἐγκλίσει παρὰ τοῖς παλαιῶς εὐρίσκεται. Τοῦλάχιστον ἐν Τόμ. Α', σελ. 98 εἰκασίαν περὶ τοῦ παρὰ Ψευδοκέβητι (Κεφ. ΛΓ') » ἂν τι συνήκαμεν' προβαλλόμενος λέγεις » ἴσως, συνήκαμεν, ὅπως ἐνοήσαμεν' ¹⁾).

¹⁾ Καὶ ὁ Κοραῖς τῷ αὐτῷ περιέπεσε σφάλματι, ᾧπερ καὶ ὁ Ραγκαβῆς. Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ εἰς τὸν Κέβητα κοινῶς ἀναφερομένου Πίνακος μετὰ τοῦ Ἐγχειριδίου τοῦ Ἐπικτήτου καὶ τοῦ εἰς τὸν Δία ὕμνου τοῦ Κλεάνθους ταῦτα γράφει ὁ ἀειδίδμος ἀνὴρ (σελ. 151): Λέγω, διτάζων ὅμως, γεγράφθαι πάλαι, » Οὐκ ἄχριστον ἦν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν, ἂν τι ΣΤΗΝΚΟΜΕΝ, οὕτω ΚΑΙ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν καλύσει ΓΕΤΕΣΘΑΙ,» τούτέστιν, Οὐκ ἂν ἦν ἄχριστον καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἀκριβεστέρων εἰδέναι τὴν γλῶσσαν, ἂν τι μαθεῖν βουλώμεθα· οὕτως οὐδὲν καλύσει γεύεσθαι καὶ τούτων τῶν μαθημάτων.

Ὅτε συνήκαμεν ἀντὶ τοῦ συνήκαμεν εἰκάζειν ὁ σφώτατος ἀνὴρ δὲν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν τῶν παλαιῶν συνήθειαν, ὅτινες ἐν μόνῃ τῇ ὀριστικῇ μεταχειρίζοντο τὸν πρῶτον ἀόριστον ἦκα (ἂν ἦκα, ἀφῆκα, ἐφῆκα, κτλ.), ὅπως δ' αὐτοῦ ἀπείχοντο ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσει καὶ ἐν τῇ μετοχῇ. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κοραῖ καὶ ἔτι μᾶλλον πρὸ αὐτοῦ δὲν ἐζητάζοντο τὰ τοιαῦτα μετὰ τῆς δεύσης ἐπιμελείας οὐδὲ διηκριβούντο προσηκόντως· ὅθεν πολλάκις βλέπομεν ἄνδρας ἐλλογιμωτάτους ἄλλως καὶ πολυμαθεστάτους καταγελάστως ἀμαρτάνοντας. Οὕτω π. χ. ὁ Ἱερ. Οὐλόφιος ἐν τῷ πρὸς Δημόνικον τοῦ Ἰσοκράτους (ἢ μᾶλλον Ψευδοισοκράτους) ἀντὶ τοῦ » ἐκεῖναί τε γὰρ τοὺς διδόντας, ὥσπερ τοὺς τυχόντας, ὑλακτοῦσιν» (§ 29) ἔγραφε τυπόντας, ὥπερ καὶ ὁ περίφημος Βαλκενάριος ἐνέκρινεν ἐν ταῖς σημειώσεσι ταῖς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Λεννεπίου ἐκδοσιν τῶν τοῦ ΨευδοΦαλάριδος Ἐπιστολῶν σελ. XV »... τοὺς διδόντας, ὥσπερ τοὺς τυπόντας (ut vulgatum τυχόντας recte corrigit *Wolffius*), etc.". Ἡγνόνουν ἀμφοτέροι ὅτι ὁ ἀόριστος ἔτυπον ὅπως ξένος τῶν Ἀπτικῶν πεζολόγων εἶνε! Καὶ ἄλλως δὲ τὸ τυχόντας πολλῷ εὐαρμωστότερον τοῦ τυπόντας

Ποῦ εὐρες, ὦ θαυμάσιε, τὴν ὑποτακτικὴν συνήκαμεν ἀντὶ τῆς συνῶμεν; Παρὰ τίνι τῶν παλαιῶν τοιοῦτον ἔκτρομα κεῖται; Ἄς παρατεῶσι δ' ἐνταῦθα καὶ τὰ προηγούμενα τοῦ χωρίου τούτου ὅπως εἶνε παρὰ τῷ Ῥαγκυβῆ γεγραμμένα, ἵνα τὴν ἀκριβείαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσωσιν εἰ φιλογέλωτες ἀναγνώσται. » . . ὅμως δ' οὐκ ἀχρηστοὶ ἀκείνῃ ἐστίν; Ὡς γὰρ δι' ἐρμηνείας συμβάλλομεν τὰ λεγόμενά τε ποτε, ὅμως μέντοι γε οὐκ ἀχρηστοὶ ἦν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν, ἂν τι συνήκαμεν, κτέ." Τὸ μὲν ὅμως δ' οὐκ ἀχρηστοὶ ἀκείνῃ ἐστίν μετεποιήθη εἰς λόγον ἐρωτηματικόν, μετὰ δὲ τὸ τὰ λεγόμενα στοιβῆς χάριν προστέθη τὸ τε! Ἄν δ' εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς ἦν περὶ τοῦ προκειμένου χωρίου ἔχομεν γνώμην, λέγομεν ὅτι ἴσως κατ' ἀρχὰς γεγραμμένον ἦτο » ὅμως μέντοι γε οὐκ ἀχρηστοὶ

ἔχει (Πρβ. Κοραῖν Ἴσοκρ. Τόμ. Β', σελ. 8: Τυχόντας.] Ὁ Βουδαῖος διώρθου, Τύπτοντας. Ἄλλ' οὐ χρὴ μετακινεῖν τὴν γραφὴν: οἱ γὰρ κύνες, οὐκ ἐπὶ μόνους τοὺς τύπτοντας ὀμῶσιν, ἀλλὰ » Πρὶν σκέψασθαι εἰ φίλος, ἂν μόνον ψοφήσῃ, ὑλακτούσιν" ὡς φησὶν ὁ φιλόσοφος Ἡθ. Νικομ. Ζ, ζ'). Ὁ περικλεῆς Πόρτων ἐκ τοῦ παρατακτικοῦ ἤα ἔπλασε δεύτερον πρόσωπον ἥας (*Adversar.* σελ. 309)! Ὁ ἔνδοξος Οὐτύπτεμβάχιος ἐν τῷ Φαίδωνι τοῦ Πλάτωνος σ. 62, α' ἐξέδωκε » τάχα γὰρ ἂν καὶ ἀκούσαιο" ἀντὶ τοῦ ἀκούσαις ὡς ἐξ ἀορίστου ἠκούσάμην! Κτλ. Ἐπιμεμπτότατον ὅμως εἶνε ἂν τις τῶν νεωτέρων περὶ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτάνη. Δὲν φαίνεται συγγνώμης ἄξιον τὸ τοῦ Βαιρίου ἀμαρτήματα ἐκδόντος παρ' Ἡρόδοτῳ Ζ', 218 (Τόμ. Γ', σελ. 772 ἐκδ. β') » ἀνά τε ἔδραμον οἱ Φωκέες καὶ ἔδυντο τὰ ὅπλα". Νηπιῶδες εἶνε τὸ σφάλμα τοῦ Διδώτου, ὅστις θέλων ν' ἀποδείξῃ τὴν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς χρῆσιν τοῦ ἀορίστου ἔφισα ἀναφέρει ἔν μὲν παράδειγμα ἐν ᾧ κεῖται τὸ φῆσαι, ἕτερον δ' ἐν ᾧ ὑπάρχει τὸ ἔφασαν! Θεουκυδ. Τόμ. Γ', σελ. 395 » D'après plusieurs mss., Bekker, Goeller et Poppe écrivent ἔφισ; nous n'en voyons pas les motifs, car les Attiques font également emploi de ἔφισε (2 aoriste du verbe φάω), δι' ὀργήν γ' ἐνὶ φῆσαι πεποιηκέναι, Demost. in Mid., et οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, Lysias". Ἄλλ' ὁ Διδῶτος συχνάκις παιδαριωδῶς ἀμαρτάνει καὶ καταγελαστότατος ἐνίοτε γίνεται ἐπιχειρῶν ἐσπουδασμένως τὰ περιφανῶς ἡμαρτημένα ὀρθὰ ν' ἀποδείξῃ. Ἴδε Τόμ. Β', σελ. 466. Τόμ. Γ', σελ. 359 καὶ σελ. 563, κτλ. Παρατηρητέον δ' ὅτι πλεῖστα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παραδείγματα τοῦ ἔφισα ὑπάρχουσιν, ὡς ἀλλοτροῦ θὰ καταστῆ δήλον). Κτλ.

ἂν ἦν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν Φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν, ἵνα τι
 συνήκαμεν, κτέ.". Καὶ τοῦ ἠτὴν Φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν"
 ἀρέσκει ἡμῖν μᾶλλον τὸ »τὴν Φωνὴν ἀκριβεστέρον ἔχειν".
 Ἄλλὰ καιρὸς εἶνε νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ἀόριστον ἔδων.

Ὁ ἐνικὸς ἀριθμὸς τοῦ ἀόριστου τούτου ἔδων, ἔδως, ἔδω εἶνε
 ἀδοκιμώτατος καὶ ἐσχάτως βάρβαρος καὶ μόνου ἴσως τοῦ ποιη-
 τοῦ Θεοδώρου τοῦ Προδρόμου ἄξιος καὶ εἴ τις ὁμοίως αὐτῷ κωκο-
 δαίμων ὑπάρχει. Θεόδ. Προδρ. Δ', 576: ᾧ τῆς βραγδὸς τὸ κροῦμα
 Φλεγμονὴν ἔδω. Η', 65: ἔδως ἂν αὐτοῖς καὶ τράπεζαν καὶ πό-
 τους. Η', 516: εἰς ἀνταμοιβὴν ἧς ἔδως χρυσοῦς πύλας. Θ', 208:
 πολλοῖς λογισμοῖς ἐξέδω τοὺς ἀθλοῦς. Ψευδοκαλλισθ. Γ', λα', 5
 (σελ. 146 Διδ.): ἔδω τῷ ἰδίῳ υἱῷ (Παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Β', σελ. 16
 Σμιδ. ἀναγινώσκεται »Ἐδων: ἔδοσα". Ὁ Ἄλβερτος ἔγραψεν
 »Ἐδων: ἔδοσαν", ὁ δὲ Κουστῆρος »Ἐδων: ἔδωκα". Καὶ ἐν
 Τόμ. Δ', σελ. 201 λέγεται »Ἐπέθην: ἔμπροσθεν ὑπεκθέμην",
 ὅπερ πιθανῶς εἶνε πλημμελὲς γραφὴ τοῦ »Ἐπαίθα: ἔμπροσθεν",
 τοῦ ὑπεκθέμην [Ἐπέθέμην] μέρους ὄντος ἄλλης γλώσσης).
 Νομίζομεν δ' ὅτι ὁ τὰ πάντα τολμῶν Ῥαγκαβῆς δὲν θὰ ὑπερα-
 σπῆσῃ τὸν ἀόριστον ἔδων διὰ τοῦ ὁμηρικῆς δόσκον. Ἰλ. Ι, 331:
 ἐξελόμην καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον (Πρβ. καὶ Ξ,
 382. Σ, 546. Ὀδ. Ρ, 420. Τ, 76). Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 284, 23
 »Δόσκον: Ἐδων δευτέρως ἀόριστος παρὰ Αἰολεῦσι. Καὶ πάντα
 φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον. Ἀντὶ τοῦ ἐδίδουν. Ἰστέον δὲ
 ὅτι τὰ ἰωνικῶς κλινόμενα ἐπὶ τῆς τρίτης συζυγίας τῶν εἰς μι καὶ
 τῶν περισπωμένων διὰ τοῦ ο ἐκφέρονται πρὸ τοῦ σκ· ἐδίδων ἐδί-
 δοσκον, ἔδων ἔδοσκον, ἐχρύσουν ἐχρύσοσκον". Μωρό-
 τερα τοῦ Ἐτυμολόγου γράφει ὁ Εὐστάθιος σελ. 754, 32 »καὶ
 πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον, ὃ ἐστὶν ἐδίδων...
 Τὸ δὲ δόσκον ποιηταῖς μόνοις ἀρέσκουσα λέξις, ὡς καὶ τὸ δα-
 σάσκετο καὶ τὸ ἔχεσκεν. Οὐκ ἀνάλογον δὲ τὸ δόσκον ὡς
 ἐκ τοῦ δῶ δῶσω· παρελήγετο γὰρ ἂν τῷ ω μεγάλῳ κατὰ τὸ
 βιώσκω, πτώσκω, τιτρώσκω καὶ τὰ ὅμοια" (Ἄπορον Φί-
 νεται πῶς δὲν παρέβαλεν ὁ Εὐστάθιος τὸ δόσκον πρὸς τὸ ἔβο-
 σκον!). Πρβ. καὶ σελ. 992, 44 »Τὸ δὲ χεῖροσι δόσκε δό-
 σκον γράφουσιν σὶ ἀκριβεστέροι, τουτέστιν ἐδίδουν σὶ βασιλεῖς".
 Τῷ δόσκον ὅμοιον εἶνε τὸ στάσκον. Ἰλ. Γ, 217: στάσκεν,
 ὑπαὶ δὲ ἴδασκε κατὰ χθονὸς ὄμματι πύξας (Πρβ. καὶ Σ, 160).

Πρὶν τὴν πρώτην σελίδα καταλίπωμεν καλὸν νομίζομεν χάριν τῶν νεωτέρων ἢ ἀγάγωμεν ὑπὸ μίαν ὄψιν τὴν τε τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων (καὶ ποιητῶν) διημεκῆ ἐπὶ τοῦ ῥήματος δίδωμι χρῆσιν καὶ τὰς τῶν νεωτέρων καὶ νεωτάτων παρεκτροπὰς καὶ παραβάσεις· ἐπειδὴ ἐν τούτῳ μάλιστα τῷ ῥήματι δύναται ἡ τῶν ὀρθῶς καὶ τῶν πλιημελῶς ἑλληνιζόντων διαφορὰ λαμπρῶς νὰ παρασταθῇ.

Ἀττικοὶ Πεζολόγοι.

- Ἔνεστ. δίδωμι, δίδως, δίδωσι(ν).
 δίδομεν, δίδοτε, δίδοσι(ν).
 Παρατ. ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου.
 ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.
 Ἄδρ. ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε(ν).
 ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν καὶ ἔδωκαν
 (σπαν. ἐδώκαμεν, ἐδώκατε).

Μεταγενέστεροι.

- Ἔνεστ. δίδωμι, δίδως, δίδοι.
 δίδομεν, δίδοτε, δίδουσι(ν).
 Ἔτι διδῶ, διδοίς, κτέ.
 Ἔτι δίδω, δίδεις, δίδει.
 δίδετε, δίδουσι(ν).
 Ἔτι διδῶμεν, διδάτε.
 Παρατ. ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου.
 ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδουν.
 Ἔτι ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω.
 Ἔτι ἔδιδον, ἔδιδες, ἔδιδε(ν).
 ἐδίδετε, ἔδιδον.
 Ἄδρ. ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε(ν), κτέ.
 Ἔτι ἔδων, ἔδως, ἔδω.
 Εὐκτ. δόην, δόης, κτέ.

Τὰ ἀνεκτότερα τούτων εἶνε τὸ δίδουσι καὶ τὸ δίδοι, ἅπερ ἰωνικὰ καὶ ποιητικὰ ὄντα εὐρηγται ἐνίοτε παρὰ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσιν οὐχὶ ὅλως ἀδοκίμοις. Περὶ τοῦ δίδοι διελάβομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν. Τοῦ δίδουσιν παραθέσεις ἐκ νεωτέρων ἔστωσαν αἱ ἑξῆς. Φιλίστρατ. Ἀπολλων. Ζ', λ', 2 (σελ. 318) »οἱ κροτὸν τ' αὐτοῖς φέρειν δίδουσι καὶ λίθους". Ἀρριαν. Ἀναβ. Ε', ς', 7 Διδ. »ἢ ὅσοι ἄλλοι ποταμοὶ τῆς Ἀσίας ἐς τήνδε τὴν ἐντὸς θάλασσαν ἐκδίδουσιν" (Ἐν Ζ', κα', 3 φέρουσι τάντιγραφα »αἱ δὲ... κατὰ πολλὰ τε καὶ ἀφανῆ στόματα ἐκδίδουσι",

ὕπερ ὀρθῶς ὁ Ἑλλένδετος Ἀρριαν. Τόμ. Β', σελ. 440 μετέβαλεν εἰς ἐκδιδούσι, ἐπιδοκιμάζοντος καὶ τοῦ Δουβνήρου Ἀρριαν. σελ. XXV Διδ. Παρὰ Στράβωνι ΙΑ', σ. 491 ἔχουσι τάντιγράφα » καθ' ἃ ὁ Κύρος καὶ ὁ Ἀράξης ἐκδίδωσι ποταμὸς βέαν κτέ." πλὴν δύο φερόντων ἐκβάλλουσι ποταμοὶ βέοντες, ὕπερ παρέλαβεν ὁ Κοραῆς. Ὁ Κραμῆρος καὶ ὁ Κ. Μυλλῆρος ἐξέδωκαν ἐκδιδούσι ποταμοὶ βέοντες). Πλούταρχ. Ἠθικ. σελ. 1302, 19 Διδ. » καθάπερ οἱ τύραννοι τοῖς κακοῖς προεδρίαν δίδουσι". Διοδ. Σικελ. ΙΕ', μῆ', 4 » πιθανὰς τινὰς αἰτίας ἀποδιδούσι τοῦ συμβάντος" (Δί. Κάσσ. ΞΕ', 17', 5, Τόμ. Δ', σελ. 80 Διδ. » καὶ Οὐϊτέλλιος καὶ Οὔεσπασιανὸς δίδουσιν". Περβ. καὶ Τόμ. Α', σελ. 32 » καὶ δάφνης κλῶνα δίδουσι τῇ δεξιᾷ"). Ἀνώνυμ. παρὰ Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 956 Βερν. » οὔτε φύσις οὔτε τὸ δίκαιον ἀποδιδούσι τοῖς ἀνθρώποις τὰς βασιλείας" (? ἀποδίδωσι), κτλ. Παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ Γ', 151 ἀντὶ τοῦ » καὶ μᾶζα καὶ ὕδωρ τὴν ἀκροτάτην ἀποδιδούσιν ἠδονήν" κατὰ τὴν τοῦ Κοβήτου ἔκδοσιν ἀναγινώσκεται ἀποδίδωσιν. Τὸ παρὰ Δίωνι τῷ Χρυσοστόμῳ Λόγ. ΑΒ', Τόμ. Α', σελ. 658 Ῥεϊσκ. » οἱ δὲ ποιήματα συνθέντες δίδουσι" εἶνε ἡμαρτημένη γραφὴ τοῦ ἔδουσι (ΑΙΔΟΥΣΙ-ΔΙΔΟΥΣΙ), καθάπερ τὸ παρὰ Παισανίῳ Γ', κς', 10 » ἄρχονται μὲν ἀπὸ Τηλέφου τῶν ὕμνων, προσδιδούσι δὲ οὐδὲν ἐς τὸν Εὐρύπυλον" προήλθεν ἐκ παραφθορᾶς τοῦ προσέδουσι (ΠΡΟΣΑΙΔΟΥΣΙ-ΠΡΟΣΔΙΔΟΥΣΙ). Περβ. τὸ ἀνακρεόντειον » χαρίεντα μὲν γὰρ ἔδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξει" (παρὰ Μαξ. Τυρ. Λόγ. ΚΔ', σελ. 100 Διδ.), ἀνθ' οὗ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται » χαρίεντα μὲν δίδω, κτέ." (ΑΙΔΩ-ΔΙΔΩ. Ἴδε Βαλκηνάριον Εὐριπ. Φοιν. 1388, σελ. 468 καὶ Ἡροδ. Η', 26, Τόμ. Δ', σελ. 340 ἐκδ. Σχουεῖχαιουσ. καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 244). Καὶ τὸ τοῦ Νικοστράτου παρὰ Στοβ. Ἀνθελ. Ο', 12 (Τόμ. Γ', σελ. 30, 16 Μειν.) » χρηστὸν γε μὴν καὶ ἀράξει ποτὲ μύλην καὶ ἐπαφήσας [Γρ. ἐπαφήσαι ἢ ἐπαφήσασθαι] αὐτῆς δίδουσαν ὥσπερ ἐπὶ λύρας" διόρθωσεν ὁ πολὺς Κόβητος μεταβαλὼν εἰς ἔδουσαν (Μνημοσ. Τόμ. ς', σελ. 364)¹). Παρὰ τοῖς ποιηταῖς

¹) Ἐν τοῖς σχολίοις τῆς Ἰλιάδος Γ, 54 (σελ. 99 Βεκκ.) ὁ κωδὶξ τοῦ Βικτορίου ἀντὶ τοῦ » πρὸς χάριν Ἀφροδίτης ἀλλ' οὐ μουσῶν ἔδομένη" ἔχει δίδομένη. Παρὰ Βαβρίῳ Προοίμ. Β', 7 ἀντὶ τοῦ » ἀλλ' ἐγὼ νῆι μουσῆ δίδωμι Φαλάργω χρυσῆν χαλινῶ-

τοῖς μὴ Ἀττικοῖς καὶ τοῖς Ἴωσι δὲν ἦτο σπανία ἢ τοῦ διδοῦσι
 χρήσις. Ἰλ. Τ, 265: πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν (Πρβ. καὶ
 Ὀδ. Α, 313. Θ, 167. Ρ, 450. Σ, 279. Σχολ. Ἰλιάδ. Β, 235,
 σελ. 65 Βεκκ. » Διδούσιν: Οὕτως περισπωμένως τὸ διδοῦ-
 σιν· τὸ γὰρ βῆμα διδῶ». Σχολ. Ὀδυσσ. Α, 313, σελ. 55
 Δινδ. » Διδούσι: Ἀπὸ τοῦ διδῶ. Οἶδε δὲ αὐτοῦ τὴν κλίσιν ὁ
 ποιητής. Δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοσται διδοῖς [Ἰλ. Ι, 164].
 Οἶδε δὲ καὶ τὸ δίδωμι»). Ἡσιόδ. Ἔργ. 225: οἱ δὲ δίκας ξεί-
 νοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν (Πρβ. καὶ Θεογ. 219. 905).
 Θεογν. 1171: γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἄριστον
 ἀνθρώποις (Πρβ. καὶ 861) (Μανέθ. Α', 145: καὶ πλέον' ἐσθλὰ
 διδοῦσι. Πρβ. καὶ Α', 309. Β', 305. Θεόδ. Πρόδρ. ς', 251,
 κτλ.). Ἡρόδ. Β', 89: οὐ παραυτικά διδοῦσι ταριχεύειν...
 οὕτω παραδιδούσι τοῖσι ταριχεύουσι (Πρβ. καὶ Β', 30. Γ',
 15, κτλ. Ἴδε Βρεδόβιον Διαιλ. Ἡροδ. σελ. 401, ὅστις καὶ ἐν
 Α', 95 κελεύει νὰ γραφῆ ἕκ διδοῦσι ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγρά-
 φαις ἕκ διδόσσι. Πρβ. καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Α', σελ. 208
 ἐκδ. β'). Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. Β', 9 (Ἀποσπ. Φι-
 λοσ. Ἑλλ. Μουλλαχ. σελ. 341, 15): οἱ θεοὶ τοῖσι ἀνθρώ-
 ποις διδοῦσι τὰγαθὰ πάντα. Ἰπποκράτ. περὶ Ἀέρ. Ἰδάτ.
 Τόμ. Α', Τόμ. Α', σελ. 278 Ἑρμερ.: ἀντὶ τούτων χάριτας ἀπο-
 διδοῦσι (Ὀλίγον κατωτέρω ἀναγινώσκειται »ὅτι οὐ διδόσσι
 χρήματα αὐτοῖσι», ὕπερ μεταβλητέον ἴσως εἰς διδοῦσι. Πρβ.
 καὶ Ψευδιπποκρ. περὶ Νούσ. Β', 5, Τόμ. Β', σελ. 186. περὶ Φύσ.
 Παιδ. ΙΕ', Τόμ. Β', σελ. 495. Ἀρεταῖ. σελ. 141 καὶ σελ. 186
 Ἑρμερ. Ἀρριαν. Ἰνδικ. Δ', 15. Ε', 2. ΙΗ', 11). Ἴδε καὶ Φωτίου
 Βιβλιοθήκ. σελ. 82 Βεκκ. » ἐπιδιδούσιν οἱ μακροὶ κατὰ Θεο-
 φίλου λιβέλλους», κτλ. Φρόνιχ. σελ. 244 Λοβ. » Διδούσιν: Ἐν
 τῷ περὶ Εὐχῆς Φαβωρίνος οὕτω λέγει, δέον διδόσσι: τὸ γὰρ
 διδοῦσιν ἄλλο τι σημαίνει, τὸ δεῖν» (Ἀλλὰ παρὰ τίνι τῶν
 παλαιῶν εὔρες, ὧ βέλτιστε, τὸ διδοῦσι ἀντὶ τοῦ δοῦσι, του-
 τέστι δένοισι, κείμενοι; Πῶς ἦτο δυνατόν τοιοῦτος παρὰ τοῖς
 Ἑλλησι νὰ ὑπάρχη τύπος; Ποῖον εἶνε τὸ ἐνικὸν πρῶτον πρόσωπον,
 εἴ οὐ τὸ πληθυντικὸν τρίτου διδοῦσι παρήχθη; Ἡμεῖς γινώσκο-

σας" εἶπασεν ὁ Σχηνειδεβίτος ἄδοιμι. Παρ' Ἀρεταίω σελ. 259
 Ἑρμερ. ἀναγινώσκειται »ἄμφω γὰρ ἐς τὸ ἀνήκεστον ξυνᾶδοι".
 Μὴ γραπτέον ξυνδιδούσι;

μεν ὅτι ἀντὶ τοῦ δεῖν ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐνόησε διδέναι κατὰ τὸ τιθέναι καὶ ἰέναι. Πρβ. καὶ τὸ ἐκ τοῦ -Φρεῖν γενόμενον -πιΦρέναι¹⁾. Ἰλ. Α, 105: Ἰδης ἐν κνημοῖσι διδῆ [Γρ. διδῆει] μόσχοισι λύγοισιν. Ὀδ. Μ, 54: οἱ δέ σ' ἔτι πλεόθυνοι τὸτ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων (Σχολ. σελ. 532 Δινδ. » Δεδόντων: Ἀρίσταρχος γράφει διδόντων [Γρ. διδέντων], ὡς τιθέντων»). Τοῦ διδέναι λοιπὸν τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον ἐν τῇ ὀριστικῇ ἐγκλίσει εἶνε διδέασι(ν), ὡς τιθέασι(ν), οὐχὶ διδοῦσι(ν). Ξενοφ. Ἄναβ, Ε', η', 24: τοὺς μὲν γὰρ κύνας τοὺς χαλεποὺς τὰς μὲν ἡμέρας διδέασι, τὰς δὲ νύκτας ἀφιᾶσι. Πρβ. Ἡσύχ. Τόμ. Α', σελ. 504 Σμιδ.

» Διδείασι [Γρ. διδέασι]: δεσμεύουσι». Σκ. Βυζάντιος Λεξ. τῆς Ἑλλ. Γλώσσ. σελ. 305 » Διδέ(δε)ασι, Ἰων. Π, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ἑρς. κτέ.'. Τὸ διδέασι οὔτ' ἰωνικὸν οὔτε ποιητικὸν οὔτε κωνσταντινοπολιτικὸν εἶνε ἀλλὰ σκυθικὸν ἴσως ἢ παφλαγονικὸν, καθάπερ καὶ τὸ τιθείασι ἀντὶ τοῦ τιθέασι.

» Διδεῖ: δεσμεύει». Κακῶς ὁ Σμιδίτιος ἐξέδωκε διδέει. Τὸ διδεῖ εἶνε ὅμοιον τῷ τιθεῖ καὶ ἰεῖ, περὶ ὧν ἄλλοτε.

» Διδεῖε: ἔδεισαν». Ὁ Μουσοῦρος » Διδεῖεν: ἔδεισαν». Ὁθεν ὁ μὲν Κουστῆρος » Διδεῖεν: ἔδησαν» εἰκασεν, ὁ δ' Ἄρναλδος » Διδεῖεν: δῆσειαν». Ὁ Σμιδίτιος κελεύει ν' ἀναγνωσθῆ » Δίδη[ε]: ἔδησαν» ἐκ τοῦ Μεγ. Ἑτυμολογικοῦ σελ. 273, 4. Ὁ Κόβητος ἐτόπασε » Δεῖδεν: ἔδεισαν».

» Δίδημι: δεσμεύω».

» Διδεῖναι: δῆσαι». Ὁ Σμιδίτιος θέλει νὰ γραφῆ » Δίδην: δῆσαι» αἰολικῶς δηλονότι. Ἀλλὰ κάλλιον εἶνε νὰ μετατραπῆ εἰς διδέναι, ἂν δὲν νομίζῃ τις πιθανὴν τὴν τοῦ Λοβεκκίου γνώμην λέγοντος *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 157, 11 ὅτι τὸ διδεῖναι ἔχει πρὸς τὸ διδέναι, ὡς τὸ διδοῦναι πρὸς τὸ διδόναι.

» Διδόντων [Γρ. διδέντων]: δεσμεύοντων».

Ἴδε Πόρωνος Ὀδυσσ. Μ, 54, σελ. 47. Σχαιφῆρον Γρηγορ. Κορίνθ. σελ. 619 κέξ. Δινδόρφιον Σχολ. Ὀδυσσ. σελ. 532.

¹⁾ Ἴδε τὸ σύνθετον εἰσπιΦρέναι παρ' Ἀριστοτέλει περὶ τὰ Ζῷ. Ἱστορ. Ε', ε', 1 (Τόμ. Γ', σελ. 80, 16 Διδ.) γραφόμενον κοινῶς εἰσπιΦράναι. Ἄλλ', ἂν δὲν ἀπατώμεθα, τὸ εἰσπιΦράναι εἶνε τόσου ὀρθόν, ὅσον τὸ εἰσπιθέναι καὶ εἰσιάναι.

Κυννήρου Ξενοφ. Ἐναβ. σελ. 424. Κόβητον Νου. Lect. σελ. 472 καὶ μάλιστα Μνημοσ. Τόμ. Γ', σελ. 326 κέξ.)¹⁾.

Ὁ Ἀντιαττικιστῆς ἀναφέρει διδοῦσιν ὡς ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους σελ. 88, 24 »Διδοῦσιν, οὐ διδάσιν. Ἀριστοφάνης Μητροφῶντι'' (Ὁ Μεινέκιος εἶκασεν Ἀντιφάνης ἀντὶ τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἴδε Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Α', σελ. 328 καὶ Τόμ. Γ', σελ. 85), Ἄλλ' ὁ Ἀντιαττικιστῆς οὐδεμιᾶς πίστεως ἄξιος εἶνε· καὶ ἴσως μὲν ὅλως ψεύδεται, ὅπερ οὐχὶ ἀδίκως δύναται περὶ αὐτοῦ νὰ λεχθῆ, ἴσως δὲ καὶ πληθυντικὴν δοτικὴν τῆς μετοχῆς εὐρῶν ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως ὡς πληθυντικὸν τρίτον πρόσω-

1) Ἐν τῷ ὁμηρικῷ εἰς Δήμητρα ὕμνῳ στίχ. 453 κέξ. Φέρει ὁ κῶδιξ:

αὐτὰρ ἔπειτα

μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν,
ἦρος ἀεξομένοιο, πῆδρ δ' ἄρα πίονες ὄγμοι
βρισίμεν ἀσταχύων, τὰ δ' ἐν ἑλληδανοῖσι δεδέσθαι.

Τὰ ἀπαρέμφατα βρισίμεν καὶ δεδέσθαι ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ῥήματος ἐμελλον, ὅπερ δὲν εἶνε μὲν διαρρήδην λελεγμένον, ἐννοεῖται ὅμως ἐκ τοῦ προηγουμένου μέλλεν. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τὴν μετὰ τοῦ παρακειμένου δεδέσθαι σύνταξιν τοῦ μέλλειν φαίνεται ὅτι ἐναντιοῦται ἡ φύσις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης· διὰ τοῦτο ὁ Μισχηρλίχιος ἐξέδωκε δίδεσθαι (= δεῖσθαι) ἐξ εἰκασίας τοῦ Βοσσίου, ἣν καὶ ὁ πολὺς Κόβητος σφόδρα ἐπαινεῖ καὶ ἀποδέχεται (Μνημοσ. Τόμ. Γ', σελ. 325). Ἡθέλησαν μὲν τινες νὰ πιθανολογήσωσι τὴν μετ' ἀπαρεμφάτου παρακειμένου σύνταξιν τοῦ μέλλειν διὰ τοῦ πλατωνικοῦ »οὐδ' εἰ μέλλω πολλάκις τεθνάναι'' (Ἀπολογ. σ. 30, β'). Ἄλλ' ὁ παρακειμένος τεθνάναι ἔχει σημασίαν οὕτως εἰπεῖν ἐνεστῶτος (= μὴ ζῆν, μῆκέτι εἶναι, κτλ. Πρβ. Κόβητον ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 326). Ὅθεν παρὰ Ξενοφῶντι λέγεται »εἰ δὲ μὴ, τεθνάναι ἐπηγγείλατο'' (Ἐναβ. Δ', ζ', 20). Πρβ. Πλάτ. Τιμ. σ. 88, γ' »εἰ μέλλει δικαίως τις ἄμα μὲν καλὸς ἄμα δ' ἀγαθὸς [ὀρθῶς] κεκληθῆσθαι''. Ἀριστοτ. Πολιτ. Ζ', δ', 1 (Τόμ. Α', σελ. 605, 25 Διδ.) »περὶ τῆς μελλούσης κατ' εὐχὴν συνεστάναι πόλεως'' (Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Γ', κβ', 57 »μέλλει κεκραγῆναι καὶ ἀγανακτεῖν''). Οὐδὲν δὲ φροντιστέον Νικήτα τοῦ Εὐγενειανοῦ λέγοντος »ἡ πόλις ἔμελλε χερσὶ παρθικαῖς δεδωκέναι'' (Δ', 57) καὶ »ἔμελλε πάντως τοῦ λέγειν ἀπηργμένη ἡ παρθένος μοι ταῦτα διεξιέναι, καὶ καὶ καθ' εἶρμόν πάντα τετρανωκέναι'' (Ζ', 97). Ἀλλὰ περὶ τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἀλλαχοῦ σὺν θεῷ πλατυτέρα καὶ λεπτομερεστέρα θὰ γείνη διάληψις.

πον τοῦ ῥήματος ἐξέλαβε. Τυφλοῦνται δὲ πολλάκις καὶ περὶ αὐτὰ τὰ προφανέστατα οἱ μετ' ἀκαίρου ζήλου καὶ ἐμπαιθῶς Φιλοτιμούμενοι ἀλλοτρίαν γνώμην νὰ ἐξελέγξωσι καὶ ἐκ παντὸς τρόπου ζητοῦντες ἀναιρετικὸν τι δῆθεν αὐτῆς νὰ εὔρωσι. Τὸ παρὰ Ναυκίῳ Τραγ. Ἑλλ. Ἀποσπ. σελ. 71B, 418 ἀδέσποτον ἀπόσπασμα »λύπας μὲν ἀνθρώποισιν, ὧ γύναι, θεοὶ τοῖσιν [Ὁ Ναύκιος εἰκάζει πᾶσιν] διδοῦσιν, οὓς ἂν ἐχθαίρωσ', ἐπεὶ κτέ." δὲν εἶνε ἴσως παλαιοῦ τραγικοῦ. Ὁ κλεινὸς τῆς Ἑλλάδος γραμματικὸς Βερναρδάκης ὁ πάντων τῶν ἄλλων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν νέων κατασοβαρευόμενος ἐν τῇ καταπτύστῳ αὐτοῦ γραμματικῇ λέγει (§ 381, δ', σελ. 124) »Τὰ γ'. πληθ. πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος τῆς ὀριστικῆς πλὴν τῆς α'. συζυγίας λαμβάνουσι α [Γρ.: λαμβάνουσιN α] πρὸ τῆς καταλήξεως -σι(ν), οἶον: τιθέ-α-σι(ν), διδό-α-σι(ν), δεικνύ-α-σι(ν). Τὸ α τοῦτο σπανίως συναίρεται μετὰ τοῦ προηγούμενου Φωνήεντος: τιθεῖσι(ν) διδοῦσι(ν) δεικνύσι(ν)". Καὶ τὰ τρία ταῦτα, Φίλτατε Βερναρδάκη, εἶνε ξένα τῆς ἀττικῆς διαλέκτου· ὥστ' οὐ μόνον οὐδὲν τοὺς παῖδας ἢ σὴ παρατήρησις ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ βλάπτει μᾶλλον παραχῆς πρόξενος γινόμενη ¹⁾.

Τὸ ἐδίδουν ἀντὶ τοῦ ἐδίδοσαν οὐ μόνον ἀνάττικον εἶνε ἀλλὰ

¹⁾ Σημειώσθων δ' ὅτι ἄλλα μὲν ἐνταῦθα περὶ τῆς γενέσεως τῶν σχηματισμῶν τιθεῖσι (διδούσι) καὶ δεικνύσι διδάσκει ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἄλλα δ' ἐν § 97, σελ. 18. Ἐνταῦθα μὲν ἀποφαίνεται ὅτι ἐγένοντο κατὰ συναίρεσιν ἐκ τῶν τύπων τιθέασι (διδόασι) καὶ δεικνύασι, ἐκεῖ δὲ γράφει τὰ ἐξῆς: »Ἐὰν δὲ πρὸ τοῦ τ ἀπεβλήθῃ καὶ ν, τὰ πρὸ τοῦ τ βραχέα ἐκτείνονται κατὰ τὸν κανόνα (§ 96), οἶον: . . . λέγοντ-ι λέγουσι· τιθ-έντ-ι τιθεῖσι· φαντ-ὶ φασί· δεικνύντ-ι δεικνύσι". Πρὸς δὲ τούτοις ἐνταῦθα μὲν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, φαίνεται παραδεχόμενος καὶ ΑΤΤΟΣ διαίρεσιν τῶν εἰς μι βηματίων εἰς συζυγίας, ἐν δὲ § 287, σελ. 87 δογματίζει ὅτι μία μόνη τῶν εἰς μι συζυγία ὑπάρχει. » . . . ἔχομεν τὰς ἀκολούθους συζυγίας: α'. Μίαν τῶν βερνυτόγων. β'. Τρεῖς τῶν περισπωμένων ἢ συνηρημένων. γ'. Μίαν τῶν εἰς μι, οἶον: ἴστημι, τίθημι, δίδωμι". Ἀλλὰ ταῦτα κατὰ τὴν παροιμίαν εἶνε ψύλλος στᾶχυρα. Ὁ ἐπιφανὴς τοῦ πανεπιστημίου καθηγητῆς, οὔτινος ἢ ἵπποτυφία καὶ ἢ ὑπέραντλος ὕβρις σύμπασαν τὴν ἑλληνικὴν χώραν κατέκλυσαν, τοσοῦτων καὶ τηλικούτων σφαλμάτων ἀνάπλευς τε καὶ κατάπλευς εἶνε, ὥστε σαφέστατα σὺν θεῷ καὶ περιφανέστατα ἄλλοτε ἢ ἀποδείχθῃ οὐδὲ τὸ ἀλφαβητάριον ἰκανὸς ἂν ἐν ἀλληλοδιδασκτικῷ σχολείῳ νὰ διδάσκῃ!

καὶ βάρβαρον ὅπως οὔτε παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐδαμῶς οὔτε παρὰ τοῖς χαριεστέροις τῶν νεωτέρων ἐν χρήσει ὄν. Μόνους τοὺς κακοδαίμονας τῶν μεταγενεστέρων βλέπει τις ἐνίοτε τὸ ἐξάμβλωμα τοῦτο μεταχειριζομένους, ὅπερ ἐπλάσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐδήλου (ἐκεῖνοι) ἐκ τοῦ ἐδήλου (ἐγώ) καὶ τῶν ὁμοίων. Μάρκ. Εὐαγγ. ΙΕ', 25: καὶ ἐδίδουν αὐτῷ ἐσμυρισμένον οἶνον (Πρβ. καὶ Πράξ. Δ', 33 καὶ ΚΖ', 1). Ἄπτιαν. Ἐμφυλ. Α', 51: οἱ δὲ δέισαντες τὴν πόλιν παρεδίδουν. Δ', 124: ὅπερ ἐξ ἀρχῆς αὐτὸς τε καὶ Κάσσιος ὑφορώμενοι ἐς οὐδὲν ἔργον αὐτοῖς πρόφασιν ἀγανακτήσεως ἐπὶ σφίσις ἐνεδίδουν (Πρβ. καὶ Ε', 71 καὶ Βασίλ. 4). Ψευδιπποκράτ. Ἐπιδημ. Β', δ', 2 (Τόμ. Α', σελ. 498 Ἐρμερ. Πρβ. καὶ Τόμ. Γ', σελ. 256): ἀπὸ τούτου ξυνεχέες ἔοντες... τὸ ἐπίλοιπον παρὰ σπονδύλους ἀπεδίδουν. Ζηνόβ. Γ', 100 (Παροϊμιογρ. Ἑλλ. ὑπὸ Λευσχ. καὶ Σχυνεῖδ. Τόμ. Α', σελ. 83): τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις τὴν παρρησίαν ταύτην ἐδίδουν. Θωμ. Μάγ. σελ. 264, 10 Ῥισχ.: ἐν οἷς γράφοντες ἐδίδουν τὰς καταδικὰς τοῖς ὑπευθύνοις. Ἰωάνν. Μαλ. σελ. 190, 7 Βόνν.: τότε δὲ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ τὸ ἔθνος ὅλον φέρους ἐδίδουν Ἀσσυριοῖς. Τιμαρίων 10 (Ἄνωλ. Ἑλλισσ. Τόμ. Δ', σελ. 53): καὶ αὐταὶ τὸ ὄσιον ἀπεδίδουν τῷ μάρτυρι. 17 (σελ. 60): κάμει καιρὸν ἐδίδουν εἰς κατασκόπησιν τῶν νεκρικῶν δαιτητήσεων. Οὕτω καὶ ἐν τῇ τοῦ Φωτίου Βιβλιοθήκῃ σελ. 79 Βεκκ.: καὶ ἐπεδίδουν ἐκάτερος αὐτῶν ταῦτα τῷ Ἰωάννῃ. σελ. 127: καὶ πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐνεδίδουν τῇ βίβλῃ. Κτλ. Πρβ. καὶ Ἐξεκικὴλ Ἐξαγ. 207: οἱ μὲν τέκνοισι νηπίοις δίδουν βοράν. Τζέτζ. Χιλ. ζ', 100: οὔτοι δὲ τὸ ἀργύριον ἐκείνῳ οὐκ ἐδίδουν. Κτλ. Ἐν τοῖς σχολίοις τῆς Ὀδυσσεΐας Α, 521 (σελ. 518 Δινδ.) ἀναγινώσκειται »ἃ ἐδίδων ξένια εἰς τὸ καταπεῖσαι τὸν ἄνδρα'', ὅπερ ὀρθῶς ὁ Βουτμαννὸς μετέβαλεν εἰς ἐδίδουν. Πρβ. καὶ Φώτ. Λεξ. σελ. 46, 25 »καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα... ἐπεδίδων''. Γραπτέον ἐπεδίδουν, καθὰ καὶ ὁ Ναβῆρος προὔτεινεν. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος βάρβαρος τύπος ἀπὸ πολλοῦ χρόνου μολύνει τὸν 139 σίχον τῶν τοῦ Ἠσιόδου Ἔργων καὶ Ἡμερῶν. Τάντιγραφα πάντα φέρουσιν »οὐνεκα τιμὰς οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς''. Τὸ ὀρθὸν ὅμως καὶ γνήσιον εἶνε ἀναντιρρήτως ἔδιδον συγκεκομμένον ἐκ τοῦ ἐδίδουσαν.

Περὶ τοῦ εἰδεχθοῦς διδόμεν λέγει ὁ σοφὸς Σκ. Βυζάντιος Λεξ. τῆς Ἑλλ. Γλώσσ. σελ. 305 »Διδόμεν, Π. ἀντὶ Δίδο-

μεν". Πρβ. καὶ σελ. 1411 »Τιθέαμεν (ἴθ. τὸ πλ. γ'. Τιθέασι), ἀντὶ Τιθεμεν". Τὸ μοχθηρότατον καὶ βδελυρότατον διδόμεν ποιητικὸν ὑπὸ τοῦ μεγάλου λεξικογράφου νομίζεται ἀντὶ τοῦ διδομεν! Τὸ δὲ βδελυρότατον καὶ μοχθηρότατον τιθέαμεν οὕτως ἀρχαῖον αὐτῷ φαίνεται, ἥστ' οὐδαμῶς ὀκνεῖ τὸ τιθέασι ἐξ αὐτοῦ νὰ παραγάγῃ! Μακαρισμοῦ καὶ φθόνου ἀξία ἢ τῆς Ἑλλάδος νεότης εἶνε ἢ διὰ τοιούτου λεξικοῦ τὴν θείαν τῶν προγόνων γλῶσσαν διδασκομένη! Οἱ σεμνοὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς οὗτοι τύποι διδομεν καὶ τιθέαμεν, καθάπερ καὶ οἱ τοῦ δευτέρου προσώπου διδοάτε καὶ τιθέατε, εἶνε δυστήνων ἀνθρωπαρίων, Κωνσταντινοπολιτῶν μάλιστα, ἐκτρώματα, οἵτινες τοῖς εὐτελεσί καὶ ταπεινοῖς διδομεν διδοάτε καὶ τιθεμεν τιθεάτε ἀπαρεσκεύητοι ὑπελάμβανον ὅτι ἱκανὴ ἢ τοῦ ἄλφα ἐπέμβεσις ἦτο νὰ περιάψῃ αὐτοῖς τὸν ὄγκον καὶ τὴν μεγαλειότητα, ἣν ἔχουσι τὰ τρίτα πληθυντικὰ διδοάσι καὶ τιθέασι (Πρβ. Εὐστάθ. σελ. 210, 9 »Καὶ ὅτι τὸ διδομεν φυσικῶς λαλεῖται, καὶ εὐδοῦται ἀπ' αὐτοῦ τὸ τρίτον πληθυντικὸν τὸ διδοῦσιν, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ τιθεμεν τὸ τιθεῖσι· τὸ μέντοι διδοάμεν καὶ τιθέαμεν ἐπέμβεσιν ἔχει τοῦ ἄλφα". Ἴδε καὶ σελ. 1609, 17). Καὶ ψευδεῖ δέ τινα καὶ ἀπατηλῆ ἀναλογία φαίνεται ὅτι καινοτομοῦντες ἠκολούθουν. Τὸν αὐτὸν λόγον ἐπὶ τοῦ διδοάμεν καὶ τιθέαμεν πρὸς τὸ διδοάσι καὶ τιθέασι εὕρισκον, ὃν τὸ πεποιήκαμεν ἔχει πρὸς τὸ πεποιήκασι, τὸ δεδηλώκαμεν πρὸς τὸ δεδηλώκασι, κτλ. (Πρβ. Χοιροβοσκ. σελ. 865 Γαισφ. »Πρὸς ἀναλογίαν τοῦ τρίτου προσώπου τιθέασι καὶ διδοάσι ἐγένετο τὸ πρῶτον καὶ δευτερον"). Τίς δ' ἀμφιβάλλει ὅτι αὐτοὶ τε ἑαυτοὺς διὰ τὸ ὑπερητικισμένον τῆς Φωνῆς ἰθαύμαζον καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς μέγας οἱ δαιμόνιοι ἐκεῖνοι ἄνδρες εὐδοκίμουν; (Πρβ. Πλανοῦδ. Γραμμ. μετὰ Γουδ. Ἐτυμ. σελ. 662, 39 »Ὅθεν τινὲς ἀττικίζειν νομίζοντες ἀμαρτάνουσιν ἐν τῷ λέγειν τιθέαμεν τιθεάτε, διδοάμεν διδοάτε, ζευγνύαμεν ζευγνύατε". Ἴδε Λοβέκκιον *Elm.* Τόμ. Α', σελ. 407). Εὐλόγ. παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σελ. 541 Βεκκ. »οὐδενὶ τῶν ἐνδεῶν μετὰ διδοάμεν" (Πρβ. καὶ σελ. 219; ἀδιστατιθέαμεν ἀλλήλους κακὰ). Σχολ. Ἰλιάδ. Α, 27 (σελ. 4 Βεκκ.) »ἢ πρὸς τὸ ὄξυ ἐν διδοάμεν". Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 288, 15 »Πρώμεθα: ἐκ διδοάμεν". Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 602 (Τόμ. Γ', σελ. 171 Δινδ.) »οὐ διδοάμεν", κτλ. (Ἴδε Μαιτταῖρον *περὶ Διαλ.* σελ. 150 καὶ Λοβέκκιον *Φρυνίχ.* σελ. 245, Πρβ.

καὶ Στρούβιον *Opusc.* Τόμ. Β', σελ. 202 κέξ.). Καὶ παρ' Ἰωσήφω λέγεται »ὡς δεσποίναις ταῖς γυναῖξί διδόμεν'» (*Ἀρχαιολ. ΙΑ', γ', β*). Ἄλλ' ἴσως εἶνε ἡ γραφὴ πλημμελής. Ἐν τοῖς τοῦ Δημοσθένους σχολίοις (πρὸς Λεπτίν. § 15, σ. 461) σελ. 466, 5 Δινδ. ἀναγινώσκειται νῦν ἐκ τῶν κωδίκων »ἡ δὲ ἰσότης ὅτι διδοῦμεν δωρεάς» ἀντὶ τοῦ διδόμεν. Τὸ διδοῦμεν ὑπάρχει καὶ παρὰ Παύλῳ τῷ Αἰγινήτῃ σελ. 178 (*Ἴδε Στεφ. Θησαυρ. Τόμ. Β', σελ. 1423 Παρ.*). Ἐπι διδῶ ἀντὶ τοῦ ἐπι δίδωμι ἀπαντᾷ ἐν αἰσωπεῖῳ μύθῳ παρὰ Φουρίῳ Λσ', σελ. 18 »ἄφετέ με, καὶ ἐπιδιδῶ ὑμῖν χρυσοῦ χιλία τέλλαντά» (*Ἴδε τὸν πίνακα τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ σελ. 136, ἔνθα καὶ εἰκασία προβάλλεται περὶ μετατροπῆς τοῦ ἐπιδιδῶ εἰς ἐπιδῶ, εἰς ἀόριστον δηλονότι μετὰ σημασίας μέλλοντος*). Πρβ. καὶ Ἀποκάλυψ. Ἰωάννου Γ', 9 »ἰδοὺ διδῶ ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ σατανᾶ κτέ.» (*Παρ' ἄλλοις δίδωμι*). Ἐν ΚΒ', 2 κεῖται ἡ μετοχὴ ἀποδιδούν ἀντὶ τῆς ἀποδιδόν. »κατὰ μῆνα ἕκαστον ἀποδιδούν τὸν καρπὸν αὐτοῦ» (*Πρβ. Ἄλ. Βουτμαννὸν Gramm. d. Neutest. Sprach. σελ. 39*). Ἐν τῇ Α' τοῦ Παύλου πρὸς Κορινθίους ΙΕ', 24 πλὴν τοῦ παραδῶ γράφεται καὶ παραδιδοῖ ἀντὶ τοῦ παραδιδῶ. »ὅταν παραδιδοῖ τὴν βασιλείαν τῷ θεῷ καὶ πατρὶ». Καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν ὀπωσδήποτε δύναται νὰ νομισθῇ ὡς ἐξ ἐνεστῶτος παραδιδῶ γινόμενον κατὰ τὸ δηλῶ δηλοῖς δηλοῖ, κτλ. Βδελυττόμεθα ὅμως καὶ ἀποστρεφόμεθα τὰ τερατωδέστατα δοῖ παραδοῖ ἀντὶ τοῦ δῶ παραδῶ καὶ γνοῖ ἀντὶ τοῦ γνῶ, ἅτινα κοσμοῦσιν ἐνιαχοῦ τὰς νέας μάλιστα τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐκδόσεις. Πρβ. Ἄλ. Βουτμαννὸν ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 40. Πανταχόθεν πρέπει τὰ βδελύγματα ταῦτα ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης ν' ἀποσκορακισθῶσιν, ἵνα μὴ ἡ ἱκανῶς βάρβαρος καὶ μοχθηρὰ αὐτῆς γλῶσσα βαρβαρότερον ἔτι καὶ μοχθηρότερον διὰ τῶν σφαλμάτων τῶν ἀντιγραφέων διάκειται. Πρβ. καὶ τὸν πρόλογον τῆς ὑπὸ Κυνήμου καὶ Κοβήτου ἐκδοθείσης Καινῆς Διαθήκης σελ. LXI). Καὶ ἐν τῇ τοῦ Φωτίου Βιβλιοθήκῃ ἐξέδωκεν ὁ Βεγκήρος »μὴ διδούντων δέ, ἰσχυρῶς ἐπολιόρκει» (σελ. 25) ἀντὶ τοῦ διδόντων καὶ »οὐ μέντοι διδοῦντος» (σελ. 26) καὶ »Καίσαρος διδοῦντος» (σελ. 316) ἀντὶ τοῦ διδόντος (Πρβ. Ἰωάνν. Μαλ. σελ. 443, 21 Βόνν.: διδοῦντες. Παρ' Ἦσυχιῳ Τόμ. Δ', σελ. 138 Σμιδ. ὑπάρχει »Τινύων [Οὔτω]: ἀποδιδῶν»). Γραμματικὸς παρ' Ἐρμαννῶ *de Emend. Lat.* σελ. 437, 161 λέγει »ὁ βιούε, ὁ διδοῦε δέξονται, τὰ δὲ τούτων οὐδέ-

τερα περισπῶνται, τὸ βιοῦν, τὸ διδοῦν! (Πρβ. Σχαιφῆρου Δημοσθ. Τόμ. Δ', σελ. 86 καὶ Γοιτλίγγιον περὶ Τδν. σελ. 95 κέξ.). Τὸ ἐν ταῖς βενετικοῖς σχολοῖς τῆς Ἰλιᾶδος Δ, 235 ἀναγνωσκόμενον »τοῦτο γάρ, Φησί, θέλει διδοῦν» διωρθώθη πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ Βαστοῦ Γρηγορ. Κορ. σελ. 534 Σχαιφ. μεταβληθὲν εἰς δηλοῦν. Θυμαστὸν φαίνεται ὅτι ὁ ἐπιφανὴς κριτικὸς Βέρμιος ἐξέδωκε παρὰ Θεόγνιδι 1329 »Σοὶ τε διδοῦν καλὸν ἔστιν, κτέ.» (Ποιητ. Λυρ. σελ. 451 ἐκδ. β'). Ὁ ὁρθὸς λόγος κελεύει ν' ἀποτρίβωνται οἱ τοιοῦτοι ῥύποι, ἂν που παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὑρίσκωνται. Ἀποπάτατον δ' εἶνε, νομιζομεν, μὴ εὑρισκόμενοι καὶ προστρίβωνται αὐτοῖς δι' εἰκασιῶν. Περὶ τοῦ παρὰ Θεοκρίτῳ ΚΘ', 9 διδῶν ἢ δίδων ἴδε Ἐρμάνδον Ορυσο. Τόμ. Α', σελ. 242 καὶ Ἀρήνσιον Διωλ. Αἰολ. σελ. 93 καὶ σελ. 141.

Ὁ ἀόριστος ἔδωσα σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ μέλλοντος δώσω, ὡς ὁ ἔχωσα ἐκ τοῦ χῶσω, κτλ., εἶνε καὶ αὐτὸς ἀδοκιμώτατος παρὰ μόνοις τοῖς ἐσχάτοις τῶν μεταγενεστέρων ἀπαντῶν, καθάπερ καὶ ὁ ἔθησα ἀντὶ τοῦ ἔθηκα καὶ ὁ ἔησα (ἀφῆσα, κτλ.) ἀντὶ τοῦ ἦκα (ἀφῆκα, κτλ.). Πλὴν ἀλλ' ὅμως συγγνωστοτέρα πως ἢ χρῆσις αὐτοῦ τῆς τοῦ ἐνεστώτος διδόαμεν δύναται καὶ νομισθῆ. Τὸ ἔδωσα ἦτο μὲν νεωτερικὴ καὶ μοχθηρὰ λέξις ἀλλ' ἀποδεδομένη ἤδη παρὰ τοῖς πολλοῖς καὶ συνήθης ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐνεργιζομένη οὕτως εἰπεῖν τῇ κοινῇ καὶ δημῶδι γλώσσῃ· ὅθεν τὸν ἐν συγγραφῇ αὐτῇ μεταχειριζόμενον μόνον ὡς κοινολεκτοῦντα ἢ τῇ καθωμιλημένῃ χρῆσει ἀκολουθοῦντα θὰ εἶχε τις καὶ μεμφθῆ. Τὸ διδόαμεν ὅμως ὑπὸ μὲν τοῦ λαοῦ παντάπασιν ἠγνοεῖτο, ἐν ὀλίγων δὲ τινῶν στόμασι περιεφέρετο, ἀνθρώπων ἀμούσων καὶ κορυζῶντων, οἵτινες δοξοκαλίᾳς ἐρασταὶ ὄντες καὶ καλλιεπῆ δῆθεν τὸν λόγον φιλοτιμούμενοι καὶ εὐπάρυφον ν' ἀποδείξωσι τὸ μὲν καθ' ἑσθηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς ἀπέριπτον καὶ κατεπάτου, ἀνήκουστα δὲ τινὰ λεξιεῖδια ἐκκαινοτόμου καὶ μετεχειρίζοντο αὐτοῖς μὲν καλὰ καὶ πάγκαλα φαινόμενα ἀληθῶς δὲ δύστηνα καὶ ἀχάρिता καὶ κατὰπτυστα ὄντα. Ἄλλ' ἄς παρατεθῶσι χωρὶς τινὰ ἐκ τῶν μεταγενεστέρων, ἐν οἷς ὁ ἀόριστος ἔδωσα εὔρηται κείμενος. Ἐπίγρ. Ἀδέσπ. 694 (Ἀνθολ. Ἰακώψ. Τόμ. Δ', σελ. 266) »Ἐγνώς τίς ἦμην καὶ τίνας γένους κυρῶ. Λοιπὸν Φυλάσσου μὴ τιν' ἐνθήσης τάφῳ δίκην θ' ὑφέξης παρανόμως τυμβωρυχῶν Φίσκῳ τε δώσης» (Καὶ τὸ ἐνθήσης δὲ καὶ τὸ ὑφέξης εἶνε τοῦ πονηροῦ κόμματος). Δούκ. Ἱστορ. Βυζ. σελ. 185, 18 Βόνν. »κέλευσον οὖν ἵνα παραδώσω-

σιν εἰς χεῖρας ἡμῶν τὸν Θεολόγον". σελ. 199, 20 ἵνα δώσωσι τὸν πόλεμον". σελ. 255, 1 » ἕως οὗ οἱ ἔμποροι τῆς νηὸς πραγματεύσονται καὶ δώσωσι τὰ χρειώδη καὶ λάβωσι τὰ ζητούμενα". σελ. 332, 12 ἵνα δώσωσι νόησιν τοὺς γείτονας Τούρκους τοῦ Φυλαχθῆναι". σελ. 333, 24 » ἐὰν οἰκειοθελῶς μὴ δώσωσι τὸ πολίχνιον" (Κακῶς γράφεται ἐν σελ. 146, 17 » καὶ ἄκραν ἀγάπην ἀλλήλοις ἐκ συμφώνου σὺν τῷ κυρίῳ ἡμῶν μεταδόσαντας" ἀντὶ τοῦ μεταδώσαντας καὶ ἐν σελ. 255, 19 » ἐβούλοντο κοινῇ ὁμοιοῖα λειτουργῆσαι θεῷ καὶ ἀποδόσαι τὰς εὐχὰς ἀδελφ. γνώμῃ" ἀντὶ τοῦ ἀποδώσαι. Πρβ. καὶ Ἰωάνν. Μαλακ. σελ. 26, 4 Βόνν. » δόσας αὐτοῖς χώραν ἐκεῖ οἶαν αὐτοὶ ἐπελέξαντο". Γρ. δώσας. σελ. 328, 14 » καὶ ἀντεδήλωσεν αὐτῷ ὁ ἅγιος Δομέτιος ὅτι ὡς τῷ θεῷ ἐκδόσαντός μου τὴν ψυχὴν κτέ.". Γρ. ἐκδώσαντος. Νόμ. Πρόχειρ. Τίτλ. 40, 42 (*Jus Graeco-Rom.* Μέρ. Δ' ἐκδ. Κ. Ε. Ζαχαρ.), σελ. 169 » δοῦλος γενέσθω ἑαυτὸν παραδόσας εἰς τιμωρίαν". Γρ. παραδώσας. "Ἴδε Τίτλ. 40, 59, σελ. 169 » καθὼς ἐν ἀληθείᾳ εὕρισκει πάντα ἀποδώσας", κτλ.)¹⁾.

¹⁾ Τὸ πρὸς Φιλῆμονι σελ. 263, 48 Ὅσων. » καὶ ἀπεμπολήσαι τὸ ἐπὶ κέρδος ἀποδόσαι τι" εἶνε προδήλως ἐσφαλμένον ἀντὶ τοῦ » τὸ ἐπὶ κέρδει ἀποδόσαι τι". Ὁ Μουλλάχιος *Conject. Byz.* σελ. 11 καὶ τὸ ἔδωσαν τὸ ἐν τῷ Συντόμῳ κοινῶς λεγομένῳ Χρονικῷ σελ. 526, 4 ἐκδ. Βενκῆρ. εὕρισκόμενον νομίζει ὅτι πρέπει νὰ μετατραπῇ εἰς ἔδωσαν. » Ἐκ τῶν χωρίων τούτων διορθοῦν ἐξέσται τὸ ἐν σελ. 326, 4, ἔνθα νῦν ἀναγινώσκεται: ἔδωσαν γνωστὸν τοῦ ἀφεντός. Διόρθου ἔδωσαν κατὰ τὴν τοῦ νεωτέρου ἑλληνισμοῦ ἀναλογίαν, περὶ ἧς συμβουλευέσθαι δεῖ τῷ Δαβίδ Παρραλλ. τῆς Ἑλλ. καὶ Γραικ. Γλ. σελ. 61 κτέ.". Ἀμφιβάλλομεν ἂν πάντας ὁμοψήφους περὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης ἔχη ὁ Μουλλάχιος. Ἐν τῇ νέᾳ ἑλληνικῇ γλώσσῃ λέγεται καὶ ἔδωσα καὶ ἔδωκα. » Τῶδωσα ξύλο" καὶ » τῶδωκα ξύλο". » Γρεῖς τουφεκιάς του δώσανε" καὶ » τρία τουφέκια τῶδωκαν". Προσέτι οὐ μόνον θὰ δώσω (νὰ δώσω) ἀλλὰ καὶ θὰ δώκω (νὰ δώκω). » θὰ του δώσω σταυτιά" καὶ » θὰ του δώκω σταυτιά". » θὰ το δώσω στα πόδια" καὶ » θὰ το δώκω στα πόδια" (Πρβ. » κῆγὼ πανὶ του δάνεισα, μοῦπε νὰ μού το δώκης. Κῆγὼ κερὶ του δάνεισα, μοῦπε νὰ μού το δώκης. Κῆγὼ Φιλεὶ του δάνεισα, μοῦπε νὰ μού το δώκης", κτλ.). Οἱ περὶ τὸν δαιμόνιον Πραγκαβῆν γράφουσι τὸ ἔδωσα δι' ο μικροῦ, ἔδωσα, ὑπολαμβάνοντες ὅτι παρήχη ἐκ τοῦ ἔδωσαν τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ δευτέρου ἀορίστου. Ἀλλὰ καὶ ἡ παραγωγή εἶνε ἀλογωτάτη καὶ ἡ

Ἄρμενόπουλ. Ἐξαβίβλ. Β', ια', 4 »ναύκληρος ἐὰν ὑποδέξηται τι, ἐνέχεται ἵνα ἀποκαταστήσῃ καὶ ἀποδώσῃ αὐτό». Ἐξέτζ. Σχολ. Λυκόφρ. 444 (σελ. 614 ἐκδ. Μυλλήρ.) »ὅταν δώσῃ αὐτὸν τῷ πατρὶ Ἀκάμαντι ἢ Αἰθρα». Βενκ. Ἀνέκδ. σελ. 472, 8 »ἢ ὅταν τις ἀργύριον δώσῃ ἐνθήκην» (Ἴδε περὶ τούτου Βερναρδῶν Σουΐδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 902. Πρβ. καὶ Δινδάρφιον Σχολ. Ὀδυσσ. σελ. 67). Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σελ. 376 Σμιδ. »Προέμενος: προδώσας». Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 790, 46 »ἐὰν δὲ δώσῃ τις τὸν πλεονασμὸν αἰολικὸν εἶναι κτέ». Σχολ. Θεουκυδ. Β', 72 »οὐκ ἐπιτρέπωσιν: οὐ δώσωσιν» (Πρβ. Πόππον Θεουκυδ. Μέρ. Γ', Τόμ. β', σελ. 362 ἐκδ. μεγ.). Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 930 (σελ. 284, 21 Δινδ.) »μηδ' ἐμοί, ὦ Προμηθεῦ, προσβάλλῃς καὶ προξενήσῃς καὶ δώσῃς διπλᾶς ὁδοῦς». Σίχ. 292 (σελ. 206, 25) »Νείμαιμι: δώσαιμι». Σχολ. Εὐριπ. Ἐκάβ. 643 (Τόμ. Α', σελ. 384, 18 Δινδ.) »ἐπιδώσας ὡς Φιλιθόνος κτέ». Ἀλκίφ. 276 (Τόμ. Δ', σελ. 98, 18) »μὴ προδώσῃς με πρὸς τῶν παιδῶν, κτέ.» (Ἐν Τόμ. Α', σελ. 202, 15 ἀναγινώσκεται »ὡς ἂν καὶ ἕτερ' ἄττα αὐτῷ δώσει χρήματα». Κάλλιον θὰ εἶχεν ἡ ὑποτακτικὴ δώσῃ. Ἀλλὰ περὶ τῶν τοιούτων ἄλλοτε μετ' ἀκριβείας). Ἀποφθέγμ. Πατέρ. Ἀχιλλ. Β' »ἔδωκάν μοι τινες ὀλίγα μῆλα, ἵνα δώσω τοῖς γέροισι, καὶ ἔκρουσα εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἀββαῖ Ἀχιλλᾶ, ἵνα δώσω αὐτῷ». Ψευδοκαλλισθ. Γ', 20 (σελ. 128 Διδ.) »ἵνα σοι δώσω

γραφῇ πλημμελεστάτη. Προφανέστατον ὑπάρχει ὅτι οἱ μεταγενέστεροι ἐκ τοῦ μέλλοντος δώσω τῇ συνήθει ἀναλογίᾳ ἐπόμενοι ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ ἀορίστου τοῦ εἰς καὶ τελευτῶντος ἐσχημάτισαν νέον εἰς σα λήγοντα. "Ὅθεν, ὡς ἐλέγετο τὸ πάλαι δώσω, ἔδωκα, δέδωκα· οὕτως ἐλέγετο ἔπειτα δώσω, ἔδωσα, δέδωκα. Πᾶς δὲ τις αἰσθάνεται ὅτι καταγελαστοτάτη θὰ ἦτο ἡ γραφὴ δώσω, ἔδωσα, δέδωκα. "Ἄν δὲ που ἔδωσα παρὰ τοῖς μεταγενέστεροις εὐρίσκηται, πρέπει πάντως ὡς γραφικὸν σφάλμα νὰ νομιζήται, ἂν ὁ συγγραφεὺς δὲν φαίνεται βλαβερὸς εἰς τοὺς τοῦ Φιλιππῆ περιζῶν Ἱστορίας ἀναγινώσκεται (σίχ. 758 Διδ.) »ἐκβάλοι τ' εὐφυῶς ταύτης τὸ αἶμα καὶ δώσει ἐτὼ λάβρα πίνειν κτέ.". Τὸ μέτρον, ὡς φαίνεται, ἠνάγκασε τὸν ἀνθρωπίσκον τοῦτον νὰ γράψῃ δώσει, καθάπερ ἀλλαχοῦ λέφωσ ἀντὶ τοῦ λαῖφωσ (σίχ. 2004 »ἰστῶν κατ' ὀρθότητα οἶά περ λέφωσ"). Παρατηρητέον δ' ὅτι οἱ ἀντιγραφεῖς καὶ τὸ δωσιδίκωσ παραφθείρουσιν εἰς δωσιδίκωσ. Ἴδε Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 770 καὶ Κόβητον Νου. Lect. σελ. 376.

βασιλικὰ δωρήματα ἀντάξιά σου" (Περὶ τοῦ Α', λς', 16-17, σελ. 41 »ἵνα, ἐὰν μὴ ἔχῃς τροφὰς δοῦναι τοῖς συλληγσταῖς σου, δώσεις αὐτοῖς τὴν χρεῖαν" λέγομεν ὅ τι καὶ περὶ τοῦ ὡς ἂν... δώσει), κτλ. Καὶ ἐν αἰσωπείῳ μύθῳ παρὰ Φουρίῳ ΡΔ', σελ. 46 εὑρίσκειται »μήπως τῆ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ λύκῳ" (Ἐν Μύθ. ΡΑΒ', σελ. 58 λέγεται »ὅπως τοῦ κηρωτοῦ αὐτὸν ἀπαλλάξῃ καὶ ἑτέρῳ δεσπότη αὐτὸν ἐκδώσει", περὶ οὗ ἐν ταῖς σημειώσεσι γράφονται τὰ ἐξῆς σελ. 52 »Ἐκδώσει. Προτιμήσαιμ' ἂν τὸ ἐκδώσῃ, ἵνα συνάξῃ τῷ ἀπαλλάξῃ· τὸ μέντοι ἐκδώσῃ ἀντὶ τοῦ ἐκδώσῃ ἐστίν". Ἄλλὰ τὸ ἐκδώσῃ, ἂν μὴ ἀπατώμεθα, χεῖρον τοῦ ἐκδώσῃ εἶνε. Πρβ. Μύθ. ΟΗ', σελ. 35 »ἐπειδὴν δὲ αὐτὰ ἀποδώκωσιν". Μετοχὴν ἀποδωκαμένη βλέπει τις παρὰ Μανέθανι ς', 126 »ἀντιτύπῳ νεμέσει ἀποδωκαμένη τὸ δάνειον"). Πρβ. καὶ Δευτερονόμ. ΙΓ', 17 »ἵνα ἀποστραφῇ κύριος ἀπὸ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ καὶ δώσῃ σοι ἔλεος καὶ ἐλεήσῃ σε καὶ πληθύνῃ σε". Ἰωάνν. Εὐαγγ. ΙΖ', 2 »ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον" (Ἄλλ.: δώσει). Ἀποκάλυψ. Η', 3 »ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἀγίων κτέ." (Ἄλλ.: δώσει. Πρβ. ΚΒ', 14 »ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν κτέ.". Καὶ ἐν Δ', 9 »ὅταν δῶσι τὰ ζῆα δόξαν κτέ." ὑπάρχει καὶ γραφὴ δώσωσι καὶ δώσουσι. Ἴδε Φισχηρον Παρατηρ. εἰς τὴν Βελλήρ. Γραμμ. Τόμ. Β', σελ. 252. Οὐίνυρον *Gramm. d. Neutest. Sprach.* σελ. 75 καὶ σελ. 258 ἐκδ. ς' καὶ Ἄλ. Βουτμαννὸν *Gramm. d. Neut. Spr.* σελ. 31 καὶ σελ. 202. Πρβ. καὶ τὸν Πρόλογον τῆς ὑπὸ Κυνήμου καὶ Κοβήτου ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης σελ. LX). Ἴδε καὶ Δοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 721 καὶ Στρούβιον *Opusc.* Τόμ. Α', σελ. 77¹⁾.

¹⁾ Πόσον συνήθης τοῖς ἡμιβαρβάροις μεταγενεστέροις ὁ ἀόριστος ἔδωσα ἦτο συμπεραίνεται καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς τοῦ Θεοκρίτου σχολίοις σελ. 3 ἐκδ. Διδ. »ἴστέον ὅτι καὶ τοὺς ἐνεργητικοὺς μέλλοντας ἐπὶ τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως καὶ πάσης συζυγίας βαρυτόνων καὶ περισπωμένων καὶ τῶν εἰς μι περισπῶσιν, ὅν τύψω τυψῶ, ποιήσω ποιησῶ, δώσω δωσῶ· ἐπὶ δὲ τῶν ὑποτακτικῶν βαρυτόνους τούτους φυλάσσουσιν, ὡς ἐὰν τύψω, ἐὰν ποιήσω, ἐὰν δώσω, ἐὰν στήσω" (Ὁ Ἀρήνσιος Σχολ. Θεοκρ. σελ. 9 ἔγραψεν »ἐὰν ποιήσω, [ἐὰν δώσω,] ἐὰν στήσω"· διότι τὸ ἐὰν δώσω δὲν φέρεται ἐν ἅπασιν τοῖς ἀντιγράφοις), ἔνθα καὶ ἐν παραδείγματι (!) κεῖται εἴτε ὑπὸ τοῦ πρώτου γράψαντος τὰ σχόλια τελέντι εἴτε ὑπὸ διασκευαστοῦ τινος.

Παρά Θεοκρίτῳ (ἢ Ψευδοθεοκρίτῳ) ΚΖ', 22 ἀνεγινώσκετο πρὸ τοῦ Σχαιφῆρου »δειμαίνω μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δῶσι». Τὰ νῦν ὁμῶς γράφεται δῶσει ('Ἴδε Μεινέκιον Θεοκρίτ., σελ. 589 ἐκδ. γ' καὶ Ἀρήνσιον Βουκολ. Ποιητ. Τόμ. Α', σελ. 238. Ἄλλ' ὁ Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. Ι', σελ. 560 κέξ. ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε »δειμαίνω μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δῶσι»). Πρβ. Ὀδυσσ. Θ, 318, ἔνθα κοινῶς ἀντὶ τοῦ »εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατήρ ἀποδῶσιν ἔεδνα» γράφεται ἀποδώσει. Σχολ. Ἰλιάδ. Α, 129, σελ. 14 Βεκκ. »Ζαῖλος δὲ ὁ Ἀμφιπολίτης καὶ Χρυσίππος ὁ στωϊκὸς σολοικίζειν οἴονται τὸν ποιητὴν ἀντὶ ἐνικοῦ πληθυντικῷ χρησάμενον ῥήματι· τὸ γὰρ δῶσι, Φασί, πληθυντικόν. Ἀγνοοῦσι δὲ ἔστι γὰρ τὸ δῶ ἐνικὸν ἐκτεταμένον, ὡς τὸ λέγει λέγεισι, φέρει φέρεισι. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα [Α, 168] φῆσιν ἐλεύσεσθαι καὶ τὸ εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατήρ ἀποδῶσιν ἔεδνα. Κἀνταῦθα γὰρ ἀποδῶ· διδὸ καὶ τὸ ἰ ἔχει προσκείμενον»). Παρὰ Παρθενίῳ Ἐρωτ. Παθ. Α' ἐξεδίδοτό ποτε »ὁ δὲ τῆς τε βασιλείας μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην ἀποδώσάμενος καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαργμάτων γαμβρὸν εἶχεν». Ἴδε Πειρσῶνα Μοίρ. σελ. 87 ἀποκαλιπτόντα τὸ ὄρθον ἀποδασάμενος, ὅπερ καὶ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται ('Ἴδε Πασσῶβιον Ἐρωτ. Συγγρ. Τόμ. Α', σελ. 50. Πρβ. καὶ Πηρλεκάμπιον *Bibl. Crit. Nou.* Τόμ. Β', σελ. 214. Περὶ τῶν ἰωνικῶν παρὰ Παρθενίῳ λέξεων Ἴδε Μεινέκιον Ἀναλ. Ἀλεξ. σελ. 522). Παρὰ Λουκιανῷ Λουκ. ἢ Ὀν. § 51 (Τόμ. Β', σελ. 451 Ἰακβ.) ἀναγινώσκεται »καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μικρὸν ἤγε μὴ οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθῆ, κἀγὼ ὡσπερ ἀνδροφόνος καλὴν δῶσω [Κόβητος *Var. Lect.* σελ. 262: δῶ] δίκην». Ἄλλ' ὁ Λούκιος ἢ Ὀνος οὐδαμῶς ἐπιφαίνει τὸ λουκιάνειον στόμα. Τὸ ἄστοχον καὶ ἄχαρι τῆς λέξεως καὶ τῆς συνθέσεως καθόλου τρανότατα μαρτυροῦσιν ὅτι βλαβὴ ἀλλότριον τοῦ χαριστάτου Λουκιανοῦ τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε. Οὐκ ὀλίγα δὲ σφάλματα ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσιν, ὧν οὐ μόνον ὁ Λουκιανὸς ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ὑποδεέστεροι αὐτοῦ παντάπασι ἀπηλλαγμένοι εἶνε (Πρβ. καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 260 κέξ.). Τὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ χωρίον »πλὴν εἴ τις τὸν βασιλέα ἐπιδῶσειεν ἀτακτοῦντάς τινας, αὐτίκα μάλα κολάζουσιν» (σελ. 288 ἐκδ. Σπανεμ.), περὶ οὗ ἐποιήσατο λόγον καὶ ὁ Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 544, πρέπει ἴσως νὰ διορθωθῆ οὕτω »πλὴν εἴ εἰς τὸν βασιλέα ἐπίδοιεν ἀτακτοῦντάς τινας, αὐτίκα μάλα κολάζουσιν». Τὸ

ἐπίδωσειν φαίνεται ὅτι προῆλθεν ἐκ δύο γραφῶν ἐπίδωσι καὶ ἐπίδοειν, καθάπερ Ἰώως καὶ τὸ παρὰ Ψευδερατοσθένει Καταστερ. Δ', σελ. 119 ἐκδ. Γάλη »τὴν δὲ λύραν οὐκ ἔχουσαι ὄτω δώσειεν» (ἀνθ' οὗ ὁ Στρούβιος κελεύει ν' ἀναγνωσθῆ δώσειαν *Opus.* Τόμ. Α', σελ. 257). Δὲν εἶνε ἀπίθανον ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐγράφετο δοῖεν, ἀνθ' οὗ ἔπειτα ἐφέρετο καὶ γραφὴ δῶσιν. Ταύτην δὲ τις εἰς τὴν παλαιότεραν θέλων νὰ μεταβάλλῃ ἐγραψεν ἀνωθεν οἶεν. Ἄλλος δὲ τις οὐδὲν ἐννοῶν συνάψας ὅπως ἠδυνήθη τὸ δῶσιν καὶ τὸ οἶεν μετέγραψε δώσειεν. Παρὰ Ψευδιπποκράτει περὶ Νούσ. Δ', 8 ἐγραψεν ὁ Ἑρμερίσιος (Τόμ. Β', σελ. 444) »ἀνταποδώσει ὀπίσω ῥέον τὸ ὕδωρ» ἀντὶ τοῦ ἀνταποδώσειεν. Παραδόξοτατον ἡμῖν φαίνεται ὅτι ὁ Δυβνήρος ἀνὴρ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἐμπειρότατος ἐξέδωκε παρὰ Θεοφράστῳ Χαρακτ. ΙΓ', σελ. 9, 32 Διδ. »Καὶ ἀπχορευόντος τοῦ ἱατροῦ, ὅπως μὴ δώσῃ οἶνον τῷ μαλακιζομένῳ» ἀντὶ τοῦ δώσει. Καὶ ὁ Διδῶτος δέ, περὶ οὗ δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι πολλὴν περὶ τὰ ἐλληνικὰ γράμματα ἐμπειρίαν ἔχει, ἐτήρησε παρὰ Θεουκιδίῳ σ', 78 (Τόμ. Γ', σελ. 286) τὸ βάρβαρον »ὅπως μὴδὲν ἐνδῶσωμεν» ἀντὶ τοῦ ἐνδῶσομεν, καθάπερ ἐν Ζ', 32 τὸ »ὅπως μὴ διαφύτῃσι τοὺς πολεμίους» ἀντὶ τοῦ διαφύτῃσιν (ἢ κατὰ τὸν Δοβραῖον *Adversar.* Τόμ. Α', σελ. 94, συναινούντος καὶ τοῦ Κοβήτου Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 441, διαφύτῃσιν), κτλ. (Ἄς ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης, ἀν θέλῃ, καὶ τὰς ἐν Τόμ. Δ', σελ. 429 εἰκαιολογίας τοῦ ἀνδρός). Καὶ ἐν Ε', 36 ἐξεδίδοτο πρότερον »τὸ μέντοι Πάνακτον ἐδέοντο Βοιωτοὺς ὅπως παραδώσωσι Λακεδαιμονίοις», ὡς παρ' Ἡροδότῳ σ', 133 »οἱ δὲ Πάριοι ὅκως μὲν τι δώσωσι Μιλτιάδῃ ἀργυρίου οὐδὲ διενεῶντο» καὶ Ζ', 139 »ὅκως τὴν ἡγεμονίην τοι παραδώσωμεν». Οἱ τοιοῦτοι ῥῦποι δὲν εἶνε σπάνιοι ἐν τοῖς ἀντιγράφοις. Παρὰ Φιλοξένῳ Β', 59, σελ. 990 Ποιητ. Λυρ. Βερκ. ἐκδ. β' ὑπάρχει καὶ γραφὴ »ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδωσαν κατὰ χειρῶν». Τὸ ἐν ἀποσπάσματι τοῦ Νεόφρονος »οὐ μὴ προδώσεις» (παρὰ Ναυκίῳ σελ. 566, 2, 9) εὐρίσκεται καὶ καθ' ὑποτακτικὴν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις γεγραμμένον »οὐ μὴ προδώσης» (Πρβ. καὶ σελ. 680, 160). Παρὰ Ξενοφῶντι Κύρ. Παιδ. Ε', γ', 4 φέρουσι τὰντίγραφα καὶ »τᾶλλα ἔδωσαν τῷ Γωβρύῳ» (Πρβ. καὶ Οἶκον. Ζ', 10). Οὕτω καὶ παρὰ Λυκούργῳ κατὰ Λεωκρ. § 25 ἔχουσιν οὐ μόνον τὸ ὀρθὸν »οἱ πρόγονοι παρέδωσαν» ἀλλὰ καὶ τὸ βάρβαρον παρέδωσαν, κτλ. (Πρβ. Βοιμέλιον Δημοσθ. Δη-

μηγ. σελ. 15. Γοιτλίγγιον Ἀριστοτ. Οἰκον. σελ. 137. Κρα-
μῆρον Στράβ. Τόμ. Γ', σελ. 1. Εὐνιον Ἀπολλοδ. Τόμ. Α',
σελ. 60, κλπ.). Ἴδε καὶ Φισχῆρον Παρατηρ. εἰς τὴν Βελλ.
Γραμμ. Τόμ. Β', σελ. 252 κέξ. καὶ Λοβέκκιου Φρυνίχ. σελ. 720
κέξ.

Περὶ τοῦ δόφην ὁ Σκ. Βυζάντιος ἐν τινὶ μὲν τόπῳ τοῦ λεξικοῦ
τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης διδάσκει ὅτι εἶνε ἀττικόν, ἐν ἄλλῳ δὲ
ὅτι εἶνε ἀττικόν ἢ ἰωνικόν. Σελ. 346 »Δόφην, Ἀττ. ἀντὶ
Δοίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ.'. Σελ. 305 »ἀόρ. Ἐδωκα καὶ β'.
[σπν.] Ἐδων, ὡς, ὦ, ὀμεν, ὀτε, ὀσαν¹⁾ [ῥθ. πρσ. Δός, εὐκτ.
Δοίην καὶ Ἀττ. ἢ Ἰων. Δόφην, ὑποτ. Δῶ, κτέ.]". Οὐδείς τῶν πα-
λαιῶν ἐγίνωσκε τὸ δόφην οὔτε τῶν Ἀττικῶν οὔτε τῶν Ἰωνῶν
οὔτε τῶν ἄλλων, μόνοι δ' οἱ μεταγενέστεροι οἱ κακῶς καὶ ἀθλίως
ἐλληνίζοντες μετεχειρίζοντο αὐτό, καθάπερ καὶ τὸ διδόφην καὶ
ἄλλα τινὰ ὅμοια. Μοῦρ. σελ. 117 Πειρσ. »Δοίη μὲν δοίη τε
ἀττικῶς, δόφη μὲν δόφη τε ἑλληνικῶς". Φρυνίχ. σελ. 345
Λοβ. »Διδόφη καὶ διδόφης. Οὐδείς τῶν Ἀττικῶν τούτου τὸ
εὐκτικὸν εἶπε διὰ τοῦ ὦ ἀλλὰ διὰ τῆς οἰ διφθόγγου. Τεκμηριοῖ
δὲ Ὁμηρος, ἐὰν μὲν ὑποτακτικῶς χρῆται, διὰ τοῦ ὦ λέγων· εἰ
δέ κεν αὐτὸς [Γρ. αὖ τοι] δῶη κῦδος ἀρῆσθαι [Ἰλ.
Π, 87]· ἔστι δὲ ἐὰν δέ σοι δῶ ὁ Ζεὺς· εἰ δὲ εὐκτικῶς, οὔ-
τως· σοὶ δὲ [κεν] θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα Φρεσίσησι
μεινοίνῃς [Ὀδ. Ζ, 180]. Ἐθαύμασα οὖν Ἀλεξάνδρου τοῦ
Σύρου σοφιστοῦ δόφη καὶ διδόφη λέγοντος ἐπὶ εὐκτικοῦ". Πρὸς
τὰ τοῦ Φρυνίχου ἀντιτασσόμενος Θωμάς ὁ Μάγιστρος λέγει σελ.
91, 11 Ῥισχ. »Διδόφη καὶ δόφη εὐκτικῶς, Φησὶ Φρυνίχος, οὔ-

¹⁾ Σπάνιον τὸν δεῦτερον ἀρίστον νομίζει ὁ σοφὸς λεξικογράφος!
Ἄν εἰς τὸν ἐνικὸν αὐτοῦ ἀριθμὸν ἀποβλέπων ἔχη τὴν γνώμην ταύ-
την, ἀμαρτάνει μεγάλως· διότι οὔτε συνήθης οὔτε σπάνιος
παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ ἐνικός αὐτοῦ ἀριθμὸς εἶνε ἀλλὰ παντάπασιν
ἀχρηστος· ἐὰν δ' εἰς τὴν καθόλου χρῆσιν αὐτοῦ ἀφορῶν ἀπο-
φαίνεται οὕτω, σφάλλεται καταγελάστως· διότι οὐ μόνον συχνό-
τατος ἐπὶ τῶν δυϊκῶν καὶ πληθυντικῶν τῆς ὀριστικῆς εἶνε ἀλλὰ καὶ
ὁ μόνος κατὰ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις καὶ τὴν μετοχὴν ἐν χρῆσει.
Ὁ δὲ πρῶτος ὁ τῆς τε μετοχῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων πλὴν
τῆς ὀριστικῆς στερούμενος ἐν μὲν τοῖς ἐνικοῖς εἶνε ὁ μόνος ἐν χρή-
σει, ἐπὶ δὲ τῶν δυϊκῶν καὶ πληθυντικῶν σπανίως ἀπαντᾷ πλὴν τοῦ
τρίτου πληθυντικοῦ, ὅπερ οὐχὶ ὀλιγάκις εὐρίσκεται.

δεῖς τῶν ἀρχαίων εἶπεν ἀλλὰ διδοίη καὶ δοίη . . . Οὐ καλῶς
 δὲ ταυτὰ φησιν ὁ τοιοῦτος Φρύνιχος· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ βιοῦς
 βιόντος οὐ βιοίη φαμέν ἀλλὰ βιόη δωρικῶ ἔθει (ἐκεῖνοι γὰρ
 τὴν οἰ διφθόγγον εἰς ω μέγα τρέπουσιν), οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δοῦς
 δόντος δοίη καὶ δόη, ὡς καὶ ἀλοῦς ἀλόντος ἀλοίη καὶ
 ἀλόη [Ἐπελάθετο ὁ σοφὸς διδάσκαλος ὧν ἔγραψεν ἐν σελ. 8, 3
 »Ἀλοίη Ἀττικοί, οὐχ ἀλόη»]. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐνάτῃ [111] οὔτε
 γὰρ ἂν τοὶ δόην θυγατέρα τὴν ἐμήν. Ὡστε οὐκ ἔδει λέγειν
 ὅτι ὑποτακτικὰ ταυτὰ ἐστὶν ἀλλ' ὅτι τὸ διδοίη καὶ δοίη ἐν
 χρήσει μᾶλλον τοῦ διδῶη καὶ δόη· καὶ Ἀλέξανδρος γὰρ ὁ σο-
 φιστῆς καὶ Λιβάνιος καὶ ἕτεροι ἐπὶ εὐκτικῶν τούτοις εὐρίσκονται
 χρώμενοι! (Ἀντὶ τοῦ δωρικῶ ἔθει κοινῶς ἀναγινώσκεται ἰωνικῶ
 ἔθει. Ἄλλ' ἴδε Πειρσῶνα Μοῖρ. σελ. 117 καὶ Ῥισχέλιον Θωμ.
 Μαγ. σελ. 92). Ἀκούετε, ὦ Φίλοι ἀναγνώσται, τί ὁ διδάσκαλος
 οὗτος τοῦ ἑλληνισμοῦ διδάσκει. Τίς ὑμῶν δὲν θαυμάζει τοῦ ἀνθρω-
 παρίου τὴν ἀλαζονείαν, ἕστις ὀρθοτάτην καὶ ἀντιλογίας ἀνεπίδε-
 κτον γνώμην τολμᾷ θρασυτάτῃ καὶ αὐθαδέστατῃ νὰ ἐξελέγῃ οὐδὲν
 ἄλλο ἢ λήρους προφερόμενος καὶ μάρτυρας ὀβολιμαίους καὶ πίστεως
 οὐδεμιᾶς ἀξίους παρεχόμενος; Τίς τὰ νῦν ἀνέχεται τοιούτων
 ἀκούων μαρτύρων, οἷος Ἀλέξανδρος ὁ σοφιστῆς καὶ ὁ Λιβάνιος καὶ
 οἱ τούτοις παραπλήσιοι; Ἡ τίς δὲν καταπτύει παραχρήμα καὶ
 καταγελαῖ τοῦ μετὰ σπουδῆς αὐτοῦς ὡς νομοθέτας τοῦ ἑλληνισμοῦ
 παράγοντος; Τὸ διδῶην εἶνε τῶν ἡμιβαρβάρων μεταγενεστέρων
 ἔκτραμα, καθάπερ τὸ ποιῶην ἀντὶ τοῦ ποιοίην, τὸ γαμῶην
 ἀντὶ τοῦ γαμοίην καὶ ἄλλα ὅμοια. Ὁ Σκ. Βυζάντιος ὀνομάζει
 τὸ ποιῶην ἀττικόν! Δεξ. τῆς Ἑλλ. Γλώσσ. σελ. 1102
 »Ποιῶην, Ἀττ. ἀντὶ Ποιοῖμι, εὐκτ. τοῦ Ποιέω! Μοῖρ. σελ. 325
 Πειρσ. »Ποιοίην ἀττικῶς, ποιῶην ἑλληνικῶς». Φρύνιχ. σελ. 545
 Λοβ. »Γαμῶη μὴ λέγε ἀλλὰ γαμοίη διὰ τῆς οἰ, ὡς νοοίη,
 φιλοίη· τὰ γὰρ τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τρίτης τῶν περισπω-
 μένων ῥημάτων εὐκτικὰ διὰ τῆς οἰ διφθόγγου λέγεται, οἷον τε-
 λοίη, τὰ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τοῦ ω, οἷον νικῶη, γελῶη». Ἐν Ἀνθολ.
 Παλατ. σ', 355 ὑπάρχει »Βάκχε, σὺ δ' ὑψῶης
 τὸν Μίκυθον! Τὸ ὑψῶην σχηματισθὲν ἴσως κατὰ τὸ ριγῶην
 καὶ ἰδρῶην (!) εἶνε βάρβαρον καὶ ἀλλόκοτον. Ὁ ὀρθὸς αὐτοῦ
 τύπος εἶνε ὑψοίην κατὰ τὸ κατορθοίην καὶ μαστιγοίην,
 κτλ. Καὶ ταῦτα ὅμως δὲν ἐφυλάχθησαν πανταχοῦ ἀβλαβῆ ἐν
 τοῖς ἀντιγράφοις. ἴδε Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. ΕΖ', 26

Γαισφ. »μᾶλλον ἂν ἐν τῷ βίῳ κατορθώη»¹ (Γραπτέον μετὰ τοῦ Μεινεκίου κατορθοίη). Ξενοφ. Ἰππικ. ΙΑ', 6 »εἴ τις ὀρθοῦσθαι μαστιγοῖ (!) καὶ κεντρίζοι» (Γραπτέον μετὰ τοῦ Κοβήτου Νου. Lect. σελ. 795 μαστιγοίη). Καὶ τὸ σκηνοῦεν δέ, ὅπερ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων φέρουσιν ἐν Ἀναβ. Ζ', δ', 12 ἀντὶ τοῦ σκηνοῦεν, δὲν εἶνε ἴσως πολὺ τούτων διάφορον, ἂν καὶ συνηγορή αὐτῷ ὁ Κυρνήρος Ἀναβ. σελ. 540. Ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐνεστώτος σκηνώω ἀλλαχοῦ ἀκριβέστερον (Πρβ. Κόβητον Νου. Lect. σελ. 725). Τὸ διδῶν οὐ μόνον τοῖς παλαιοῖς ἄγνωστον ἦτο ἀλλὰ καὶ τοῖς νεωτέροις τοῖς μὴ ὄλωσ ἐκβεβαρβαρωμένοις. Κακῶς γράφεται παρὰ Πλουτάρχῳ Πύρρ. ΙΔ', 6 (σελ. 467, 1 Διδ.) »Θεός, ἔφη ὁ Πύρρος, νικᾶν διδῶν καὶ κατορθοῦν» καὶ Λυσάνδρ. Θ', 1 (σελ. 522, 31) »καὶ εἰ μὴδὲν ὁ πατήρ διδῶν». Ὁ Κοραῆς ἐν μὲν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ ἐξέδωκε διδῶν, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ διδοίη γράφας τὴν ἐξῆς σημείωσιν (Πλουτ. Παρ. Παρ. Μετ. Γ', σελ. 346) »Διδοίη.] ΔΓ, Διδῶν». Πρβ. Σχολιαστῶν Πλουτ. Παρ. Παρ. Τόμ. Ε', σελ. 111. Παρὰ Ψευδιπποκράτει Προγνωστ. Λς' ἀντὶ τοῦ κοινῶς γραφομένου »ἦν δὲ μῆτε οὔρον ἢ μὴδὲν μῆτε ἐν διδῶν ὁ πόνος μῆτε ἢ κύστις μαλλάσσοιτο ὅ τε πυρετὸς ξυσχῆς ἢ» ἐξέδωκεν ὁ Ἑρμερίσιος Τόμ. Α', σελ. 147 ἐν διδοίη. Θὰ ἦτο κάλλιον ἴσως, ἂν ἐγράφετο ἐν διδῶν καὶ μαλλάσσηται. Ἀλλὰ περὶ τῆς τοῦ ἦν μετ' εὐντικῆς παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις συντάξεως ὅα γελῆν τὸν θεῶν ἄλλοτε ἀκριβῆς λόγος. Καὶ παρ' Ἰωσήφῳ ἀναγινώσκειται »χαλεπατέρους δὲ ἐχθρούς οἷς μὴ διδῶν» (Ἰουδ. Πολ. Α', κη', 1). Εἶδεχθέστερα τοῦ διδῶν τέρατα ἀναφέρει ἐκ τῆς Ἰουδαϊκῆς αὐτοῦ Ἀρχαιολογίας ὁ Λοβένκιος Φρυνίχ. σελ. 344 τὰ ἐξῆς· Φρονοῦεν (Ε', ζ', 2), καλῶν τε (Ε', θ', 2), συναποστερῶν (ΙΕ', β', 7), ἐγχειρῶν (ΙΕ', δ', 2), κρατῶν (ΙΕ', η', 4), περιπατῶν (Ιε', η', 4), ἐπιμελῶντο (ΙΗ', η', 8). Ὅμοιον τούτῳ εἶνε τὸ φοβῶντο, ὅπερ τῶν ἀντιγράφων τινὰ φέρουσιν ἐν τῷ σίχ. τοῦ Σοφοκλ. Οἶδ. Τυρ. 977 »τί δ' ἂν φοβοῖτ'

¹) Τὸ ἐναντίον συνέβη ἐν ταῖς τοῦ Σοφοκλέους Τραχινίαις σίχ. 902, ἔνθα τὰντίγραφα ἔχουσιν »ὅπως ἄφορον ἀντοίη πατρί» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἀντῶν τοῦ παρὰ Τρικλινίῳ ἀναγινωσκόμενου. Ὁ Νεύσιος ὑπερασπίζει τὸ ἀντοίη διὰ τοῦ ὀμητικοῦ »οἱ δ' ἦν τεον ἀλλήλοισι» (Ἰλ. Η, 423)! Ἴδε Ἀπίτιον Τραχιν. σελ. 286.

ἄνθρωπος, κτέ." παρὰ Στοβαίῳ Ἐκλογ. Α', 8. Πρβ. Ἑρμαννὸν *Opusco.* Τόμ. Α', σελ. 242), χωρὴν (ΙΖ', ΙΒ', 1), ἀδικήσας (ΙΗ', ς', 5), ἐκπολεμῶεν (αὐτόθι). Ἐν τῇ διδατικῇ ἐκδύσει, ἣν ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα, οὐδὲν τῶν τεράτων τούτων φαίνεται. Καλὸν δ' εἶνε, νομίζομεν, ν' ἀποβληθῇ ἐξ αὐτῆς καὶ τὸ διδῶν (Τόμ. Β', σελ. 68, 19). Τὸ δῶν, ὅπερ τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν κόμματος ὑπάρχει, οὐ καὶ τὸ διδῶν, ἀπαντᾷ οὐχι σπανίως ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Γέν. ΚΖ', 28 »καὶ δῶν σοι ὁ θεὸς ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ" (Πρβ. καὶ ΚΗ', 4. ΜΓ', 14. Ἀριθμ. ς', 26. ΙΑ', 29. Δευτερον. ΚΗ', 24 καὶ 25, κτλ.). Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. ΙΕ', 5 »ὁ δὲ θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῶν ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν κτέ." (Πρβ. καὶ Β' πρὸς Τιμόθ. Α', 16 καὶ 18, κτλ. Ἴδε Οὐϊνῆρον *Gramm. d. Neut. Spr.* σελ. 72 κῆξ. ἐκδ. ς' καὶ Ἄλ. Βουτμαννὸν *Gramm. d. Neut. Spr.* σελ. 40). Ἴδε καὶ Ἄνθολ. Παλατ. ς', 91 »ἀεὶ δ', Ἐρεβροτολογιέ, σκυλα φέρειν δῶν πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων". Πρίσκου παρὰ Κ. Μυλλήρω Ἀποστολ. Ἱστορ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 108 58 »εἰ μὴ γῆν καὶ χρήματα αὐτῶ (καὶ τῶ) ἐπομένῳ δῶν στρατῶ", κτλ. (Πρβ. καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 346). Οὕτω καὶ παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Α', σελ. 525 Σμιδ. »Δοίημεν: δῶν μεν" (Καὶ ἐν τῷ εὐθύς ἐπιφερομένῳ »Δοίης: δῶσεις" προτείνει ὁ Πειρσὼν Μοίρ. σελ. 117 νὰ γραφῇ δῶν ἀντὶ τοῦ δῶσεις). Τὸ παρὰ Θεμιστίῳ Λόγ. ΚΓ', σελ. 285, β' »οὐδὲν οὖν θαυμαστὸν εἰ . . . ἐγὼ μὲν ξυνήγαγον ὑμᾶς . . . ὑμεῖς δὲ τὸ εἰσὼς ἀποδώητε καὶ βοήσεσθε ἀναπηδῶντες" μετέβαλεν ὁ πολὺς Κόβητος Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 425 εἰς ἀποδώσετε. Παρὰ Πλουτάρχῳ Μαρίῳ Γ', 3 ἀντὶ τοῦ »ὡς οὐκ ἂν ἐκδῶ" ἔγραψεν ὁ Κοραῆς ἐκδῶν, ὀρθότερον δ' ὁ Σχαιφῆρος ἐκδοίη. Κακῶς δ' Ἰακωβίτζιος ἐξέδωκε παρὰ Λουκιανῶ περὶ Παρασ. § 1, Τόμ. Γ', σελ. 96 »ἢ ἄλλῳ μεταδῶν" ἀντὶ τοῦ μεταδοίης ("Ἴδε Κόβητον *Orat. de Art. Interpr.* σελ. 113). Καὶ ἐν τῷ Κυνικῶ § 17, Τόμ. Γ', σελ. 395 ἀναγινώσκειται δῶν ἀντὶ τοῦ δοίη. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως τὸ χωρίον τοῦτο φαίνεται ὅτι βεβλαμμένον εἶνε. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν τοιαύτην ῥῆσιν. »καίτοι τί ἂν δῶν (ἢ δοίη) τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κινάδοις ὁδμὴν ἔχοντος;". Πῶς δὲ πρέπει νὰ θεραπευθῇ ἄς εἴπη τις ἄλλος ἐμπειρότερος ἡμῶν περὶ τὰ τοιαῦτα ὦν. Καὶ τὸ παρὰ Φιλοστράτῳ Ἀπολλων. Α', λδ', 1 (σελ. 42) »ὦ θεοί, δῶν τέ μοι σμικρὰ

ἔχειν καὶ δεῖσθαι μηδενός" εἶνε γραφικὸν σφάλμα ἀντὶ τοῦ δοί-
 ητε ("Ἴδε Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 172). Καὶ ἐκ τοῦ
 Ἀππιανοῦ δ' ἴσως πρέπει ὁ βάρβαρος οὗτος τύπος ν' ἀποτριβῆ. Γρα-
 πτέον ἢ ἴνα, εἰ μὴ πείσεις, δοίη κτέ." (Λιβυκ. 17, σελ. 106
 Διδ.) ἀντὶ τοῦ δῶη καὶ ἢ μέχρι παραδοίη Δέκμος αὐτόν"
 (Ἐμφυλ. Γ', 71, σελ. 444 Διδ.) ἀντὶ τοῦ παραδῶη. Θαυμά-
 ζομεν δ' ὅτι καὶ ἐν τοῖς μετὰ τὰ Φυσικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους Α',
 η', 16 (Τόμ. Β', σελ. 481, 28 Διδ.) ἐκδίδεται ἢ ἔτι δὲ εἴτε δῶη
 τις αὐτοῖς κτέ.", ἐν ᾧ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται καὶ τὸ ὀρθὸν
 δοίη. Πρβ. καὶ Ἡθικ. Εὐδ. Β', ι', 25 (Τόμ. Β', σελ. 205, 48)
 ἢ ὅσον ἰατρὸς βουλευσάιτο ἂν [Γρ. βουλευσάιτ' ἂν] εἰ δῶη
 φάρμακον καὶ στρατηγὸς ποῦ στρατοπεδεύσεται" (Γραπτέον ἴσως
 εἰ δῶ) καὶ Ζ', ι', 28 (σελ. 233, 14) ἢ ἐπεὶ κἂν εἰ μεγάλα
 παθὼν μὴ ἀποδῶη δι' ἀδυναμίαν" (Γραπτέον ἀποδοίη). Παρὰ
 Δημοσθένη κατ' Ἀφρόβ. Β', § 17, σ. 840 ἀποκατέστησεν ὁ Σχαι-
 φῆρος τὸ ὀρθὸν ἢ εἰ μὲν ἀντιδοίην" ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγρά-
 φοις ἀντιδῶην (Πρβ. καὶ Φισχῆρον Παρατηρήσ. εἰς τὴν
 Βελλ. Γραμμ. Τόμ. Β', σελ. 447. Ὁ Βοιμέλιος Δημοσθέν.
 Δημηγ. σελ. 66 γράφει περὶ τούτου τὰ ἐξῆς" »Non item
 Aphob. II. § 17, ubi ἀντιδῶην consentientibus libris omnibus,
 nisi quod Malatest. corr. in ἀντιδοίην, adolescenti oratori
 fortasse dandum est". Πόσον ἄτοπον καὶ γελοῖον εἶνε τὸ »ado-
 lescenti oratori fortasse dandum est" καὶ πᾶς ἄλλος νοῦν ἔχων
 παραχρῆμα αἰσθάνεται καὶ αὐτὸς ὁ Βοιμέλιος σοφὸς ἀνὴρ καὶ
 συνετὸς ἂν εὐκολώτατα θὰ συνίδη, ἂν ἐλάχιστον ἐπιστήσῃ τὴν
 διάνοιαν). Καὶ ἐν τῷ Β' Ὀλυνθιακῷ § 22, σ. 24 τὰ κρεῖττω τῶν
 ἀντιγράφων φέρουσιν ἢ εἰ τις αἴρεσίν μοι δῶη"! Ἐν τῷ εἰς τὸν
 Λυσίαν κοινῶς ἀναφερομένῳ κατ' Ἀνδοκίδου λόγῳ § 19 ἀναγινώ-
 σκεται ἢ ἢ ἀφικόμενος . . . δῶη δίκην", ὅπερ ἀνεκτόν τινες νομίζουσιν
 ὡς ἐν λόγῳ κείμενον μὴ ὄντι τοῦ Λυσίου ἀλλ' ἄλλου τινὸς νεωτέρου
 ("Ἴδε Σχεῖβιον Λυσ. σελ. VI ἐκδ. β'. Πρβ. καὶ σελ. XV). Ἐπει-
 δὴ ὅμως καὶ ὁ νεώτερος οὗτος δὲν φαίνεται ὅτι εἶνε ὅπως βάρβα-
 ρος· διὰ τοῦτο καλὸν εἶνε ν' ἀπαλλαγῆ καὶ αὐτὸς τοῦ μοχθηροῦ
 δῶη, γραφομένου ἀντ' αὐτοῦ δοίη, καθάπερ ἐν § 21 ὀρθῶς λέ-
 γεται ἢ μὴ παραδοίη τὸν ἀκλόουτον". Καὶ παρὰ Πλάτωνι
 Κορυ. σ. 481, α' ἐξεδίδοτό ποτε ἢ ὅπως ἂν διαφύγῃ καὶ μὴ δῶη
 δίκην ὁ ἐχθρὸς" ἀντὶ τοῦ νῦν (ἐξ ἀντιγράφων) ἐκδιδόμενου δῶ
 ("Ἴδε Φισχῆρον Παρατηρ. εἰς τὴν Βελλ. Γραμμ. Τόμ. Β',

σελ. 447. Πρβ. και Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Θ', σελ. 166 και Τόμ. ΙΑ', σελ. 141). Και παρ' Εὐριπίδῃ δὲ Ἄνδρομ. 225 φέρουσι τάντιγραφα οὐ μόνον τὸ ὄρθον »ἴνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρὸν" ἀλλὰ και τὸ πλημμελὲς ἐνδῶν! Παρ' Ἡροδότῳ Θ', 111 ἢ ὄρθῃ γραφῇ εἶνε »οὔτε γὰρ ἂν τοι δοίην θυγατέρα τὴν ἐμὴν γῆμαι" (Ἴδε Βρεδδῶβιον Διαλ. Ἡροδ. σελ. 401 και Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Δ', σελ. 377 ἐκδ. β'). Και παρ' Ἰπποκράτει περὶ Διαίτ. Ὁξ. ΜΔ', Τόμ. Α', σελ. 515 Ἐρμερ. γραπτέον »εἰ γὰρ ἄλλος ἰητρὸς . . . δοίη και Φαγεῖν και πιεῖν" ἀντὶ τοῦ δῶν (Παρ' Ἀρεταίῳ σελ. 48 Ἐρμερ. »και ἰητρὸς δὲ ἀγαθὸς ψυχρὸν ἂν δῶν πολλὸν ἀσινέως" ὑπάρχει και γραφῇ δύνῃ (!), ἐν δὲ τῷ μετωπίῳ δοίη).

Παρατηρητέον δ' ὅτι και εἰς τὰ τοῦ Ὀμήρου ποιήματα παρεῖσθαι ὁ βάρβαρος οὗτος τύπος μάλιστα ἐκ παραφθορᾶς τῆς ὑποτακτικῆς δῶν. "Ὅτι δ' εὐκολώτατα ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν ἢ παραφθορᾶ αὐτῇ ἐγένετο ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγνώστου εἰς τὸ γνωστὸν ἀποπλανωμένων ἢ τὸ φαινόμενον αὐτοῖς παράδοξον και πλημμελὲς ἐπίτηδες μεταβαλλόντων εἶνε περιττὸν και νὰ εἴπωμεν. Τίς ἀγνοεῖ τὴν τῶν ἀντιγραφῶν συνήθειαν; Και γραμματικοὶ δὲ τινες φανερὸν ἐξ ὧν λέγουσι καθιστῶσιν ὅτι τὸ δῶν πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχον. Ὁ Εὐστάθιος ποιούμενος λόγον περὶ τοῦ ἐν Ἰλιάδῳ Η, 81 »εἰ δὲ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶν δὲ μοι εὐχος Ἀπόλλων" γράφει τὰ ἐξῆς »Ἰστέον δὲ και ὅτι τοῦ δῶν προὔπάρχει τὸ δοίη, αὐτοῦ δὲ πρόκειται κοινὸν πρῶτον τὸ δοῖμι (!), ἐξ οὗ τὸ δοῖεν, ὡς γνωστον" (σελ. 666, 35. Πρβ. σελ. 1047, 18 »Τὸ δὲ δῶν ἔκτασιν ἔπαθεν ἐκ τοῦ δοίη, καθὰ και τὸ ἄλω [Γρ. ἀλώη] ἐκ τοῦ ἀλοίη, οἶον τῶν ἄστου ἀλώη" και σελ. 1268, 44 »Τοῦ δὲ δῶν προὔπάρχει τὸ δοίη, ἐξ οὗ τὸ θεοὶ δοῖεν, ὡς και τοῦ ἀλώη πρόεστι τὸ ἀλοίη, ὡς εἶρηται. Οὕτω δὲ και τὸ γνωίη τοῦ γνώη"). Ἴδε και Χοιροβοσκὸν σελ. 897 Γαισφ. »Ἀπὸ τοῦ δοῖεν δόντος γίνεται δοίη και κατ' ἔκτασιν τοῦ ο δῶν προσγραφομένου τοῦ ι, ὡς τὸ εἶ κεν δῶν κῦδος ἀρέσθαι" (Τὸ χωρίον τοῦτο κείται ἐν Ἰλιάδ. Π, 87-8, ἀλλ' ἢ ὄρθῃ αὐτοῦ γραφῇ εἶνε »εἰ δὲ κεν αὐ τοι δῶν κῦδος ἀρέσθαι". Τὸ δῶν εἶνε ἐπικὸς τύπος τῆς ὑποτακτικῆς λεγόμενος και δῶνσι. Ἴδε Ἰλ. Α, 324. Μ, 275. Πρβ. Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Β', σελ. 266. Παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Γ', σελ. 102 Σμιδ. ἀναγινώσκειται »Μὴ δῶν σοι: μὴ δῶ" ἴσως ἡμαρτημένως ἀντὶ τοῦ »Μὴ δῶνσι: μὴ δῶ". Πρβ. και Ὁμ. Ἔμν. εἰς

'Ερμ. 174: εἰ δὲ κε μὴ δώῃσι πατὴρ ἐμός). Πρβ. καὶ 'Ετυμ. Μέγ. σελ. 294, 22. 'Εν 'Ιλιάδος Π, 628 ὑπάρχει καὶ γραφὴ »εὐχος ἐμοὶ δόφης" πλὴν τῆς ὀρθῆς δοίης τῆς καὶ παρ' Εὐσταθίῳ Φερομένης σελ. 1078, 42. Πρβ. καὶ 'Οδ. Ι, 268 ("Ἴδε Θείρσχιον Γραμματ. σελ. 482 ἀγγλ. μεταφρ.). Παρ' 'Ησιόδῳ "Εργ. 357 ἄλλα μὲν τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν »ὄγε κἂν (ἢ καὶ) μέγα δοίη" ἄλλα δὲ δόφη. 'Ο 'Ερμαννός Ορυσσ. Τόμ. ς', Μέρ. α', σελ. 232 ἔγραψεν »ὄτε καὶ μέγα δώη". Παρ' 'Απολλωνίῳ Δ', 1015 ἀναγινώσκεται »σὺ δ' ἴλαθι, μηδέ με Κόλχοις ἐκ δόφης" (ἢ ἐκ δώης. Τὸ ὄρθον νομίζομεν ὅτι εἶνε τὸ ἐκ δόφης). Τὸ παρὰ Κοῖντῳ Ε', 145 »τῶν γὰρ θ' ὀπποτέρῳ δόφη θεὸς εὐχος ἀρέσθαι" προτείνει ὁ Στρούβιος Ορυσσ. Τόμ. Α', σελ. 28 καὶ μεταβληθῆ εἰς δώη, ὅπερ καὶ ἄλλοι ἐνέκριναν¹⁾ (Καὶ ἐν Α', 609 γράφεται »τοῖς ἦν πως πεπίθουτ' . . . ἢ . . . δόφη", ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον πεπίθουτ' . . . δώη). 'Ὡς δ' ἡ ὑποτακτικὴ δώη μετεβάλλετο εἰς εὐκτικὴν ἢ καὶ ἐξελαμβάνετο ἀντ' εὐκτικῆς, οὕτω καὶ ἡ ἀλώη. 'Εν 'Ιλιάδος Ι, 592 ἀναγινώσκεται »τῶν ἄστῳ ἀλώη (= ἀλῶ), ὃ δ' Εὐστάθιος γράφει σελ. 777, 16 »Τὸ δὲ ἀλῶη ἐκ τοῦ ἀλοῦς ἀλόντος ἀλοίη γίνεται κατὰ ἔκτασιν συνήθη ὁμοίως τῷ δοῦς δόντος δοίην δόφην. Πλείων δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἢ χρῆσις τοῦ ἀλοίη, ὥσπερ καὶ τοῦ δοίη". Πρβ. καὶ σελ. 968, 61 ('Ιλ. Ξ, 81: βέλτερον δὲ Φεύγων προφύγη κικνὸν ἢ ἀλώη) »Τὸ δὲ ἀλῶη ἐκ τοῦ ἀλοίη γέγονε κατὰ ἔκτασιν ὁμοίως τῷ γνοίη γνόφη, δοίη δόφη καὶ τοῖς ὁμοίοις"²⁾. 'Ο Μέγας 'Ετυμολόγος

¹⁾ Καὶ παρὰ Ψευδιπποκράτει περὶ Νούσ. Α', 8 (Τόμ. Β', σελ. 150 'Ερμερ.) κρίνει γραπτέον ὁ Στρούβιος ἐνθ. ἀνωτ. Τόμ. Β', σελ. 112 »ἦν δώη τι ὁ ἱγρός" ἀντὶ τοῦ ἦν δοίη, ἀνθ' οὗ φέρεται καὶ γραφὴ ἦν δοῖ. Ἀλλὰ μεγάλως σφάλλεται ὁ σοφὸς ἀνὴρ νομίζων ὅτι καὶ παρὰ πεζολόγῳ δυνατὴ ἢ χρῆσις τῆς ὑποτακτικῆς δώη ἦτο. 'Εν τῇ γραφῇ ἦν δοῖ κρύπτεται ἴσως ἡ ὀρθὴ καὶ γνησίαι ἦν δῶ, καθάπερ ὁ τε Λιτραῖος καὶ ὁ 'Ερμερίσιος ἔγραψαν.

²⁾ Παρ' Εὐσταθίῳ καὶ αἱ εἰς ὦμι λήγουσαι ἐπικαὶ ὑποτακτικαὶ μεταμορφοῦνται εἰς τερατώδεις εὐκτικὰς τελευτώσας εἰς ὦμι! "Ἴδε σελ. 1279, 48 »Τὸ δὲ ἴδῳμι ἐκ τοῦ ἴδοιμι ἐκτέταται τὴν παρὰ λήγουσαν, ὥς που καὶ τὸ τύχῳμι ἐκ τοῦ τύχοιμι· δευτέρα δὲ αὐτῶν ἴδῳς καὶ τύχῳς ["Ἀπολλὸν ἀποτρέπαιε!] οὐχ εὐρηταί, εἰ καὶ τὸ ἀνάλογον ἀπαιτεῖ" καὶ σελ. 1873, 9 »ἢ καὶ κατ' ἄλ-

λέγει σελ. 73, 43 » Ἀλώη: Ληφθείη, κρατηθείη. Ζήτει εἰς τὸ ἀλοίη. Ἔχει δὲ τὸ ι προσγεγραμμένον ἐν τῇ παραληγούσῃ. Ἔστι γὰρ εἰς ἀν ἀλώ, εἰς ἀν ἀλώης, εἰς ἀν ἀλῶ, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η εἰς ἀν ἀλώη. . . Δύναται δὲ μὴ ἔχειν τὸ ι κατὰ τὴν παραλήγουσαν ἀλλὰ κατὰ τὴν λήγουσαν, ἵνα εἴπωμεν αὐτὸ ἀπὸ τρισυλλάβου εἰς ἀν ἀλώω, εἰς ἀν ἀλώης, εἰς ἀν ἀλώη, κτέ.''. (Πρβ. Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 436 καὶ Τόμ. Β', σελ. 226). Μόνον τὸ ἀλώη εἶνε ὀρθόν, ὅπερ πρέπει καὶ ἐν Ὀδυσσ. Ξ, 183 καὶ Ο, 300 ν' ἀποκατασταθῆ ("Ἴδε Θείραχιον ἐν θ. ἀνωτ.). Παρ' Ἀπολλωνίῳ Α', 491 φέρουσι τάντιγραφα » εἴ κεν ἀλώης ἢ ἀλώης ἢ ἀλώης. Τὸ ὀρθὸν φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ ἀλώης). Πρβ. καὶ γνώη (= γνῶ). Ἰλ. Ω, 688 » αἴ κ' Ἀγαμέμνων γνώη σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί' ("Ἴδε Βεκκῆρον *Homer. Blatt.* σελ. 66. Παρὰ Κοϊντῶ Β', 324 ἀναγινώσκειται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις » ἵνα γνώης ἐμὸν ἔγχεος'. Ὁ Σπιτζινῆρος *Observat. in Quint.* σελ. 85 νομίζει ὅτι ὁ Κδίντος ἔγραψε γνώης). Ἡ εὐκτική παρ' Ὀμήρῳ, ὡς παρ' ἅπασιν τοῖς παλαιοῖς, εἶνε ἀλοίην. Ἰλ. Χ, 253 » ἔλοιμί κεν ἢ κεν ἀλοίην' (Πρβ. καὶ Ρ, 506 καὶ αὐτῶ. Σπιτζινῆρον). Παρ' Ἡροδότῳ Δ', 127 γράφεται κοινῶς » μὴ ἀλώη ἢ καρῆ'. Ἄλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε μὴ ἀλῶ ("Ἴδε Σχαιφῆρον Πλουτ. Παρὰ λλ. Τόμ. σ', σελ. 424. Βρεδδβιον Διαιλ. Ἡροδ. σελ. 401 καὶ Βαίριον Ἡροδ. Τόμ. Β', σελ. 532 ἐκδ. β'). Παρ' Ἀντιφῶντι περὶ τοῦ Ἡρόδ. Φόν. § 59 φέρουσι τάντιγραφα οὐ μόνον ἀλοίης (καὶ ἀλλοίης καὶ ἀλλοιείης) ἀλλὰ καὶ ἀλώης ("Ἴδε τὸ τρίτον πρόσωπον ἀλοίη

λην γραφὴν κτείνωμι κατ' ἕκτατιν ἐκ τοῦ κτείνοιμι' ("Ἴδε καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 425, 16 καὶ Τόμ. Β', σελ. 263 κέξ.). Πρβ. καὶ σελ. 1890, 2 » Τὸ δὲ ὑποσταχύωτο ἀντὶ τοῦ αὔξειτο δίκην σταχύων. . . ἐκ τοῦ στάχυος γὰρ τὸ ὑποσταχύεσθαι. Οὐδὲν δὲ ἐκάλυεν εἰπερ ἤθελεν εἰπεῖν καὶ ὑποσταχύοσιτο'. Μόνον τὸ δι' οἱ εἶνε ὀρθόν. Καὶ περὶ τοῦ μεμνέωτο (Ἰλ. Ψ, 361) παλαιοὶ τινες γραμματικοὶ λέγουσιν ὅτι ἐγένετο ἐκ τοῦ μεμνέοιτο (Σχολ. Ἰλιάδ. σελ. 614 Βεκκ. Ἔτυμ. Μέγ. σελ. 578, 54. Πρβ. καὶ Εὐστάθ. σελ. 1305, 46). Ἄλλὰ περὶ τούτου ἄλλοτε ("Ἴδε Βουτμαννὸν *Γραμματ. Μεγ.* Τόμ. Α', σελ. 428 κέξ. ἐκδ. β'. Βεκκῆρον *Hom. Blatt.* σελ. 51 καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Β', σελ. 132 κέξ. Πρβ. καὶ Ἀσώπιον *Εἰσαγ.* εἰς τὴν Ἑλλην. Σύντ. σελ. 529, § 82).

ἐν Τετραλ. Α', α', § 7 »εἶτε καὶ ἀλοίη»). Πρβ. καὶ Δημοσθέν. κατὰ Τιμοκρ. § 114, σ. 756, ἔνθα ἡ κοινὴ λεγομένη γραφὴ εἶνε »εἰ δέ τις ἴδιαν δίκην κλοπῆς ἀλόφῃ», σῶζεται ὁμως ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων καὶ ἡ ὀρθὴ ἀλοίη (Ἴδε καὶ Πλάτ. Θεαιτ. σ. 179, γ'. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η', α', 2. Λυσ. ὑπὲρ τοῦ Στρατ. § 21. Αἰσχίν. περὶ Παραπρεσβ. § 143. Βεκκ. Ἀνέκδ. σελ. 211, 12 »Ἀλοίη: ληφθεῖν». σελ. 379, 17 »Ἀλοῖεν: ληφθεῖν», ἀνθ' οὗ παρὰ Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 245 Βερν. »Ἀλοῖεν: ληφθεῖν, πορθηθεῖν». Πρβ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 69, 55. Παρ' Αἰσχύλῳ Ἄγαμ. 340 ἔχουσι τάντίγραφα »οὐκ ἂν [ἢ οὐκ ἂν γ'] ἐλόντες αὖθις ἂν [ἢ αὖ] θάνοιεν ἂν», ὅπερ ὅτε Λυρᾶτος διώρθωσε μεταβαλὼν εἰς ἀνθ' ἀλοῖεν καὶ ὁ Σταυλῆσιος γράψας ὀρθότερον ἀνθ' ἀλοῖεν. Πρβ. Βουτλῆρον Αἰσχύλ. Τόμ. Γ', Μέρ. β', σελ. 41. Τὴν γραφὴν ταύτην ἐπεδοκίμασαν καὶ ἄλλοι καὶ ὁ Πόρσων. Ὁ Βλομφεῖλδος ἔγραψεν ἀνθ' ἀλοῖεν διατεινόμενος ὅτι τὸ μὲν ἀλοῖεν εἶνε ἀττικὸν τὸ δ' ἀλοῖεν ὀμηρικόν! Ἴδε Ἐρμαννὸν Αἰσχύλ. Τόμ. Β', σελ. 397). Καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ παρ' Ἀρριανῶ καὶ παρ' Αἰλιανῶ ἴσως ἀλοίη ἀντὶ τοῦ ἀλόφῃ πρέπει νὰ γραφῆ. Πλούτ. Ἄντων. ΜΗ', 2: ὡς μήτε ἀλόφῃ ζῶν ὑπὸ τῶν πολεμίων (Γρ. ἀλοίη). Ἀρριαν. Κυνηγ. Γ', 4: εἰ μὴ τι ἄρα ὑπὸ θορυβούντων κυνῶν ἀλόφῃ ἐκφρων γενόμενος (Γρ. ἀλοίη). Αἰλιαν. περὶ Ζῴ. Ις', 19: ζῶν δ' οὐκ ἂν ἀλόφῃ βράδιως (Γρ. ἀλοίη). Ὀρθῶς παρὰ Δίωνι τῷ Κασσίῳ ἀναγινώσκεται νῦν ΜΒ', 4, 1, Τόμ. Β', σελ. 30 Δινδ. »ὅπως ὡς ῥᾶστα ἀπατηθεὶς ἀλοίη» καὶ ΜΖ', 50, 5, Τόμ. Β', σελ. 277 »ἐφοβήθη μὴ ζῶν ἀλοίη». Πρβ. Δί. Χρυσόστ. Λόγ. Ζ', Τόμ. Α', σελ. 112, 29 Δινδ. »εἴ ποτε ἀλοίη τί». Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Δ', 28, σελ. 468 Διδ. »οἰκτεῖραντες δ' ὅτι μὴ ζητούμενος ἀλοίη», κτλ. Περὶ τοῦ Ψευδοφαλακρίδος Ἐπιστολ. ΡΗ', σελ. 340 Λεννεπ. »ἴν' ὡς ἤμιστα πρὸς αὐτὸν ὑποπτος ἀλόφῃ» ὀλίγον Φροντίζομεν).

Περὶ τῆς βαρβαροῦ εὐκτικῆς γνῶσιν Ἴδε Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 347 καὶ Θησαυρ. Στεφ. Τόμ. Β', σελ. 627 Παρ. (Πρβ. καὶ Μεινέκιον Ποιητ. Χωλ. σελ. 133 καὶ Ἐρμαννὸν Αἰσχύλ. Τόμ. Β', σελ. 12). Παρ' Ἀρριανῶ Ἐπικτ. Διατρ. Β', κγ', 1 ἀντὶ τοῦ »βιβλίον πᾶς ἂν ἥδιον ἀναγνῶσῃ» γραπτέον ἀναγνοίη, καθάπερ ἴσως καὶ παρ' Ἀψίνῃ Τέχν. Ῥητορ. ε' (Ῥητ. Ἑλλ. Σπεργγ. Τόμ. Α', σελ. 364, 28) »γνοίης δ' ἂν ὡς ἀληθῆ λέγω κτέ.» ἀντὶ τοῦ γνῶσῃς.

Καὶ τὸ βιῶν δ' ἴσως οὐχὶ διάφορον τοῦ δῶν καὶ ἀλῶν καὶ γνῶν πρέπει νὰ νομίζεται, ἂν καὶ βεβαιότερον αὐτῶν φαίνεται καὶ εὐκόλου ὑπάρχει νὰ ἐπινοηθῇ τι πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ. Ἄριστοφ. Βατρ. 177: ἀναβιῶν νυν πάλιν. Πλάτ. Φαίδ. σ. 87, δ': ἄλλως τε καὶ εἰ πολλὰ ἔτη βιῶν. Γοργ. σ. 512, ε': ὡς ἄριστα βιῶν (Πρβ. καὶ Ἰππ. Μείζ. σ. 281, δ'). Θεόφρ. περὶ φυτ. Αἰτ. Β', ιζ', 2 (Τόμ. Β', σελ. 80 Τεῦβν.): καὶ ἢ μὲν ἐν ἀειφύλλοις ἢ δὲ ἐν φυλλοβόλοις ἐμβιῶν (Γρ. ἐμβιῶν). Ἴδε καὶ Ἀλκίφρ. Ἐπισ. Γ', 48, β: μήτε μὴν βιῶν ["Ἀλλ.: νικῶν] ὁ θεοῖς ἐχθρὸς Λικύμνιος (Πρβ. καὶ Α', 52, 1: συγκαταβιῶν). Φιλίστρατ. Ἀπολλων. Α', α', 1 (σελ. 1): ἀναβιῶν τ' ἀποθανῶν (Πρβ. καὶ Ε', λβ', 2, σελ. 214. Ἴδε Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 172. Πρβ. καὶ Δινδάρφιον Σοφοκλ. Τραχιν. σελ. 103 ἐκδ. γ'), κτλ. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 198, 36 »Βιῶν: Εὐκτικόν, ὡς παρ' Ἄριστοφάνει ἀναβιῶν νυν πάλιν. Βιῶν βιοῦντος, βιοῖμι βιοῖς βιοῖ· καὶ πλεονασμῶ τοῦ η βιοίη· καὶ κατ' ἕκτασιν τοῦ ο εἰς ω βιῶν. Ἡ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ δοῦς δόντος δοίην καὶ ἐκτάσει δῶν, οὕτω καὶ βιοῦς βιόντος βιοίην καὶ κατ' ἕκτασιν βιῶν" (Πρβ. καὶ Ζωναρ. Λεξ. σελ. 590, κλπ. Ἴδε Φρίσχιον Ἄριστοφ. Βατρ. σελ. 115. Βοιμέλιον Δημοσθέν. Δημηγορ. σελ. 65. Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Β', σελ. 225, κλπ.).

Λίαν, ὧ φίλοι ἀναγνώσται, ἐμακρολογήσαμεν τοὺς διαφόρους τοῦ δίδωμι σχηματισμοὺς ἐπεξερχόμενοι καὶ τὰ διάφορα ἅμα τοῦ σοφοῦ Βυζαντιοῦ σφάλματα ἐξελέγχοντες. Νομίζομεν δ' ὅτι, ἂν μὴ τι ἄλλο ἐκ τοῦ λόγου ἡμῶν καταρῶσθαι, τοῦλάχιστον ἢ τοῦ ἐταίρου τοῦ Ῥαγκαβῆ περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν δεινότης ἱκανῶς ἐφανερῶσθαι. Εἶδετε ὅτι πανταχοῦ σχεδόν, ὅπου περιήγαγεν ἡμᾶς ὁ λόγος, ἐπιφανῶς τὸν ἐπιφανῆ τοῦτον λεξικογράφον ἀμαθαινόντα κατελάβομεν καὶ γελοίως τὰ πράγματα συμφύροντα καὶ συνταράττοντα.

Καὶ ἄλλα τινὰ ἀδόκιμα ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι εὐρίσκονται, ἅπερ παρατρέχομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος πλὴν ἐνὸς μόνου, τοῦ ἐν τῇ τρίτῃ τῶν παρατεθεισῶν ῥήσεων ὅλως ἀνελληνίστου τοῖς νικηταῖς ἐν ἀγῶσι. Παρὰ τίνι τῶν παλαιῶν, ὧ θαυμάσιε Ῥαγκαβῆ, κεῖται τὸ ὄνομα νικητῆς, νικητοῦ, κτλ. καὶ τὸ κομψὸν τοῦτο τοῖς νικηταῖς ἐν ἀγῶσι, ὅπερ ἡμεῖς τυφλώττοντες δὲν ἠδυνήθημεν

νὰ ἴδωμεν; Ἄν σύ, ὦ τεράστιε, περὶ οὗ ἡ ἀπίρων τῶν βλακῶν γενέθλα θρυλεῖ ὅτι τὰ πάντα γινώσκεις τά τε ἐπὶ γῆς καὶ τὰ ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια, εὔρες αὐτὸ παρά τινι τῶν Ἑλλήνων, ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς νὰ διδάξης, ἵνα μὴ διατελώμεν ἐν πλάνῃ ὄντες καὶ νομίζοντες ὅτι δὲν ἐλέγετο ὑπ' αὐτῶν ὁ νικητῆς καὶ οἱ νικηταὶ ἀλλ' ὁ νικῶν καὶ οἱ νικῶντες· ὅθεν οἱ νικῶντες ἐν τοῖς ἀγῶσι, κτλ.

Ἐν τῇ τρίτῃ σελίδι ἀναγινώσκεται »Μὴ τὸ πρόσωπον μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν νίπτει».

Νίπτω οἱ παλαιοὶ δὲν ἔλεγον ἀλλὰ νίζω. Εὐριπ. Ἴφιγ. Ταύρ. 1338: ὡς φόνον νίζουσα δή. Ἀριστοφ. Σφηξ. 608: καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με ἀπονίζη. Φερικράτ. παρ' Ἀθην. ΙΑ', σ. 480, β': νυὶ δ' ἀπονίζων τὴν κύλικα δδς ἐμπιεῖν (Ἡ γραφὴ αὕτη εἶνε τοῦ Δοβραίου ἐπιδοκιμασθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Μεινεκίου Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 271 ἐκδ. μεγ. Τάντίγραφω ἔχουσι »νυὶ δ' ἀπονίζων [ἢ ἀπονίζειν] τὴν κύλικα δώσων πιεῖν». Ὁ Βέρκιος *Comment. de Reliqu. Comoed.* σελ. 299 εἶκασε »νυὶ δ' ἀπόνιζε τὴν κύλικα δώσων πιεῖν»). Κράτης παρ' Ἀθην. ζ', σ. 267, ζ': διάνιζ' ἰούσα σαυτὴν (Ἐν τῷ Μαρκιανῷ κώδικι φέρεται »λιανίζουσα σεαυτὴν». Ὁ Πειρῶν Μοίρ. σελ. 425 ἔγραψε »διάνιζε σύγε σεαυτὴν», ὁ δ' Ἐλσμλῆϊος »ἰούσα νίζε σαυτὴν». Ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εὔρεν ὁ Δινδόρφιος γράφας »διάνιζ' ἰούσα σαυτὴν». Ἴδε Μεινέκιον Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 258 καὶ Κόβητον Νου. *Leot.* σελ. 646. Πρβ. Δαμόξεν. παρ' Ἀθην. Γ', σ. 102, ζ' »οὐ τὸ διανίζειν λοπάδας οὐδ' ὄζειν καπνοῦ». Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 1500 Βερν. »Διανίζεται: διανίπτεται, καθαρίζεται». Ἴδε καὶ Ἡσύχ. Τόμ. Α', σελ. 494 Σμιδ.). Δρόμων παρ' Ἀθην. Θ', σ. 409, ζ': νίμματα ἐπέχει τις, ἀπενιζόμεθα. Πλάτ. Συμποσ. σ. 175, α': καὶ ἔ μὲν ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα (Πρβ. καὶ Μνησίθεον παρ' Ἀθην. ΙΑ', σ. 484, α': κατανίζεται γὰρ τὸ σῶμα τοῖς οἴνοις. Δωρόθεον αὐτόθι Θ', σ. 410, β': ἀπόνιζε τὸ αἷμα τοῦ καθαιρομένου¹⁾). Οὕτω καὶ παρ' Ἡρο-

¹⁾ Ὁ Ἐρουερδὴν *Exercit. Crit.* σελ. 103 ποιούμενος λόγον περὶ τοῦ ἐν ταῖς Εὐμενίσι τοῦ Αἰσχύλου (τίχ. 95 κέξ.):

ἐγὼ δ' ὕφ' ὑμῶν ὠδ' ἀπητιμασμένη

ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, ὡς [Τυρροῦίττος: ὦν] μὲν ἔκτανον

δοτῶν Α', 138 »οὐ χεῖρας ἐναπονίζονται» καὶ Β', 172 »τοὺς πόδας ἐκάστοτε ἐναπενιζέατο» καὶ »καὶ ἐνουρέειν καὶ πόδας ἐναπονίζεσθαι». Πρβ. καὶ τὸ ἐπιχάρμειον »ἀ δὲ χεὶρ τῶν χεῖρα νίξει». Περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Ἴωνος »ὁ δὲ χρυσὸς οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἕδαφος» (παρ' Ἀθην. ΙΑ', σ. 463, β'), ὅπερ οὐκ ὀλίγα πράγματα τοῖς κριτικοῖς παρέσχεν, ἴδε Βέρμιον Ποιητ. Λυρ. σελ. 463 ἐκδ. β'. Παρ' Ὀμήρῳ Ὀδυσσ. Σ, 179 ἀναγινώσκεται »χερῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ». Ἄλλ' ὁ ποιητὴς εἶπεν ἀπονίζεσθαι, καθάπερ ἐν Ἰλιάδ. Κ, 572 »αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσῃ» (Πρβ. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 124, 21). Ἴδε καὶ Ὀδ. Ψ, 75: τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην. Ἰλ. Η, 425: ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότου. Λ, 850 καὶ 846: νίξ' ὕδατι λιαρῶ. Ὀδ. Α, 112: τραπέζας νίζον. Τ, 374: οὐκ ἐάσας νίξειν. Τ, 392: νίξε δ' ἄρ' ἄσπον ἰοῦσα ἀναχθ' ἐόν. Τ, 387: τῷ πόδας ἐξάπενιζεν. Ζ, 224: αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρῶα νίξετο δῖος Ὀδυσσεύς. Πρβ. καὶ Θεόκρ. Ιε', 62: ἢ ὕδατι νίξειν. Φώτ. Λεξ. σελ. 300, 7 »Νίξει: ῥύπτει, πλύνει, νίπτει, κλύζει, ἀποσμήχει» (Πρβ. καὶ Ἡσύχ. Τόμ. Γ', σελ. 157 Σμιδ. καὶ Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέμ. α', σελ. 981 Βερν.). Ἡσύχ. Τόμ. Α', σελ. 252 »Ἀπονίζεσθαι: ἀπονίπτεσθαι» καὶ »Ἀπονιζόμεναι: πλυνοῦμαι» (Ὁ Μουσοῦρος: π λ υ ν ὀ μ ε ν α ι). Φλυαρεῖ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἀποφαινόμενος ὅτι »καὶ ἐνίπτει καὶ ἐνιζεν» ἐλέγετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν σελ. 113, 2 Ῥισχ. Ὁ Φιλῆμων διδάσκει σελ. 271, 60 Ὁσαυτ. »Ἀπονίζεσθαι, ὃ καὶ νίπτεσθαι λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ νίψεν ἀπὸ χρωτὸς [Ἰλ. Κ, 575]. Γίνεται ἐκ τοῦ νίξω, ὃ σημαίνει τὸ καθαίρω· ὅθεν καὶ νίτρον». Κατὰ τὸν Φιλῆμονα δύναται τις νὰ εἶπῃ »Ἀπόλλυσθαι, ὃ καὶ ὀλεῖσθαι λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ Ἐκτωρ ἢ Φί

ἄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται.

αἰσχροῦ δ' ἀλώμαι.

καὶ ἀποφαινόμενος ὅτι τὸ ἐκλείπεται ἀντὶ τοῦ ἐκλείπει κείμενον εἶνε σόλοικον προβάλλεται δύο εἰκασίας, »οὐκ ἐκνίπτομαι» καὶ »ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν (ὡς γὰρ ἔκτανον ἄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκνίπτεται) αἰσχροῦ ἀλώμαι». Οὐδαμῶς λανθάνει τὸν Ἐρουερδῆνα ἄνδρα πλείστην περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐμπειρίαν ἔχοντα ὅτι τὸ ἐκνίπτομαι παντελῶς ἀγνωστον τοῖς παλαιῶς ἦτο. Ἀλλὰ σπεύδων, ὡς φαίνεται, ἐπαθεὶν ὅτι πολλοὶ οἱ ἀνθρώποι πάσχομεν!

βίηφι πιθήσας ὄλεσε λαόν [Ψλ. Χ, 107]'' καὶ τὰ ὅμοια!

Τὸ νίπτω εἶνε ἴδιον τῶν μεταγενεστέρων. Στράβ. ΠΕ', σ. 733: εἰς γὰρ ποταμὸν οὐτ' οὐροῦσιν οὔτε νίπτονται Πέρσαι. Πλούτ. Θησ. Γ', 1: καὶ κελεύοντα νίπτειν, εἶτα λακτίζοντα καὶ ἀπωθοῦντα νίπτοντας εἰς τὴν θάλασσαν. Φωκίαν. ΠΗ', 1: ἀπενίπτετο τοὺς πόδας. Ἠθικ. σελ. 168, 38 Διδ.: μὴδὲ νίπτομένης (Ἐν ᾧ σελ. 308, 28: ἄχρι τοῦ καὶ τοὺς πόδας ἀπονίξειν). Ψευδιπποκράτ. Γυναικ. Α', 57 (Τόμ. Β', σελ. 584 Ἑρμερ.): νίπτεσθαι τῷ ἀπὸ τῆς μυρσίνης καὶ δάφνης ἀφεψήματι (Ἄλλα 20, σελ. 554. 23, σελ. 556. 79, σελ. 631 δίς. 84, σελ. 635 δίς καὶ σελ. 636. 88, σελ. 639: διανιξέσθω. Πρβ. καὶ 74, σελ. 608: καὶ διανίξεσθαι ὕδατι εὐώδεϊ. 89, σελ. 640: καὶ ὕδατι αὐτίκα ἀπονίξεσθαι. Γυναικ. Β', 13, Τόμ. Β', σελ. 710: διανιξέσθω δὲ ὕδατι. 49, σελ. 751: καὶ διανίξεσθαι τὸ αἰδοῖον ὕδατι θερμῷ. 71, σελ. 767: μυρσίνην ἔψειν καὶ διανίξεσθαι. 50, σελ. 752: τῷ εὐώδεϊ ὕδατι περινιξέσθω. περὶ Γυναικ. Φύσ. ΑΒ', Τόμ. Β', σελ. 858: καὶ διανιξέσθω οὐρῳ. ΓΔ', σελ. 887: διανιξομένην οἴνω καὶ ἐλαίῳ. ΡΘ', σελ. 898 καὶ σελ. 899: διανιξέσθω ὕδατι εὐώδεϊ, περὶ Ἑλκ. ΚΔ', Τόμ. Γ', σελ. 262: ὄξει δὲ κατανίξειν. ΚΖ', σελ. 263: ὄξει δὲ χρῆ πάντα τὰ τοιαῦτα κατανίξειν. περὶ Αἱμορροῖδ. Β', Τόμ. Γ', σελ. 265: ὕδατι θερμῷ διανίξειν). Αἰλιακ. περὶ Ζφ. ΙΔ', 20: καὶ τέγγειν τὸ πόδε ἢ ἀπονίπτειν τὸ χεῖρε. Ἄρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Α', 10', 4: οὐ νίπτω αὐτοῦ τοὺς πόδας; (Ἄλλ' ἐν ἀποσπασματι τοῦ Ἐπικτήτου παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. ΡΚΑ', 29: ἀπονίξειν ἐκεῖνα τὰ μέρη). Διδδ. Σικελ. Δ', 10', 4: οὐτος γὰρ εἰώθει τοὺς παριόντας ἀναγκάζειν νίπτειν ἑαυτὸν (Ἐν ᾧ Α', 10', 3: καὶ γυναικὸς οὐρῳ νίξεσθαι τὸ πρόσωπον). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Η', γ', 6: τὴν μὲν θάλασσαν ἀπέδειξεν εἰς τὸ νίπτειν κτέ. ΙΒ', β', 12: καὶ τῇ θαλάσῃ τὰς χεῖρας ἀπονιπτόμενοι. Λόγγ. Ποιμεν. Β', 18: καὶ ἀπονίπτει τε τὸ πρόσωπον κτέ. Ἀρτεμίδωρ. Δ', 41: ἔδοξε τὸ πρόσωπον οἴνω νίπτεσθαι. Ε', 55: ἔδοξεν ἐν τῷ ὀλυμπικῷ στεφάνῳ ὡσπερ ἐν λεκάνῃ τοὺς πόδας νίπτεσθαι. Θεμιστ. σελ. 350, α': οὐδὲ ἀποκλύσεις τὸ λεγόμενον καὶ ἀπονίπτεις ποτίμῳ τὴν ἀλμυρὰν ἀκοήν (Ἴδε Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 432). Εὐστάθ. Ὑσμίν. καὶ Ὑσμιν. Α', 8: τὰς χεῖρας ἐνίπτετο. Α',

14: νίπτει μου τοὺς πόδας. Θ', 4: ἐνίπτει μὲν οὖν ἡ Ῥοδόπη. ΙΑ', 4: καὶ νίπτει μου τοὺς πόδας Ὑσμίνη. Μοῖρ. σελ. 414 Πειρσ.: τὸ ὕδωρ ᾧ νίπτόμεθα (Ἀλλὰ σελ. 422 »ἔστι δὲ ὁ φυκτῆρ σκεῦος, ἐν ᾧ διανίξουσι τὰ ποτήρια». Πρβ. καὶ Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. β', σελ. 1726 Βερν.), κτλ. Ἴδε καὶ Λουκιαν. (ἢ Ψευδολουκιαν.) Ἐπιγρ. 19 (Τόμ. Δ', σελ. 25 Ἰακβ.) »εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν;» (Πρβ. Κόβητον *Vat. Leot.* σελ. 329). Καὶ ἐν τῇ Καινῇ καὶ τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ εὔρηται τὸ νίπτω. Ἰωάνν. Εὐαγγ. ΙΓ', 5: καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν. ΙΓ', 6: κύριε, σὺ μου νίπτεις τοὺς πόδας; ΙΓ', 14: καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. Ματθ. ΙΕ', 2: οὐ γὰρ νίπτονται τὰς χεῖρας. Ἐξοδ. Λ', 18: ὥστε νίπτεσθαι. ΛΗ', 52: ἐνίπτοντο ἐξ αὐτοῦ. Μ', 50: ἵνα νίπτωνται ἐξ αὐτοῦ. Κτλ. Παρὰ τῷ Ἀντιαττικιστῇ ἀναφέρεται δρᾶμα τοῦ Ἀλεξίδου Ὀδυσσεὺς ἀπονιπτόμενος ἐπιγραφόμενον. »Ἦδιον: Ἀλεξίς Ὀδυσσεῖ ἀπονιπτομένῳ» (σελ. 98, 17). Ἄλλ' ἐξ ἄν πολλὰκις περὶ τοῦ Ἀντιαττικιστοῦ εἶπομεν φανερώτατον, νομίζομεν, κατέστη τί περὶ τοῦ ἀνδρὸς δοξάζομεν καὶ πόσης πίστεως αὐτὸν ἄξιον κρίνομεν.

Δῆλον δ' ἐκ τῶν παρατεθέντων παραδειγμάτων ἐγένετο ὅτι καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἐνίστη τὸ κοινὸν νίπτω φεύγοντες μετεχειρίζοντο τὸ παλαιότερον καὶ κομψότερον νίξω. Πρβ. καὶ Ἀθῆν. Λ', σ. 18, 5: ἀπονιζόμενους τὰς χεῖρας ποιεῖ. Ἡλιοδ. Β', 22: καὶ ἡ μὲν τις ἀπένιξε τὰ πόδε'). Μῦθ. Αἰσ. 200, β' Ἀλμ.: τὰ

1) Κοραῆς Ἡλιοδ. Τόμ. Β', σελ. 83 »Ἀπένιξε τὰ πόδε.] Ἐξ Ὀμήρου, ἐν οἷς περὶ τῆς Εὐρυκλείας Φησί (Ὀδυσσ. Τ, 386),

..... Γρηῦς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανόαντα,

Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν.

καὶ αὐθις μετ' ὀλίγα (392),

Νίξε [Γρ. νίξε] δ' ἄρ' ἄσσαν ἰούσ' ἀναχθ' ἔδν . . .

καὶ σημειῶσαι, ὅτι Ὀμήρου πολλὰκις χρωμένου τῷ, Νίξω ἀντὶ τοῦ, Νίπτω, οὐκ ὄφειλον λέγειν Γραμματικῶν παιῖδες, Ταρραντίνων εἶναι τὸν διὰ τοῦ ζ σχηματισμὸν· ἀλλὰ μᾶλλον, ὅτι καὶ Ταρραντῖνοι τῷ αὐτῷ τοῖς Ἴωσι σχηματισμῷ τῆς λέξεως χαίρουσι. εὐθὺς γὰρ τὸ οἰεσθαι τὴν θείαν Ὀμήρου ποιήσιν ἐκ διαφόρων διαλέκτων συγκεκρᾶσθαι, καὶ οἰοεὶ κέντρωνά τινα γελοῖως συνερράφθαι. τοῦτο γὰρ οὐδ' ἂν τῶν ἐκ τριόδου τις, μήτιγε ὁ τῶν ποιητῶν ὑπατος, ἐτόλμησε'. Εὐστάθ. σελ. 824, 50 »Καὶ τὸ νίπτω οὖν παρ' Αἰολεῦσι νίσσω λεγόμενον, ὡς πέπτω πέσσω, οἱ Ταρραν-

δὲ παραγεγόμενα ἐπὶ τινε ποταμῶν ἀπενίζοντο. Κτλ. Ὁ Ἑλλάδιος ἀναφέρει παλαιὰν παροιμίαν »τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πόδα, τὸν δ' ἀριστερὸν νίζειν» (παρὰ Φωτ. Βιβλιοθ. σελ. 533 Βεκκ.).

Ἐπλάσθη δ' ὁ ἐνεστὼς νίπτω ἐκ τοῦ νίψω-ἐνίψα κατ' ἀναλογίαν τοῦ ῥίψω-ἔρριψα-ῥίπτω καὶ τῶν ὁμοίων. Πρβ. τὸ μοχθηρότατον πέπτω (ἀντὶ τοῦ πέσσω-πέττω), ὅπερ ἐκ τοῦ πέψω-ἔπεψα ἐγένετο. Οὕτω τὸ χαίνω (ἀντὶ τοῦ χάσκω) προῆλθεν ἐκ τοῦ χανοῦμαι-ἔχανον, τὸ πετάζω (ἀντὶ τοῦ πετάννυμι) καὶ τὸ σκεδάζω (ἀντὶ τοῦ σκεδάννυμι) ἐκ τοῦ (πετάσω-)ἐπέτασα καὶ τοῦ (σκεδάσω-)ἐσκεδάσα, τὸ πήσσω (ἀντὶ τοῦ πήγνυμι) καὶ τὸ κατάσσω (ἀντὶ τοῦ κατάννυμι) ἐκ τοῦ πήξω-ἔπηξα καὶ τοῦ κατέξω-κατέαξα (ὅθεν καὶ κατεάσσω), τὸ ἐλκύω (ἀντὶ τοῦ ἔλκω) ἐκ τοῦ εἴλκυσα (ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐλκύσω), κτλ. Καὶ τὸ κυλίω δέ, ὅπερ δὲν εἶνε ὄλωσ ἀδόκιμον, ὡς ἄλλοτε θὰ γείνη φανερόν, ἐκ τοῦ κυλίσω-ἐκύλισα ἐξεικυσθη (Κυλίνδω-κυλίσω-ἐκύλισα καὶ κυλίσω-ἐκύλισα-κυλίω κατὰ τὸ χρίσω-ἔχρισα-χρίω, κτλ.). Δὲν φαίνεται δ' ἀπίθανον ὅτι καὶ τὸ ἰστῶ (ἀντὶ τοῦ ἴστημι) ἐκ τοῦ ὑποτακτικῷ ἰστῶ ἐσχηματίσθη καὶ τὸ βαρῶ (ἀντὶ τοῦ βαρύνω) ἐκ τοῦ βεβάρημαι (βεβαρηῶς) καὶ τὸ δνέω-ῶ (ἀντὶ τοῦ δνίνημι) ἐκ τοῦ δνήσω-ἄνησα (ἄν καὶ ἡ ῥίζα εἶνε ὄνα-, οὐχὶ δνε-), κτλ. Ἴσως δὲ καὶ ὁ μέλλων ἐλῶ (ἀντὶ τοῦ αἰρήσω) ἐκ τοῦ εἴλον ἐγένετο καὶ ὁ ὁμόςσω (ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ-

τίνοι μεταθέσει τῶν δύο σίγμα εἰς τὸ ζ νίζω λέγουσι"! Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 606, 42 »Νίζει: Σημαίνει τὸ νίπτει. Οἱ Αἰολεῖς τὰ εἰς πτω ῥήματα εἰς δύο σσ μεταβάλλουσι, νίπτω νίσσω. Ταρραντίνων δὲ Φωνῆ γίνεται νίζω". Ἄλλὰ σελ. 124, 21 »Ἀπενίζοντο: Ἐστὶ νίπτω. Τοῦτο κατὰ τροπὴν δωρικὴν γίνεται νίζω· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ εἰς πτω ῥήματα ποτὲ μὲν εἰς ζ τρέπουσι ποτὲ δὲ εἰς β' σσ" (Πρβ. καὶ σελ. 104, 14. Ἴδε Ἀρήσιον Διαλ. Αἰολ. σελ. 67 καὶ Διαλ. Δωρ. σελ. 101). Γνωστὴ ἡ τῶν γραμματικῶν πρὸς τὰς παραδοξολογίας εὐκολία εἶνε καὶ ἡ εὐχέρεια μεθ' ἧς καὶ τὰ ἀπίθανότατα διδάσκουσι! Τούτοις ὁ ἀοιδίμος Κοραῆς πειθόμενος, καίτοι ἄλλως, οὐ λίαν αὐτοὺς δυσωπούμενος, γράφει ἐν Προδρόμῳ σελ. 7β' »ἀντὶ τῆς ὁποίας οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον Κυπτάζω, καθὼς μετεσχημάτισαν καὶ ἄλλα Αἰολικὰ ῥήματα, οἷον τὸ Κόσσω, Νίσσω, Ὅσσω, Πέσσω, ἢ Πέττω, εἰς τὸ Κόπτω, Νίπτω, Ὄπτω καὶ Πέπτω"!

μαι) ἐκ τοῦ ὄμοσα¹⁾ καὶ ὁ ἀόριστος ἤρπαγην (ἀντὶ τοῦ ἤρ-
πάσθην) ἐκ τοῦ ἤρπαξα, κτλ.

Ἐν τῇ τετάρτῃ σελίδι ἀναγινώσκεται »... ἀπορίᾳ κερμάτων,
ὥστε ὠνήσασθαι χαρτίᾳ". Πρβ. καὶ σελ. 27 »Αἰθίοπά τις
ὠνήσατο". σελ. 36 »Τσοῦτου δύναμαι ἀνδράποδον ὠνήσα-
σθαι". σελ. 48 »Νῆ τὸν Ἀἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνήσαμεν" καὶ
»Εὔγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω". σελ. 72 »ἵνα τὴν ἐκείνου ὑγιείαν
[Οὔτω] ὠνήσωνται". Τόμ. Β', σελ. 5 »χρήμασι τὴν Φιλοτι-
μίαν ἐξωνήσασθαι παρὰ τοῦ Ἐπικύδου". σελ. 74 »χωρίον
τι καλὸν ὠνήσασθαι παρ' αὐτῆς βουλομένης [Γρ. βουλο-
μενος]".

Ἐντὶ τοῦ ἀόριστου ἔωνήσαμεν ἢ ὠνήσαμεν ἦτο παρὰ
τοῖς παλαιοῖς ἐν χρήσει ὁ ἐπριάμεν (πρίωμαι, πριαί-
μεν, πρίω, πρίασθαι, πριάμενος). Ὁθεν τοῦ βήματος
ὠνοῦμαι ὁ σχηματισμὸς παρ' αὐτοῖς ἐγένετο οὕτως ὠνοῦμαι,
ἔωνοῦμεν, ὠνήσομαι, ἐπριάμεν (παθ. ἐωνήθη),
ἔωνήμαι (ἐνεργ. καὶ παθ.). Ἄριστοφ. Ἀχαρν. 812 κέξ.:

Πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε. —

Τὸ μὲν ἄτερον τούτων σκοροῶν τροπαλίδος,
τὸ δ' ἄτερον, αἰ λῆς, χοϊνικός μόνος ἄλων. —

Ὠνήσομαί σοι. Περίμεν' αὐτοῦ.

Ἄλεξ. παρ' Ἀθην. ε', σ. 227, α':

αὐτοὶ τ', ἐπὰν ληφθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀλιέων,
τεθνεῶτες ἐπιτρίβουσι τοὺς ὠνουμένους.

1) Ὁ μέλλον ὠμοῦμαι ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς ρίζης ὠμ-, ἐξ
ἧς καὶ ὁ ἐνεστώς ὠμ-νυμι (Πρβ. καὶ τεμῶ τεμοῦμαι, κτλ.).
Ἐν τῇ τοῦ Βερναρδάκη γραμματικῇ τῇ ἐλλυμένῃ κδπρωμη-
λείῃ τε καὶ ἰππεύῃ καὶ ἡμιονεῖῃ ἀναγινώσκουμεν τὰ
ἐπόμενα: »ὠμ-ο- §. [ὠμόσομαι] ὠμοῦμαι" (σελ. 149). Ὁ ἐστὶν
ἐκ τῆς ρίζης ὠμο- γίνεται ὠμόσομαι καὶ ἀπτικῶς ὠμοῦμαι!
Ἄν ὁ μέλλον ὠμοῦμαι, σοφώτατε ἄνερ, ἐκ τῆς ρίζης ὠμο-
ἐσχηματισμένος ἦτο, πρόδηλον εἶνε ὅτι τὰ ἐξῆς αὐτοῦ κινήματα
θὰ ὑπῆρχον: ὠμοῖ, ὠμοῦται, ὠμοῦσθε καὶ ὠμοῦσθαι.
Οἱ τύποι ὠμωσ ὠμεῖ, ὠμεῖται, ὠμεῖσθε καὶ ὠμεῖσθαι
βοῶσιν ὅτι δὲν εἶνε ἐκ τῆς ρίζης ὠμο- ἀλλ' ἐκ τῆς ὠμ- ἐσχημα-
τισμένος.

τῆς οὐσίας γὰρ εἰσιν ἡμῶν ὄνιοι ,
 ὁ πριάμενος τε πτωχὸς εὐθὺς ἀποτρέχει.

Πλάτ. περὶ Πολιτ. Η', σ. 563, β' »ὄταν δὴ οἱ ἐωνημένοι
 καὶ αἱ ἐωνημέναι μηδὲν ἤττον ἐλεύθεροι ὄσι τῶν πριάμε-
 νων'. Ξενοφ. Ἀπομν. Β', ι', 4 »ὄταν τὸ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ
 ἐξῆ πρίασθαι, τότε Φασὶ δεῖν ὠνεῖσθαι". Ἀναβ. Γ', α',
 20 »τὰ δ' αὖ τῶν στρατιωτῶν ὅπότ' ἐνθυμοίμην ὅτι τῶν μὲν ἀγα-
 θῶν πάντων [Κόβριτος Μνημοσ. Τόμ. Η', σελ. 183: τούτων]
 οὐδενὸς ἡμῖν μετεῖη, εἰ μὴ πριάμεθα, ὅτου δ' ὠνησόμεθα
 ἥδειν ἔτι ὀλίγους ἔχοντας". Δημοσθέν. περὶ τοῦ Στεφ. § 247,
 σ. 309 »ὥσπερ γὰρ ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, ἐὰν
 πρίηται, οὕτως ὁ μὴ λαβὼν καὶ διαφθαρεῖς νενίκηκε τὸν ὠνού-
 μενον". πρὸς Πανταίν. § 30, σ. 975 »Μετὰ ταῦτα δὲ τὸν αὐτὸν
 τρόπον ἡμεῖς ἐτέροις ἀπεδόμεθα, ἐφ' οἷσπερ αὐτοὶ ἐπριάμεθα,
 οὐ μόνον κελεύοντος ἔτι τούτου ἀλλὰ καὶ ἰκετεύοντος. . . . Ἀλλὰ
 μὴν ὅτι σοῦ κελεύοντος καὶ ἐφ' οἷσπερ ἐωνήμεθ' αὐτοὶ πάλιν
 ἀπεδόμεθα λέγε τὴν μαρτυρίαν". πρὸς Νικόστρ. § 21, σελ. 1255
 »ὅποτε γὰρ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἢ ὀπώραν πρίαιντο ἢ θέρος μι-
 σθοῖντο ἐκθερίσαι ἢ ἄλλο τι τῶν περὶ γεωργίαν ἔργων ἀνακρίντο,
 Ἀρεθοῦσιος ἦν ὁ ὠνούμενος καὶ μισθούμενος ὑπὲρ αὐτῶν".
 Θεόφραστ. Χαρακτ. ΙΖ', σελ. 11, 35 Διδ. »Καὶ πριάμενος
 ἀνδράποδον ἄξιον καὶ πολλὰ δεηθεὶς τοῦ πωλοῦντος Θαυμαζῶ, εἰ-
 πεῖν, εἴ τι ὑγιᾶς οὕτως ἄξιον ἐωνήμαί", κτλ. Περβ. καὶ Λυ-
 σίαν κατὰ Σιτοπωλ. § 5 κέξ. »Ἀπόκριναι δὴ μοι εἰ ὁμολογεῖς
 πλείω σίτον συμπρίασθαι πεντήκοντα Φορμῶν. . . . Ἐγὼ τῶν
 ἀρχόντων κελεύοντων συνεπριάμην. "Ἄν μὲν τοίνυν ἀποδεί-
 ξη. . . . ὡς ἔστι νόμος ὃς κελεύει τοὺς σιτοπώλας συνωνεῖσθαι
 τὸν σίτον. . . . Ἡμεῖς γὰρ ὑμῖν παρεσχόμεθα τὸν νόμον ὃς ἀπα-
 γορεύει μηδένα τῶν ἐν τῇ πόλει πλείω σίτον πεντήκοντα Φορμῶν
 συνωνεῖσθαι. . . . ἐπειδὴ οὗτος μὲν ὁμολογεῖ συμπρία-
 σθαι. . . . ἡγούμενος συμφέρειν ὑμῖν τοῖς παρὰ τούτων ὠνουμέ-
 νοις ὡς ἀξιώτατον τούτους πρίασθαι. . . . Ὡς τοίνυν οὐ συμ-
 πριάμενος καταθέσθαι ἐκέλευεν αὐτοὺς ἀλλὰ μὴ ἀλλήλοισ
 ἀντωνεῖσθαι. . . . οὗτοι δ' ἐπὶ τῆσδε συνωνούμενοι φαί-
 νονται". Οὕτως ἐλέγετο ἐκπρίασθαι, οὐχὶ ἐξωνήσασθαι.
 Ἄντιφ. περὶ τοῦ Ἡρώδ. Φόν. § 63 »ἐκεῖνος δὲ χρήμασι τὸν ἐμὸν
 κίνδυνον ἐκπρίασθαι". Λυσ. κατ' Ἐπικράτ. § 6 »ἢ μέρει τῶν
 ἀδικημάτων [Ἰρσχύγ.: λημμάτων] τὸν κίνδυνον ἐξεπρίαντο"

ὠνησάμενος καὶ ἐπριάμην ἀντὶ τοῦ ἐωνησάμην ἢ ὠνησάμην, κτλ. Πρβ. Ἑλλάδιον παρὰ Φωτ. Βιβλιοθ. σελ. 529 Βεκκ. »Ὅτι Διονύσιος Φησι μὴ λέγειν τοὺς ἀττικιστὰς ὠνησάμην ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο (?) καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντας". Πρβ. Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 138 καὶ Ναβῆρον Φωτ. Λεξ. Τόμ. Α', σελ. 184¹⁾.

Πολλὴ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἢ χρῆσις τοῦ ὠνήσασθαι εἶνε. Πολύβ. Δ', ν', 3: ὁ Βυζάντιοι μικροῖς ἀνώτερον χρόνοις μεγάλων ὠνησάμενοι χρημάτων ἐσφετέρισαντο. ΙΗ', ιη', 9: οὐτ' ὠνησάμενος οὐτ' ἄλλω τρόπῳ κτησάμενος οὐδέν. ΚΘ', α', ε', 1 (Τόμ. Β', σελ. 40 Διδ.): πόσου βούλοιο ὠνήσασθαι τὴν ἐλπίδα ταύτην. Καρύστ. Περγαμην. παρ' Ἀθην. ΙΒ', σ. 542, ε': Μοσχίωνα τὸν ἄριστον τῶν τότε μαγείρων καὶ δειπνοποιῶν ἐωνήσατο. . . . Μοσχίον ἐν ἔτεσι δύο τρεῖς συνοικίας ἐωνήσατο. Πολύχαρμ. Ναυκρατίτ. παρ' Ἀθην. ΙΕ', σ. 676, α': ἀγαλλμάτιον Ἀφροδίτης σπιθαμιαῖον ἀρχαῖον τῆ τέχνη ὠνησάμενος ἦει φέρων εἰς τὴν Ναύκρατιν. Πλούτ. Νικ. Γ', 1: ὠνήσατο τὸν κλῆρον ὁ Νικίας κρύφα χρήμασιν. Κικέρ. Γ', 2: αὐτὸς ἐωνήσατο δισχιλίον δραχμῶν (Πρβ. καὶ Κάτων. ΙΗ', 4. Ἄντων. Γ', 1. Ἠθικ. σελ. 74, 30. σελ. 209, 49. σελ. 300, 10. σελ. 384, 8 καὶ 15. σελ. 604, 14 Διδ.). Σόλων. ΙΕ', 10: καὶ μεγάλας συνεωνήσαντο χώρας. Νικ. καὶ Κράσσ. Συγκρ. Α', 3: αἰτίαν ἔχων ἐξωνήσασθαί τινα τῶν συκοφαντῶν (Πρβ. καὶ Ἠθικ. σελ. 258, 24 Διδ.). Πausan. Γ', δ', 5: καὶ τὴν τε ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ὠνήσατο κτέ. (Πρβ. καὶ Ε', κα', 11). Ε', κα', 5: ἐξωνήσασθαι τοὺς ἀνταγωνιούμενους χρήμασι (Πρβ. καὶ Δ', ιξ', 3). Δί. Χρυσόστ. Λόγ. Β', Τόμ. Α', σελ. 82 Ῥεισκ.: μὰ Δί' οὐκ ὠνησάμενον. Λόγ. Δ', Τόμ. Α', σελ. 156: καίτοι ἐνίοτε πολλὰ πρόβατα ἐλαύνει μάγειρος εἰς ὠνησάμενος (Πρβ. καὶ Λόγ. ε', σελ. 202).

¹⁾ Παρὰ Πολυδεύκει Γ', 126 λέγεται »Παρὰ δὲ τοῦ πιπράσκοντος ὠνήσασθαι, ἀγοράσαι, πρίασθαι, κτέ.". Πρβ. καὶ Ἀμμών. σελ. 150 »Ὦνήσασθαι καὶ ἀγοράσαι διαφέρει· ὠνήσασθαι γὰρ ἐστὶ τὸ πρίασθαι τι τῶν πωλουμένων, ἀγοράσαι δὲ καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίψαι" (Ἴδε Βοιμέλιον Δημοσθέν. σελ. 791 Διδ.). Ἀμφότεροι ποιοῦνται λόγον περὶ τοῦ ὠνήσασθαι ὡς περὶ λέξεως χρηστῆς καὶ ἀμέμπτου.

(Πρβ. καὶ ὑπὲρ Πολυστρ. § 15. Τὸν ἐνεστῶτα ἴδε ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἄδυν. § 17 »Οἱ μὲν γὰρ πλούσιοι τοῖς χρήμασιν ἐξωνοῦνται τοὺς κινδύνους». Παρ' Αἰσχίνῃ κατὰ Κτησιφ. § 91 ἀντὶ τοῦ »Τρία δ' ἦν ἅμα ἐξωνεῖτο» γραπτέου ἐξωνεῖτο). Ἰσοκράτ. Νικοκλ. § 22 »παρὰ δὲ τῶν ἐκπρίασθαι» (ἴδε καὶ Δί. Κάσσιον Λς', λη', 5 »ἐξεπρίατο τὸ μὴ κατηγορηθῆναι»). Πρβ. ἀποπρίασθαι καὶ ὑποπρίασθαι. Ἀριστοφ. Βατρ. 1227 »Ἦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον» (Παθητικὸν μέλλοντα ἀπωνηθῆσεται ἀναφέρει ὁ Πολυδεύκης ἐκ τοῦ κωμικοῦ Θεοπόμπου Γ', 124 »ἀπωνηθῆσεται δὲ καὶ πεπράσεται Θεόπομπος εἰρηκεν ὁ κωμικός»). Θεόφραστ. Χαρακτ. Α', σελ. 20, 2 Διδ. »Ἦ τοπρίασθαι φίλου... ἐπιλαβὼν ἀποδόσθαι» (Κόβητος *Var. Lect.* σελ. 138; εἶτα λαβὼν ἀποδόσθαι). Περὶ τοῦ ἐνεστῶτος ὑπωνεῖσθαι ἴδε Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Θ', σελ. 170 καὶ ΙΑ', σελ. 241.

Φρύνιχ. σελ. 137 Λοβ. »Ἐωνησάμην. Εἰς λόγος περὶ τοῦ ἀμαρτήματος. Ἐνθα ἂν μὴ δυνηθῆς τὸ πρίασθαι ἢ ἐπριάμην θεῖναι, ἐκεῖ τὰ ἀπὸ τοῦ ἐώνημαι τάττε· Ἐνθα δ' ἂν τὰ ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, Φυλάττου θάτερον. Οἶον ἐώνημαι οἰκίαν. Ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ τὸ ἐπριάμην. Οὕτω χρῆσις ἐπριάμην οἰκίαν. Πάλιν ἔτυχον ἐωνημένος οἰκίαν ἢ ἀγρόν. Ἐνταῦθα οὐδὲν ἐγχωρεῖ τῶν ἀπὸ τοῦ πρίασθαι. Μένει τὸ ἐωνημένος δόκιμον. Πάλιν δεῖ λέγειν πριάμενος· τὸ γὰρ ὠνησάμενος ἀδόκιμον. Οὕτως οὖν κατὰ τοῦ ἐωνησάμην· παρὸν γὰρ ἐπριάμην εἰπεῖν, μὴ εἶπης ἐωνησάμην· ὁ γὰρ τοῦτο λέγων ληρεῖ». Ἡρωδιαν. Φιλετ. σελ. 485 Πειρσ. »Πρίασθαι ἐρεῖς, οὐχὶ ὠνησασθαι· ὅπου δὲ μὴ δυνατὸν κλῖναι τὸ πρίασθαι ῥῆμα, τότε τῷ ὠνεῖσθαι χρῆσις. Οἶον ἐπριάμην ἐπρίω ἐπρίατο καὶ πρίω τὸ προστακτικόν. Εὐπολις πρίω μοι σελάχιον Φησί [ἴδε Μαινεκίου Ἄποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 428 κέξ. ἐκδ. μεγ.]. Ἐπὶ δὲ τοῦ παρακειμένου ἐώνημαι· οὐ γὰρ ἐνεχώρει ὁ παρακειμένος τὴν τοῦ πρίασθαι χρῆσιν». Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 7 (σελ. 524 Διδ. Πρβ. καὶ Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 340 Βερν.) »Τὸν ἐωνημένον· Ἀντὶ τοῦ τὸν ὠνησάμενον (!) ἀπὸ τοῦ ὠνοῦμαι· λέγεται γὰρ καὶ ἡ ἐφεξῆς τοῦ ῥήματος κλίσις. Τοῦ δὲ δνόματος τὸ πληθυντικόν οὐκ ἔστιν ὠνησάμενοι· διὸ μεταβαλλόντες αὐτὸ ἐπὶ ἑτέραν φωνὴν πριάμενοι λέγουσιν Ἀττικοί» (Μωρολογεῖ ὁ σχολιαστής. Οὐ μόνον πριάμενοι ἀντὶ τοῦ ὠνησάμενοι ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ἀλλὰ καὶ πριάμενος ἀντὶ τοῦ

Ἐπικτ. Διατρ. Α', κθ', 21: ἀλλ' ἐκεῖνος τοσοῦτου ὠνήσατο λύχρον (Πρβ. καὶ Β', ιγ', 24). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. Α', 14: Ἀβραάμου δὲ ὠνησάμενου τὸ χωρίον κτέ. Β', δ', 1: Ἰώσηπον δὲ παλούμενον ὑπὸ τῶν ἐμπόρων ὠνησάμενος Πεπεφρῆς κτέ. (Πρβ. καὶ ΙΑ', ε', 7. ΙΒ', δ', 9. ΙΕ', ια', 2. Κ', ε', 2). ΙΔ', γ', 2: χιλίοις μόντοι ταλάντοις ἐξ ὠνησάμενου τὴν ὑπὲρ τῶν ἡμαρτημένων τιμωρίαν (Πρβ. καὶ Ἰουδ. Πολ. Α', ιη', 4: οὐ μὴν εἰσάπαξ ἐξ ὠνήσατο τὸ μηδὲν παθεῖν). ΙΔ', ις', 3: οὕτω τε τὴν λοιπὴν ἐξ ὠνησάμενος πόλιμ τὰς ὑποσχέσεις ἐπλήρωσε (Πρβ. καὶ Ἰουδ. Πολ. Α', ιη', 3). Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Δ', 49: καὶ αὐτὸν ὠνήσατο Βαρβούλας καὶ ὁ Μάρκος αὐτὸν ὡς ἀγνωῶν ὠνήσατο. Ἀρτεμίδωρ. Γ', 54: τῶ θεράπαιναν ὠνήσασθαι βουλομένω. Δ', 1: ὠνήσασθαι δόξας μετὰ τριετίαν ὠνήσατο. Ἀθῆν. Δ', σ. 161, ε': δραχμῆς ὠνήσασθαι τὰς προσφόρους ὑμῖν τροφάς. Ε', σ. 211, ε': ὅστις Αἰγυπτίαν ὠνησάμενος θεράπαιναν ἐπεπλέκετο αὐτῆ. ε', σ. 275, α' (Πολύβ. Τόμ. Β', σελ. 80 Διδ.): τριακοσίων μὲν δραχμῶν κεράμιον ταρίχων ποντικῶν ὠνησάμενοι (Πρβ. καὶ Η', σ. 345, ε'. Θ', σ. 373, β'. ΙΓ', σ. 590, δ'). Διογέν. Λαέρτ. Α', 52: Λεβεδίων τινῶν αὐτόθι γράπτον ὠνησάμενων. Γ', 9: Δίῳνι ἐπέστειλεν εἰς Σικελίαν ὠνήσασθαι τρία βιβλία πυθαγορικά. Δ', 5: Ἀριστοτέλης αὐτοῦ τὰ βιβλία τριῶν ταλάντων ὠνήσατο (Πρβ. καὶ Η', 84 καὶ 85). Ἀχιλλ. Τάτ. Α', 14: ἐγὼ σοὶ τὸν Φονέα, τὸν ἀνδροφόνου ἐωνησάμην. Ε', 17: τοσοῦτου γάρ με ὁ Σωσθένης ἀπὸ τῶν ληστῶν ἐωνήσατο (Πρβ. καὶ ε', 3. Ζ', 11. Η', 10). Λόγγ. Ποιμεν. Β', 15: τοὺς ἀγροὺς ἂν τις τούτους ἐκεῖνα ἔχων ὠνήσαιτο. Ξενοφ. Ἐφέσ. Γ', 11: ὠνησάμενος δ' ἄνθρωπος βάρβαρος κτέ. (Πρβ. καὶ Δ', 5. Ε', 7). Ε', 9: διέγνω δὲ πλεῦσαι μὲν εἰς Ἰταλίαν ὠνήσασθαι δ' οἰκέτας ὠραίους . . . εἴ τι καλὸν ὠνήσασθαι ζητῶν . . . ὡς ὠνήσασθαι θέλων . . . ὠνησάμενος δ' αὐτὴν παρὰ τοῦ πορνοβοσκοῦ κτέ. Ψευδιπποκράτ. Ἐπις. ΙΖ', Τόμ. Γ', σελ. 595 Ἐρμερ.: ὠνησάμενοι γῆν καρποὺς πιπρήσκουσι. Εὐστάθ. Ἰσμίν. καὶ Ἰσμιν. Ε', 12: ἡ παρθένος ἔρωτι ἐξ ὠνήσατο. Μῦθ. Αἰσ. 412, β' Ἀλμ.: βῶλον χρυσοῦν ὠνήσατο. 322, β': ἐξ ὠνήσατο σπόγγους πολλοὺς εἰς κόρον. Θεόδωρ. Πρέδρ. Θ', 168: τοῦ χρυσίῳ τὸν βίον ὠνησάμενου. Κτλ. Πρβ. καὶ Πράξ. Ἀποστ. Ζ', 16: ὠνήσατο Ἀβραάμ. Ἴδε καὶ Λοβέκκιον Φρυνίχ. σελ. 157 κέξ. καὶ ἈγλαοΦ. σελ. 876. Βουτμαν-

ρικοπή ἐκ τῆς τεσσαρακοστῆς τῶν Φιλιππικῶν αὐτοῦ παρ' Ἀθηναίῳ (σ', σ. 232, α') ἱστορεῖται ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι »χρυσῶσαι βουλό-
μενοι τὸ πρόσωπον τοῦ ἐν Ἀμύκλαις Ἀπόλλωνος καὶ οὐχ εὐρίσκον-
τες ἐν τῇ Ἑλλάδι χρυσίον πέμψαντες εἰς θεοῦ ἐπηρώτων [πῶν θεοῦ]
παρ' οὗ χρυσίον πρίαιντο. Ὁ δ' αὐτοῖς ἀνείλε παρὰ Κροῖστον
τὸν Λυδὸν πορευθέντας ἀνεῖσθαι παρ' ἐκείνου. Καὶ οἱ πορευθέν-
τες παρὰ Κροῖσου [ἢ παρὰ Κροῖσον] ὠνήσαντο". Τὸ τελευ-
ταῖον μέρος τῆς ῥήσεως ταύτης φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει ὅπως ὑπ'
αὐτοῦ τοῦ Θεοπόμπου ἐγράφη. Τεκμαιρόμεθα δὲ τοῦτο οὐ μόνον
ἐκ τοῦ ἀορίστου ὠνήσαντο, περὶ οὗ σφόδρα δύναται τις ν' ἀμ-
φιβάλλῃ ἂν παρὰ μαθητῆ τοῦ Ἰσοκράτους ἔκειτο, ἀλλὰ καὶ ἐκ
τῆς διαφύρου παρ' Ἡροδότῳ διηγήσεως τοῦ πράγματος. Ὁ πατήρ
τῆς ἱστορίας ἀφηγεῖται ὅτι »πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς Σάρ-
δις χρυσὸν ἀνέοντο εἰς ἄγαλμα βουλόμενοι χρήσασθαι τοῦτο, τὸ
νῦν τῆς Λακωνικῆς ἐν Θόρναις ἴδρυται Ἀπόλλωνος. Κροῖστος δὲ σφι
ἠνεομένοισι ἔδωκε δωτίην" (Α', 69). Δὲν εἶνε ἀπίθανον ὅτι
ἐπέτεμεν ὁ Ἀθηναῖος καὶ παρήλλαξε τὰ τοῦ Θεοπόμπου. Ὡς ἐν
τῶν παλαιότατων τοῦ ὠνήσασθαι παραδειγμάτων δύναται ἴσως
νὰ ὑποληφθῆ τὸ »ζητοῦμεν οἱ μὲν οἰκίας οἱ δὲ ἀγρούς οἱ δὲ ἀν-
δράποδ' ὠνήσασθαι" τὸ ἐν δειπνητικῇ ἐπιστολῇ τοῦ Μακεδόνος
Ἰππολόχου εὐρισκόμενον (παρ' Ἀθηναίῳ Δ', σ. 130, δ'), συγγρα-
φῆς δηλονότι Λυγκεῖ καὶ Δούριδι τοῖς Σαμίοις συνακμάσαντος
(Ἴδε Ἀθῆν. Δ', σ. 128, α'). Παρατηρήσατε δ' ἐν παρόδῳ, ὦ
Φίλοι ἀναγνώσται, τὴν τοῦ ἥρωος τῶν ἑλληνικῶν γραμμά-
των περὶ τὸν λόγον ἀκριβείαν! Δὲν φαίνεται ὑμῶν εὐηθες καὶ
γελοῖον τὸ »ἀντὶ τῶν ἀορίστων τοῦ ἀνεῖσθαι λαμβάνονται οἱ τοῦ
πρίασθαι"; Πῶς δὲ νομίζετε ὅτι ἔχει τὸ »ὁ δὲ παραβαίνων
ταῦτα"; Δὲν εἶνε καὶ αὐτὸ θαυμαστόν πως καὶ παράδοξον; Ἀλλὰ
τί πρέπει καὶ ν' ἀπαιτῶμεν παρ' ἀνθρώπου, ὅστις οὐδόπως ὤκησε
νὰ μεταχειρισθῆ ἐν παραδείγματι τὸ τερατώδες καὶ ἀνύπαρκτον
ἐλεῦθω; (Συντ. Περ. Α', σελ. 3, § 9 ἐκδ. 5" οὕτε τὸ ἐλεῦθω
γίνεται εἰμὶ ἐλεῦσθης". Ὡ γῆ καὶ θεοί!).

Παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῶν μεταγενεστέρων ἐπλάσθη καὶ βαρβαρώ-
τατος ἐνεστὼς πριῶμαι, πριῶσθαι, πριῶμενος. Ζωναρ. Λεξ.
σελ. 1586 Τίτμ. »Πρίημι: ἀγοράζω. Καὶ πριῶμενος" καὶ
»Πριόμενος: κοπτόμενος. Πριῶμενος δὲ ὁ ἀγοράζων μέγα"
(Περὶ τοῦ ἐκτρώματος πριῆμι ἴδε καὶ Σουῖδ. Τόμ. Β', Μέρ. β',
σελ. 409 Βερν.). "Ὅθεν ἐνίοτε ἢ προστακτικῇ πριῶ παραφθέρε-

ται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εἰς πριῶ ("Ἴδε Κόβητον Νου. *Lect.* σελ. 141. Πρβ. καὶ *Var. Lect.* σελ. 157). Καὶ ἐν τῇ τοῦ Ῥαγκαβῆ χριστομαθεῖα γράφεται »Πριῶ τοίνυν, ἔφη, καὶ ἔξεις δύο" (Τόμ. Α', σελ. 36. Γρ. πριῶ). Παρὰ Πλουτάρχῳ Ἠθικ. σελ. 1344, 39 Διδ. ἀναγινώσκεται »Φιλόξενον δὲ γράψαντα περὶ παιδῶν καλῶν, εἰ πριεῖται (1), μικρὸν ἐδέησε τῆς ἐπιτροπῆς ἀποστῆναι" ἀντὶ τοῦ »εἰ πρίηται" ("Ἴδε Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 363 κελεύοντα καὶ τὸ »μικρὸν ἐδέησε τῆς ἐπιτροπῆς ἀποστῆναι" νὰ μετατραπῆ εἰς »μικροῦ ἐδέησε τῆς ἐπιτροπῆς ἀποστῆσαι", ὁ Ἀλέξανδρος δηλονότι). Ἀβλαβῆς ἐτηρήθη ἡ γραφὴ ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου ΚΒ', 1 (σελ. 807, 50 Διδ.) »Ἐπεὶ δὲ Φιλόξενος ὁ τῶν ἐπὶ θαλάττης στρατηγὸς ἔγραψεν εἶναι παρ' αὐτῷ Θεόδωρον τινα Ταραντῖνον ἔχοντα παιδας ὄνιους δύο τὴν ὄψιν ὑπερφυεῖς καὶ πυθναίνουσι εἰ πρίηται, χαλεπῶς ἐνεγκὼν ἐβόα πολλάκις κτῆ.". "Ὅτι δὲ καὶ ὁ ἀόριστος ἐπριάμην τετριμμένος ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων εἶνε κρίνομεν περιττὸν νὰ εἴπωμεν. Τὸ πρᾶγμα εἶνε γνωστὸν, καὶ παραδείγματα πρόκεινται πανταχοῦ. Τὸ χωρίον ὁμῶς τοῦ Λουκιανοῦ »Τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἑταίρα βαρύτερον" (Ἐταιρ. Διαλ. Β', 1, Τόμ. Γ', σελ. 376 Ἰακβ.) δὲν ἔχει ὑγιῶς. Καὶ ὁ μικρὰν περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν κεκτημένος ἐμπειρίαν εὐθὺς συνορᾷ ὅτι ἀτοπώτατα κεῖται ἐνταῦθα τὸ ἐπριάμην (Πρβ. καὶ Κόβητον *Var. Lect.* σελ. 157). Οὐδ' αὐτοὶ δ' οἱ ἐντρεχέστατοι τῶν κειμένων γραφῶν ὑπερασπισταὶ καὶ ἐρμηνευταί, οἵτινες τὰ πάντα εὐαπολόγητα εὐρίσκουσι καὶ τὰ πάντα ὁπωσδήποτε εὐδοῦσι, δὲν θὰ δυνηθῶσιν εὐκόλως νὰ ἐπινοήσωσι τι πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος. Ἀντὶ τοῦ ἐπριάμην πιθανώτατον φαίνεται ὅτι ἔγραψεν ὁ Λουκιανὸς ἐπιυράμην ἢ μᾶλλον ἐπιυρόμην (ΕΠΗΤΡΟΜΗΝ-ΕΠΗΤΡΑΜΗΝ-ΕΠΡΙΑΜΗΝ), »ἐπιυρόμην τοῦ σοῦ ἔρωτος" (= ἐπέλαυσα). Γνωστὸν δ' εἶνε ὅτι πολλάκις οἱ ἀντιγραφεῖς σπανιωτέρας καὶ ἀγνωστοτέρας λέξεις μεταβάλλουσι εἰς ἄλλας συχνοτέρας καὶ γνωστοτέρας ὁμοιότητά τινα πρὸς ἐκεῖνας ἐχούσας, οἷον τὸ ἀνόνητος εἰς ἀνόητος, κτλ. 1).

1) Οὕτως εὑρηται κατεσκευάσαν γεγραμμένον ἀντὶ τοῦ κατεσκευάσαν (Ἀποστρόλ. ΙΗ', 70, Παροιμιολογ. Ἐλλ. ὑπὸ Λευσχ. καὶ Σχηνειδ. Τόμ. Β', σελ. 743 »οἱ γὰρ νέοι ἐωλοκρασίαν

Ὡς δὲ τὸ ἀπολαύειν οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθοῦ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται, οὕτω καὶ τὸ ἐπαυρέσθαι. Ἰλ. Α, 410: ἵνα πάντες ἐπαύρωται βασιλῆος (Σχολ. σελ. 34 Βεκκ. »Ἐπαύρωνται: Ὅτι ἐπὶ κακοῦ τὸ ἀπολαύσαι καὶ κατ' εἰρωνείαν εἴρηται παρ' αὐτοῦ»). Ο, 17: οὐ μὲν οἶδ' εἰ αὐτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι (Πρβ. καὶ Ζ, 565). Ὀδ. Σ, 107: μὴ πού τι κακὸν καὶ μείζον ἐπαύρη ('Ο Βουτμαννὸς Λεξιλ. σελ. 161 ἀγγλ. μεταφρ. ἐκδ. ε' προτιμᾷ τὴν γραφὴν ἐπαύρησ. Πρβ. καὶ Δοιδερλεινὸν Ὀμηρ. Γλωσσαρ. Τόμ. Α', σελ. 19, 21). Λίσχυλ. Προμ. 28: τοιαύτ' ἐπιύρου τοῦ Φιλανθρώπου τρόπον (Πρβ. Δουάλσωνα Νέω Κρατύλ. σελ. 526 ἐκδ. γ'). Ἡρόδ. Ζ', 180: τάχα δ' ἄν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιτο (Πρβ. καὶ Δημόκρ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. Β', 9 »ἀπ' ὧν ἡμῖν τάχαθὰ γίνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκοίμεθα"). Γρ. ἐπαυρισκοίμεθ' ἄν). Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 626: ἀπέλαυσα κἀγὼ δὴ τι τῶν κεινῆς γάμων. Φοιν. 1205: Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαύσαι κακῶν (Πρβ. καὶ Ἄνδρομ. 644 καὶ Πφλούγκιον αὐτόθι σελ. 79 καὶ ἐν Ἐλέν. σελ. 29 ἐκδ. Κλοτζ.). Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 426: ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τάχαθόν. Θεσμοφ. 1008: ταυτὶ τὰ βέλτιστ' ἀπολέλαυκ' Εὐριπίδου (Πρβ. καὶ Ὅρν. 1358). Πλάτ. Κρίτ. σ. 64, α': ἵνα καὶ τοῦτό σου ἀπολαύσωσιν. Περὶ Νόμ. Γ, σ. 910, β': καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύη τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως (Πρβ. καὶ Φαίδρ. σ. 255, δ'. περὶ Πολιτ. Γ',

κατεσκεύασαν ἀνδρῶν Φιλοσόφων". Γρ. κατεσκεύασαν), γεωργίαν ἀντὶ τοῦ γεωρυχίαν (Ἀποστόλ. Α', 6, σελ. 240 »Φασὶ δὲ αὐτοὺς", τοὺς μύρμηκας δηλ., »τὴν ἑαυτῶν γεωργίαν ἐργάζεσθαι σκολιωτάτην τοῖς ἐπιβουλεύουσι σφισι τῶν θηρίων τὴν πάροδον δύσπορον ἢ καὶ παντελῶς ἄπορον ἀποφαίνοντες"). Γρ. γεωρυχίαν. Πρβ. Ἰλιαν. περὶ Ζώ. σ', 45. Καὶ ἐν σ', 93, α', σελ. 389 γραπτέον ἴσως ἢ ὡς οὐ τιμᾶται θεὸς ὑπ' ἀνθρώπου Φαύλου οὐδὲ θεραπεύεται δαπάναις οὐδὲ τραγωδίαις τῶν ἰλασκομένων" ἀντὶ τοῦ ἀλισκομένων, ἀνθ' οὗ ὁ μὲν Βεντλήϊος εἰκάσεν ἀλισγομένων, ὁ δ' Εὐνιος ἀναλισκομένων. Ὀδοῦ πάρεργον διορθώτεον καὶ τὸ ἐν ΙΖ', 86, η', σελ. 712 »Φιλεῖ δ' ἐκάστου πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα". Γρ. ἐαυτοῦ), πρόσθεσις ἀντὶ τοῦ πρόσσις (Σχολ. Ἀπολλων. Δ', 1058, σελ. 514, 19 Κεῖλ. »Ὅθεν καὶ στράγγη ἢ κατὰ βραχὺ πρόσθεσις τοῦ ὕδατος". Γρ. πρόσσις), κτλ. κτλ.

σ. 395, γ'. Ἀλκιβ. Β', σ. 150, γ'. Ἴδε καὶ Σταλβαῦμον Πλάτ. Τόμ. Α', Μέρ. α', σελ. 249 ἐκδ. δ'). Ξενοφ. Ἀπομν. Α', σ', 2: σὺ δέ μοι δοκεῖς τάναντία τῆς φιλοσοφίας ἀπολελαυκέναι. Ἰσακί. περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρ. § 7: οὐκ οὖν ἔφη δεῖν ἐκείνην τῆς χρηστότητος τῆς ἑαυτῆς τοῦτ' ἀπολαῦσαι, ἀπαιδα καταστῆναι συγκαταγρηράσασαν αὐτῶ (Κατὰ Κόβητον Μνημοσ. Τόμ ΙΑ', σελ. 125 τὸ ἀπαιδα καταστῆναι εἶνε παρέγγραπτον). Ἰσοκράτ. περὶ Εἰρήν. § 81: δέδοικα μὴ πειρώμενος ὑμᾶς εὐεργετῆν αὐτὸς ἀπολαύσω τι Φλαῦρον. περὶ Ἀντιδόσ. § 105: εἶναι δὲ δίκαιον ἢ καὶ τῶν ἀγαθῶν κοινωνεῖν ἢ μηδὲ τῶν ἀτυχιῶν ἀπολαύειν (Πρβ. καὶ § 168). περὶ τοῦ Ζεύγ. § 37: οὕτω σφόδρ' ἢ τε πόλις τῶν τοῦ πατρὸς κακῶν ἀπέλαυσε καὶ κείνος τῶν τῆς πόλεως συμφορῶν ἐκοινωνήσε (Πρβ. καὶ Αἰγινήτ. § 21). Δημοσθέν. κατ' Ὀλυμπιοδ. § 28, σ. 1175: καὶ τῆς κοινωνίας τῆς πρὸς τοῦτον ταῦτ' ἐγὼ ἀπέλαυσα (Πρβ. καὶ κατ' Ἀριστογείτ. Β', § 2, σ. 801). Δειναρχ. κατὰ Δημοσθ. § 91: εἰ μὲν οὖν ἔτι δεῖ τὴν πόλιν τῆς Δημοσθένους πονηρίας καὶ ἀτυχίας ἀπολαύειν (Πρβ. καὶ Ψευδολυστ. κατ' Ἀνδοκίδ. § 38). Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε', γ', 2 (Τόμ. Α', σελ. 568, 50 Διδ.): ὅλως δὲ αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν. Ἰπποκράτ. περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. ΚΓ', Τόμ. Α', σελ. 588 Ἑρμερ.: φυλάσσεσθαι δὲ χροί, ὅπως μὴ τι κακὸν ἀπολαύσῃ τὸ δότεον ἀπὸ τῆς σαρκός (Πρβ. καὶ Τόμ. Β', σελ. 31, Νόμ. περὶ Τέχν. Α'). Λουκίαν. Θεῶν Διακ. Γ', § 2 (Τόμ. Α', σελ. 115 Ἰακβ.): τοιαῦτ' ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων. . . . Σιώπα, ὃ Ἥλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων. ΚΑ', § 2 (Τόμ. Α', σελ. 144): οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας (Πρβ. Νεκρ. Διακ. Α', § 3. Νιγρῖν. § 30. Γίμων. § 2, Τόμ. Α', σελ. 262, σελ. 31 καὶ σελ. 45). Φαλάριδ. Α', § 12 (Τόμ. Β', σελ. 160): καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. περὶ τοῦ μὴ Ῥαδ. Πιστ. τῆ Διακβ. § 17 (Τόμ. Γ', σελ. 276): ἀπολαῦσαι τῆς ἠφαιστίως θεότητος (Πρβ. καὶ Φιλοφειδ. § 40. Ψευδολογιστ. § 23. Ἐταιρ. Διακ. ΙΑ', § 1 καὶ ΙΕ', § 3, Τόμ. Γ', σελ. 218. σελ. 296. σελ. 404 καὶ σελ. 419). § 3 (σελ. 267): ἀπετέμμητ' ἄν τὴν κεφαλὴν καὶ παραπελελεύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς (Πρβ. καὶ Ἀλεξ. ἢ Ψευδομ. § 45, Τόμ. Β', σελ. 197: τί γὰρ ἔδει μόνου φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμνηόσι καὶ κέρραπολαῦσαι τῆς Παφλαγονίαν μω-

ρίας); Πausαν. Γ', λγ', 2: κακῶν δὲ ἀπέλαυσαν μὲν ἀνιάτων καὶ ἄλλαι πόλεις δι' ἀδικίαν ἐπιχωρίων ἀνδρῶν. Στράβ. Ε', σ. 250: Καμπανοῖς δὲ συνέβη διὰ τὴν τῆς χώρας εὐδαιμονίαν ἐπ' ἴσον ἀγαθῶν ἀπολαῦσαι καὶ κακῶν. Πλούταρχ. Λουκούλλ. ΙΖ', 8: καὶ οὐ τοῦτο μόνον αὐτῶν ἀπέλαυσε τῆς πλεονεξίας Λούκουλλος (Πρβ. καὶ ΙΘ', 8). Νικ. Η', 4: ἄλλως τε τῇ πόλει προσετρίψατο συμφοράς, ὧν οὐχ ἥμισθα καὶ αὐτὸς ἀπέλαυσε. Γ. Γράρχ. Γ', 4: τοῦτο μάλιστα κατέλυε τὸν Γάϊον ἀπολαύοντα τοῦ μίσους (Πρβ. καὶ Ἄντων. ΚΘ', 1). Ἡθικ. σελ. 161, 26 Διδ.: πλείονα μέντοι τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ἀπολαύει κακὰ μὴ κατὰ λόγον αὐτῷ χρωμένης. σελ. 914, 22: ἀλλ' οὐδὲν οὕτω τὸ νῦν ἀπολέλαυκε τῆς κακομουσίας, ὡς ἡ ὄρχησις (Πρβ. καὶ σελ. 444, 16. σελ. 1006, 47. σελ. 1020, 2). Δί. Χρυσόστ. Λόγ. Γ', Τόμ. Α', σελ. 137 Ῥεϊσκ.: ὁμοίως δὲ ἀδελφοὺς ἀλλήλων κακὸν τι ἀπολαῦσαι. Λόγ. Γ', Τόμ. Α', σελ. 301: κακὸν ἂν τι ἀπολαῦσαι πρότερον ἢ ἀγαθόν; (Πρβ. καὶ σελ. 305. Λόγ. Λγ', Τόμ. Β', σελ. 79. Λόγ. ΜΗ', σελ. 240. Λόγ. ΞΕ', σελ. 342). Αἰλιαν. περὶ Ζφ. ΙΕ', 1: καὶ πικρῶς τῆς ἐστιάσεως ἀπολέλαυκεν ἡρημένως (Πρβ. καὶ Ποικ. Ἱστορ. Β', 34). Διονύστ. Ἄλικαρν. Ῥωμ. Ἀρχαιολ. Β', 55: οὐδενὸς ἂν ἔτι μείζονος ἀπέλαυσαν κακοῦ. Γ', 21: ἀλλ' ἀπολαῦσαι τι τοῦ Φθονεροῦ δαίμονος. Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Α', γ', 26: θορύβου δὲ καὶ βοῆς καὶ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύετε; (Πρβ. καὶ Γ', ιγ', 3. Δ', ια', 16). Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ΙΘ', α', 20: δέος γὰρ ἦν μὴ ἐξαργυρωσάντων ἀπολαύσειε τοῦ κακοῦ [Γραπτέον: ἀπολαύσειέ του κακοῦ] ἢ πόλις (Πρβ. καὶ Διδδ. Σικελ. Τόμ. Β', σελ. 541 Διδ.). Μάξ. Τύρ. Λόγ. ΙΗ', 9: ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν τοῦ κακοῦ (Πρβ. καὶ Λόγ. Κ', 3 καὶ 6. Εὐνάπ. σελ. 482, 32 Διδ. κτλ.).

Σημειωτέον δ' ὅτι εἶνε μὲν τὸ ἐπαυρέσθαι ποιητικὸν καὶ ἰωνικόν, εὐρηγται ὁμοίως καὶ παρ' Ἀνδοκίδῃ καὶ παρ' Ἀριστοτέλει. Ἀνδοκίδ. περὶ τῆς Ἐκυτ. Καθ. § 2: εἴ τι ὑμᾶς χρῆ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι ('Ο Ναβῆρος διατείνεται ὅτι δὲν εἶνε γνήσιος ὁ λόγος οὗτος. Ἴδε Μνημοσ. Τόμ. Γ', σελ. 66 κέξ. Περὶ τοῦ ἐπαυρέσθαι γίνεται λόγος ἐν σελ. 80). Ἀριστοτ. Ἡθικ. Νικομ. Η', ιγ', 11 (Τόμ. Β', σελ. 103, 11 Διδ.): καὶ ἀποδοτέον δὴ αὐτῷ ὅσον ἐπιγύρετο ἢ καὶ πλέον (Κοινῶς ἀναγινώσκειται ἐπιγύρατο. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἐφεύρετο, ἐν ἣ διεφυλάχθη τὸ γνή-

σιον ἐπιγύρετο¹⁾. Πρβ. καὶ Δί. Κάσπ. ΝΒ', 12, 2: πᾶς γὰρ τις φύσει καὶ αὐτῷ ἀετιῶ ἀρέσκει κάγαθόν τι ἐπαυρέσθαι παρὰ τοῦ δοῦναι δυναμένου βούλεται. Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Σκ. Βυζαντίου ἀναγινώσκωμεν τὰ ἑξῆς: »Ἐπ-αυρίσκω, Μ. ἐπ-αυρήσομαι (ἀδρ. Ἐπιῦρα ἢ Ἐπιῦρον καὶ μσ. Ἐπιυρά[ρό]μην [ᾗθεν τὸ ὑποτ. Ἐπαύρηται ἀντὶ Ἐπαύρησ, καὶ τὸ ἀπαρ. Ἐπαυρεῖν καὶ Ἐπαυρέσθαι] κτλ.)» (σελ. 470). Μόνον τὸ ἐπιγυρόμην εἶνε δόκιμον. Τὸ δ' ἐπιγυράμην εἶνε τόσον ὀρθόν, ὅσον τὸ εὐράμην ἀντὶ τοῦ εὐρόμην καὶ τὸ εἰλάμην ἀντὶ τοῦ εἰλόμην, περὶ ὧν ἀλλαχοῦ. Εὐρίπ. Ἴφιχ. Ταύρ. 529: πρὶν γὰρ θανεῖν σε τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω. Ἐλέν. 469: τίς αἰτίαν σχών, ἧς ἐπιγυρόμην ἐγώ; Ἀνώνυμ. παρ' Ἀθην. Η', σ. 336, β': μικροῦ δὲ βίβλου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεών (τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο εἶνε ἐγκατελειγμένον ἐν τοῖς ἀνωνύμων κωμικῶν ἀποσπάσμασι παρὰ Μεινεκίῳ Τόμ. Δ', σελ. 607 ἐκδ. μεγ. Ἄλλ' ὁ Κόβητος Νου. Lect. σελ. 48 ἀποφαίνεται ὅτι εἶνε σατυρικοῦ δράματος ἀπόσπασμα). Πρβ. καὶ Πίνδαρ. Νεμεσον. Ε', 48 Βερκ.: γλυκεῖάν τοι Μανάνδρου σὺν τύχῃ μόχθων ἀμοιβάν ἐπαύρεο (Ἀνθολογ. Παλατ. Ζ', 376: ἀλλ' ἤβης βαιὸν ἐπαυρόμενος. Ζ', 384: κυλίκων πλεῖστον ἐπαυρομένης. Κτλ. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλωνίου Α', 677, σελ. 340, 18 κεῖν. λέγει »ΕΠΑΥΡΕΣΘΑΙ: Ἐὰν μὲν παροξυτόνως, ἔσται συντελικὸς ἀντὶ τοῦ ἀπολαῦσαι· ἐὰν δὲ προπαροξυτόνως, παρατακτικὸς ἀντὶ τοῦ

¹⁾ Παρὰ Θουκυδίδῃ εὔρηται τὸ ὄνομα ἐπαυρέσεις Β', 53 »ἵνα ταχέως τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἡξίουν ποιεῖσθαι» (Σχολ. σελ. 47 Διδ. »Τὰς ἐπαυρέσεις: τὰς ἀπολαύσεις καὶ ἡδυπαθείας». Πρβ. Ἡρόδ. Ζ', 158 »ἀπ' ὧν ὑμῖν μεγάλαι ὠφέλειαί τε καὶ ἐπαυρέσεις γεγονασί». Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Ος', 17 »ἵνα καὶ ἐπαυρέσιν τινα γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἐγόνου». Ὁ Σκ. Βυζαντίος Λεξ. τῆς Ἐλλ. Γλώσσης. σελ. 470 γράφει »Ἐπαύρησις, εὖς (ἦ), = Ἐπαύρεσις». Τὸ ἐπαύρησις εἶνε πλημμελέες. Ἴδε Λοβέκκιον Φρουνίχ. σελ. 447. Ὁμοίον αὐτῷ εἶνε τὸ εὐρησις ἀντὶ τοῦ εὐρεσις. Πρβ. Λοβέκκιον ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 446. Ὁ Βυζαντίος ὁμοίως καὶ περὶ τοῦ εὐρησις ἀποφαίνεται ὅτι εἶνε ἴσον τῷ εὐρεσις! »Εὐρησις, εὖς (ἦ), = Εὐρεσις» (Λεξ. σελ. 559). Ἄλλ' ὁ ἐμπειρότατος οὗτος λεξικογράφος καὶ τὸ εὐρητέος νομίζει ἴσον τῷ εὐρετέος καὶ τὸ εὐρεμα ἴσον τῷ εὐρημα καὶ τὸ πῶμα λέγει ποιητικὸν ἀντὶ τοῦ πόμα, καθάπερ τὸ χρίμα ἀντὶ τοῦ χρίσμα, κτλ.

ἀπολαύειν". Ὁ Μερκέλιος ἐκδούς ἐπαύρεσθαι γράφει σελ. 54 »επαυρέσθαι *sensus viæ fert*". Πρβ. καὶ Βουτμαννὸν Λεξιλ. σελ. 149 ἀγγλ. μεταφρ. ἐκδ. ε'. Ἡμεῖς καὶ ἐνταῦθα τὸ παροξυνόμενον νομίζομεν ὄρθην καὶ ἐν Α', 1275 »ὄκκ δὲ Τίφους ἐσβαίνειν ὄρθυθεν ἐπαυρέσθαι τ' ἀνέμοιο". Πρβ. καὶ Δ', 964: οἱ δ' ἀνέμοιο αὐτῆς ἐπαυρόμενοι προτέρω θεῶν). Ὁ Φώτιος ἀναφέρει καὶ »Προσαύρετο: προσηγάγετο" (Λεξ. σελ. 458, 16), ἀνθ' οὗ παρ' Ἡσυχίου λέγεται »Προσηύρετο: προσέτυχε, προσηγάγετο" (Τόμ. Γ', σελ. 388 Σμιδ.). Παρ' Αἰσχύλῳ Προμ. 28 φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »τοιαῦτ' ἐπηύρω (ἢ ἀπηύρω) τοῦ Φιλανθρώπου τρόπου". Ἡ γνησία ὅμως γραφή εἶνε ἀναντιλέκτως ἐπηύρου, καθὰ πρὸ πολλοῦ ὑπέμνησεν ὁ Ἐλμσλῆσιος ("Ἴδε Δινδόρφιον Αἰσχύλ. Τόμ. Β', σελ. 56. Ὁ Ἐρμαννὸς τηρήσας τὸ ἐπηύρω γράφει τὰ ἐξῆς Αἰσχύλ. Τόμ. Β', σελ. 59 »*Elmsleius veram scripturam ἐπηύρου esse putabat, quod altera Attici non videantur usi esse. Aeschylum tamen ego hoc loco credam ἐπηύρω scripsisse, ne quater vocabula in ou terminarentur*". Πρβ. καὶ Παλήϊον Αἰσχύλ. σελ. 93 κέξ. ἐκδ. β'. Ἀλλὰ δὲν εἶνε γελοῖον νὰ νομίζεται ὅτι ἠδύνατο ποιητῆς ὁστισδήποτε νέον τινὰ τύπον παρὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς γλώσσης νὰ πλάσῃ πρὸς ἀποφυγὴν δῆθεν τῆς μὴ πολλακῆς ἐπαναληψέως τῆς αὐτῆς καταλήξεως; Ἄν οὕτως αὐτογνωμόνως παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἢ τῶν τύπων μεταβολὴ ἐγίνετο, πρέπει πρῶτον μὲν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐδὲν παρ' αὐτοῖς ὄρισμένον καὶ βέβαιον ὑπῆρχεν ἀλλὰ τὰ πάντα ἀτάκτως καὶ ταραχῶδῶς εἶχον, ἔπειτα δὲ νὰ ταλανίσωμεν τοὺς μετὰ μεγάλης σπουδῆς περὶ γλώσσαν ἀσχολουμένους ἐν ἧ οὔτε λόγος οὔτε νόμος φαίνεται ἰσχύων. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἔχει οὕτω. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἐὰν ὑπάρχη γλῶσσα ἐν ἧ μέγα ὄτε λόγος καὶ ὁ νόμος δύνανται, εἶνε ἡ ἑλληνική. Ἀλλ' οἱ ἐξηγηταὶ πολλακῶς, καίτοι σοφώτατοι ἄνδρες ὄντες, ὄνειροπολοῦσι καὶ παραλογίζονται). Ὁ Βουτμαννὸς Λεξιλ. σελ. 152 ἀγγλ. μεταφρ. ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς γραφῆς ἀπηύρω¹⁾. Ἀλλ' ὅσα ὑπὲρ αὐτῆς

¹⁾ Ἀπηύρω γράφεται καὶ παρ' Εὐσταθίῳ μνημονεύοντι τὸ χωρίον τοῦτο ἐν Ἰλιάδος Η, 191, σελ. 675, 49. Πρβ. καὶ Κραμ. Ἀνέκδ. Παρισ. Τόμ. Γ', σελ. 226, 51. Καὶ ὁ λεξικογράφος δὲ Βυζάντιος ταύτην τὴν γραφὴν ἀποδέχεται. Λεξ. τῆς Ἐ. λ. λ. Γλώσσ. σελ. 138: Ἀπ-αυρίσκομαι [ἀπὸ, αἰρέω], Μ. αὐρήσω ἢ

γράφει εἶνε ἀνίσχυρα καὶ ὀλίγου ἢ μᾶλλον οὐδενὸς λόγου ἄξια. (Πρβ. καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 578). Τὸ βάρβαρον

αυρῶ (ἀόρ. Ἀπιυράμην, ηύρω, ηύρατο, καὶ Ἀπιύρων, ηύρας, ηύρα, [ᾶθεν ἢ] μτχ. Ἀπαυράμενος καὶ Ἀπούρας)... 2) = Ἐπαυρίσκω, ἀπολαμβάνω. » Πολλάκι ξύμπασα [Γρ. πολλάκι καὶ ξύμπασα] πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπιύρα», Ἡσ. »τοιαῦτ' ἀπιύρω τοῦ Φιλανθρώπου τρόπου», Αἰσχλ. Παρατηρήσατε, ᾧ φίλοι ἀναγνώσται, πρῶτον μὲν τὸν μέλλοντα ἀπαυρῶ (καὶ ὁ ἀπαυρήσω δὲ παρὰ τίνι κέϊται ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἀγνοοῦμεν), δευτέρου δὲ τὸν ἀόριστον ἀπιυράμην καὶ τὴν μετοχὴν αὐτοῦ ἀπαυράμενος (Ἐν Ὀδυσσ. Δ, 646 ἀνεγινώσκειτο ἄλλοτε »ἢ σε βίη ἀέκοντος ἀπιύρατο νῆα μέλαιναν». Ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἀποκατέστη τὸ ὄρθον ἀπιύρα. Ἴδε Βουτμαννὸν Λεξιλ. σελ. 145 ἀγγλ. μετ. καὶ Λοβέκκιον *Elem.* Τόμ. Α', σελ. 578), τρίτον δὲ τὸν ἐνεστώτα ἀπαυρίσκομαι. Τοιοῦτον ἐνεστώτα οὐδεὶς τῶν παλαιῶν μετεχειρίζετο. Παρὰ μόνῳ τῷ Ψευδιπποκράτει φέρουσι αὐτὸν ἐνιαχοῦ ἀντιγράφει τινα ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ἐπαυρίσκομαι. Περὶ Νούσ. Δ', 25 (Τόμ. Β', σελ. 474 Ἑρμερ.) »ἀπὸ δὲ τῆς κοιλιῆς ἐς τὸ ἄλλο σῶμα ἀπαυρίσκειται" (τὸ ὄρθον ἐπαυρίσκειται ἀναγινώσκειται ἐν τρισὶ τῶν κωδίκων. Ὁ Ἑργγας *Observat. Crit.* σελ. 11 κελεύει νὰ ἐξαλειφθῇ ἢ πρόσθεσις ἐς. Ἐπίσθησαν δ' αὐτῷ εὖ ποιήσαντες ὁ τε Λιτραῖος καὶ ὁ Ἑρμερίσιος). Πρβ. καὶ περὶ Φύσ. Παιδ. ΚΑ' (Τόμ. Β', σελ. 506), ἔνθα τινὰ μὲν τῶν ἀντιγράφων φέρουσι »ἰδὲν ἴσχει τοῦ γάλακτος, καὶ τὸ παιδίον ἀπ' αὐτοῦ ἀπαυρίσκειται ὀλίγον" τινὰ δὲ ἐπαυρίσκειται ὀλίγον", καὶ Κς' (σελ. 515), ἔνθα οὐκ ὀλίγα τῶν ἀντιγράφων ἔχουσι »καὶ πρῶτον ἐπαυρίσκειται ἀπὸ τῆς ἰκμάδος τῆς ἐν τῷ δενδρέῳ ἐνεούσης" ἀντὶ τοῦ ἀπαυρίσκειται (Περὶ τοῦ παρ' Ἑρωτιανῶ »Ἀπαυρίσκειται: ἀπολλύεται" Ἴδε Ἑργγαν ἔνθ. ἀνωτ. καὶ Βουτμαννὸν Λεξιλ. σελ. 148). Χωρὶς τοῦ Ψευδιπποκράτους, ἐν οἷς ἀδιάφθορον τὸ ἐπαυρίσκομαι ἐφυλάχθη, εἶνε τὰ ἑξῆς. Περὶ Νούσ. Δ', 2 (Τόμ. Β', σελ. 436) »κενεῖ δὲ γενομένη ἐπαυρίσκειται ἀπὸ τοῦ σώματος τηκομένου... ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπαυρίσκονται". 10 (σελ. 448) »καὶ ἐπαυρίσκειται, ἐπὴν πλήρης ἔη, ἀπ' αὐτῆς". 13 (σελ. 450) »τὸ σῶμα οὐκ ἂν ἐπαυρίσκοιτο ἡμῖν τῆς ἰκμάδος ἐπαρκέον... τὸ σῶμα ἐπαυρίσκειται καθ' ἡσυχίην ἔλκον ἀπὸ τῆς κοιλιῆς". 14 (σελ. 451) »τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν βρωτῶν καὶ τῶν ποτῶν τῆς ἰκμάδος ἐπαυρίσκειται". 16 (σελ. 455) »καὶ μὴ δυνάμενον ἀναφέρειν τὴν θέρμην τὸ σῶμα ἐπαυρίσκειται". 20 (σελ. 462) »ἐπαυρίσκειται καὶ ἐξαναλίσκειται... προτεπαυρίσκειται γὰρ κτέ.". 22 (σελ. 467) »ἔπειτα ἐπαυρίσκειται τῆς θέρμης". 24 (σελ. 471) »τὸ ἐπαυ-

ἐπαύρασθαι εὐρίσκεται καὶ παρὰ Κλήμεντι τῷ Ἀλεξανδρεῖ σελ. 957 Ποττ. »τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν ἐπαύρασθαι" (Ἐν ᾧ σελ. 937 ὡς πῶς ἂν... ἐπαύροιντο τῆς ἐλπίδος". Ἴδε Βαλκενάριον Ἡροδ. Ζ', 180, Τόμ. Δ', σελ. 281 ἐκδόσ. Σχουερχαιουσ.) καὶ παρὰ Μαξιμῶ τῷ Τυρίῳ Λόγ. ΙΖ', 6, σελ. 66, 35 Διδ. »οὐ δυναμένους ἐπαύρασθαι τοῦ ἀληθοῦς ὄλου καὶ ἀρτίου" καὶ παρὰ Ψευδιποκράτει Παραγγελ. Β', Τόμ. Γ', σελ. 349 Ἐρμερ. »τῶν δ' ὡς λόγου μόνου ἑμπεραινομένων μὴ εἶη ἐπαύρασθαι". Ἐπιστολ. Ε', Τόμ. Γ', σελ. 570 »Περσέων δὲ ὄλβου οὐ μοι θέμις ἐπαύρασθαι (Πρβ. καὶ σελ. 625: καὶ ὧν ἡμεῖς παρ' ὑμῶν ἐπαυράμεθα. Καὶ ἐν τῷ Ὁρκῶ ἀναγινώσκεται Τόμ. Α', σελ. 4: ὄρκον μὲν οὖν [Οἱ Ἴωνες ἔλεγον ὧν] μοι τόνδε ἐπιτελέα ποιοῦντι καὶ μὴ ἑυχεύοντι εἶη ἐπαύρασθαι καὶ βίου κτέ.), ἀναφέρεται δὲ καὶ παρὰ Ἡουχίῳ Τόμ. Β', σελ. 137 Σμιδ. »Ἐπαύρασθαι: ἀπολαῦσαι, ἐπιτυχεῖν, [ἐπιτελεῖν,] ἐπιψαῦσαι" καὶ παρὰ Σουῖδα Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 359 Βερν. »Ἐπαύρασθαι: Ἐπαπολαῦσαι. Τοῦτου τὴν αἰτίησιν προσεμμένων καὶ συγχωροῦντων ἐπαύρασθαι τῆς χλιδῆς. Καὶ αὖθις ἄπιθι τῆς Ἀκαδημίας καὶ Φεῦγε Φιλοσοφίαν· οὐ γὰρ σοι θέμις ἐπαύρασθαι αὐτῆς κτέ.". Ἄλλ' ἐν δυσιν ἀντιγράφοις ἀναγινώσκεται »ἐπαύρεσθαι αὐτῆς". Πρβ. καὶ Τόμ. Β', Μέρ. α', σελ. 276, ἐνθα ἅπαντα τὰντίγραφα ἔχουσιν »ἐπαύρεσθαι αὐτῆς" (Γρ. ἐπαυρέσθαι). Ὁ Βουτμαννὸς Λεξιλ. σελ. 148 κέξ. ἀποφαινόμενος ὅτι τοῦ ἀορίστου ἐπηυρόμην, καθάπερ καὶ ἄλλων ὁμοίων, ὑπῆρχε καὶ διὰ τοῦ α τύπος ἐπηυράμην ἰωνικὸς μᾶλλον παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸ εὐράμην ἀντὶ τοῦ εὐρόμην καὶ τὸ ὠσφράμην ἀντὶ τοῦ ὠσφρόμην παρατιθέμενος τὸ τοῦ Ἡροδότου »ὡς ὠσφραντο

ρισκόμενον ἐν τῇ κύστι γίνεται λίθος τρόπον τοιῶδε". περὶ Φύσ. Παιδ. ΙΒ' (Τόμ. Β', σελ. 492) »ἐπαυρίσκειται ἡ γονή". ΚΒ' (σελ. 515) »καὶ ἐπαυρίσκειται ἀπὸ τῆς γῆς ἔκγον τὴν ἰκμάδα". Α' (σελ. 518) »καὶ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἐπαυρίσκονται ὄλιγον". Γυναικ. Α', 2 (Τόμ. Β', σελ. 555) »ἐπαυρίσκειται τοῦ αἵματος ἡ σάρξ". περὶ Ἀδέν. Θ' (Τόμ. Γ', σελ. 191) »καὶ οὐ πούλῳ πλῆθος ἐπαυρισκόμενοι ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου". περὶ Δικαίτ. Β', 80 (Τόμ. Γ', σελ. 481) »καὶ τὸ σῶμα τρύχεται τῶν σίτων οὐκ ἐπαυρισκόμενον" (Πρβ. καὶ Τόμ. Β', σελ. 444 καὶ σελ. 445). Καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ ἐπηύρα εἶνε ἐσφαλλόμενον. Ἄλλὰ περὶ τούτου ἀλλαχοῦ.

τάχιστα' (Α', 80). Ἄλλ' ἀμφοτέρω ταῦτα τό τε εὐράμην καὶ τὸ ὠσφράμην εἶνε τοῦ πονηροῦ κόμματος. Ἡ ῥῆθ' παρ' Ἡροδότῳ γραφῆ εἶνε ὠσφροντο. Οὐδόλως συγκατατιθέμεθα τῷ Βρεδοβίῳ Διαλ. Ἡροδ. σελ. 354 κέξ. Τὸ ὠσφραντο δὲν φαίνεται ἡμῖν πολὺ διάφορον τοῦ ἑξαφείλατο, ὅπερ ὡς ἐκ τοῦ Ἡροδότου ἀναφέρει ὁ Ἀντιαττικιστῆς σελ. 93, 14 »Ἑξαφείλατο: Ἡρόδοτος πρώτῳ"! Πρβ. δὲ καὶ Θησαυρ. Στεφ. Τόμ. Γ', σελ. 1443 Παρ. καὶ Σμιδίτιον Ἡσυχ. Τόμ. Β', σελ. 137.

Χείρων τοῦ ἀορίστου ἐπιηυράμην εἶνε ὁ ἐπιῦρα, ὅστις οὐδαμῶς παρ' οὐδενὶ εὐρίσκειται. Παρατηρητέον δ' ὅτι τὸ μὲν ἐν χρήσει ἐν ἐπαυρίσκομαι οὐδόλως μνημονεύει ὁ σοφὸς λεξικογράφος, ἀναφέρει δὲ μόνον τὸ ἐπαυρίσκω, οὗ ἡ χρήσις ἀμφιβάλλεται ("Ἴδε Βέρκιον Ποιητ. Λυρ. σελ. 388 ἐκδ. β'). Γελοῖον δ' εἶνε καὶ τὸ »Ἐπαύρηαι ἀντὶ Ἐπαύρης".

Ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι λέγεται »Τῶν τετραπόδων εὐμαθέστατον μὲν ἐλέφας, μιμητικώτατον δὲ πίθηξ, πονηρότατον δ' ἀλώπηξ, θηριωδέστατον δὲ τίγρις" ¹⁾.

Τὸ περιττοσύλλαβον πίθηξ-πίθηκος εἶνε βαρβαρώτατον. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦτο ἐν χρήσει μόνον τὸ ἰσοσύλλαβον πίθηκος-πιθήκου. Πρῶτον δὲ πάντων τοῦτο, νομίζομεν, ὄφειλε νὰ μάθῃ ὁ Ῥαγιαβῆς, καθάπερ οἱ ἄλλοι πρῶτα πάντων τὰ κατὰ τὴν λέξιν ἀνθρώπος μαθαίνομεν. Καίτοι δὲ τὸ πρᾶγμα ἀπλοῦν καὶ φανερόν εἶνε, ἐπειδὴ ὅμως γράφομεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν μάλιστα ἀποβλέποντες νεότητα, δὲν φαίνεται ἡμῖν ἀνάρμοστον καὶ παραδείγματὰ τινὰ νὰ παρατεθῶσιν. Ἀρχίλοχ. Ποιητ. Λυρ. Βερκ. σελ. 556, 88 ἐκδ. β' »πίθηκος ἦει θηρίων ἀποκριθεὶς μῦθος ἀν' ἐσχατιῇ". σελ. 557, 89 »τοῖνδε δ', ὃ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων". Σιμωνίδ. Ἀμοργ. αὐτόθ. σελ. 581, 71 »τὴν δ' ἐκ πίθήκου" καὶ 79 »ὥσπερ πίθηκος". Ἀριστοφ. Ἐκκλ.

¹⁾ Δυστυχῶς ὑπάρχουσι τῶν διπόδων τινὲς καὶ τῆς ἀλώπεκος πονηρότεροι καὶ τῆς τίγριος θηριωδέστεροι! Ἡ πείρα ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὅτι καὶ ἡ χώρα αὕτη, ἐν ἣ πολλῆς ἡ ἀρετῆς θεραπείας ἀξιοῦται, δὲν εἶνε ὅλως τῶν τοιούτων θηρίων ἀπηλλαγμένη, ἀλλὰ τρέφει καὶ αὕτη ἐνιαχοῦ συκοφάντας καὶ πικροὺς καὶ ἔχεις τὴν φύσιν ἀνθρώπου.

1072 »πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου". Εἰρ. 1065 »συνθήκας πεποιήσθ' ἄνδρες χαροποῖσι πίθηκοις... ἤσθην χαροποῖσι πίθηκοις" ("Ἴδε καὶ "Ορν. 441. Βατρ. 708. Ἄχαρν. 120. 907. Ἄποσπ. 386 Μειν. Πρβ. Φρύν. Ἄποσπ. 19 Μειν. Εὐβουλ. Ἄποσπ. 114. Μένανδρ. Ἄποσπ. 393, 8. Ἀπολλόδ. Ἄποσπ. 1. Κρώβουλ. Ἄποσπ. 9). Πλάτ. Λάχ. σ. 196, ε' »καὶ ταῦρον καὶ πίθηκον πρὸς ἀνδρείαν φάναι πεφυκέναι". περὶ Πολιτ. Θ', σ. 590, β' »ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι" ("Ἴδε καὶ Γ', σελ. 620, γ'. Ἰππ. Μειζ. σ. 289, β'). Δημοσθέν. περὶ τοῦ Στεφ. § 242, σ. 307 »αὐτοτραγικὸς πίθηκος" (Πρβ. καὶ Φιλόστρ. Βί. Σοφ. Β', θ', 6). Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ', ια', 12 (Τόμ. Α', σελ. 599, 54 Διδ.) »οἶον πίθηκω ἀυλιτήν". Ποιητ. ΚΖ', 4 (σελ. 481, 1) »πίθηκον ὁ Μυνίσκος τὸν Καλλιπίδην ἐκάλει" ("Ἴδε καὶ περὶ Ζφ. Μορ. Δ', 10, Τόμ. Γ', σελ. 294, 7, μάλιστα δὲ περὶ τὰ Ζφ. Ἱστορ. Β', η', 1 κέξ., Τόμ. Γ', σελ. 24, 10 κέξ.). Οὕτω καὶ παρὰ Λουκιανῶ (περὶ Ουσ. § 14, Τόμ. Α', σελ. 314 Ἰακβ. Ἄλιεῖ § 46, Τόμ. Α', σελ. 571. Ἄπολ. § 5, Τόμ. Α', σελ. 438. Διὶ Τραγ. § 42, Τόμ. Β', σελ. 505. Φιλοφειδ. § 5, Τόμ. Γ', σελ. 195. Πρβ. καὶ Ἄλ. § 37, Τόμ. Α', σελ. 365 »Νὴ Δία Ἡρακλῆς, Φασί, καὶ πίθηκος". πρὸς τὸν Ἀπαιδ. § 4, Τόμ. Γ', σελ. 248 »πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία Φησί, κἄν χρύσεια ἔχη σύμβολα") καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ (Ἠθικ. σελ. 21, 4. σελ. 63, 2. σελ. 77, 51. σελ. 584, 45. σελ. 1061, 46. σελ. 1177, 50. σελ. 1195, 3) καὶ παρὰ Στράβωνι (Π', σ. 626) καὶ παρ' Ἀλιανῶ (περὶ Ζφ. Ε', 7. 26. 39. 54. Ζ', 21. Η', 6. ΙΒ', 27. ΙΕ', 14. 17. ΙΖ', 25. 39. Ποικ. Ἱστορ. Α', 9. Β', 40) καὶ παρὰ Φιλοστράτῳ (Ἀπολλων. Γ', δ', 2) καὶ παρ' ἄλλοις ("Ἴδε καὶ Ἐπίκτ. Ἐγχειρ. ΚΘ', 3. Ἄποσπ. 104 Διδ. Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Διατρ. Β', δ', 11. Γ', ιε', 6. Ἀθήν. ΙΒ', σ. 518, ε'. ΙΔ', σ. 613, δ'. Δί. Κάσσ. Ν', η', 1. ΟΘ', ια', 3. Μάξ. Τύρ. Λόγ. Β', 5. Μάρκ. Ἀντων. Δ', 16. Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψ. Β', 25, κτλ.). Πρβ. καὶ τὴν παροιμίαν »πίθηκος ἐν πορφύρῳ", κτλ. Οὕτω λέγεται καὶ χοιροπίθηκος (οὐχὶ χοιροπίθηξ) καὶ κερκοπίθηκος (οὐχὶ κερκοπίθηξ). Ἀριστοτ. περὶ τὰ Ζφ. Ἱστορ. Β', ια', 1 »τὸ δὲ πρῶτον ὁμοίωτον τῷ τοῦ χοιροπίθηκου". Στράβ. ΙΕ', σ. 705 »κερκοπιθήκου δὲ μείζους τῶν μεγίστων κυνῶν". σ. 710 »πετροκυλιστὰς δ' εἶναι κερκοπιθήκουσ" (Πρβ. καὶ αἰγοπίθηκος, κτλ.). Τὸ πίθηξ εἶνε ὄλως ἔκφυλον. Διῶπ. Μῦθ. 45, β'

Ἄλμ. » Ἀλώπηξ καὶ πίθηξ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὠδοπόρου . . . Ἡ δὲ ἀλώπηξ λέγει τῷ πίθηκι" (Πρβ. καὶ Μῦθ. ΡΠΒ' παρὰ Φουρία σελ. 77 » τοὺς πίθηκας Φασι δύο τρίκτειν"). Ἴδε Θησαυρ. Στεφ. Τόμ. ε', σελ. 1072 Παρ.

Ἐν τῇ ὀγδόῃ σελίδι λέγεται » Εἰ ἀηδῶν ἤμην, ἐποίουν ἄν τὰ τῆς ἀηδόνος". Πρβ. καὶ σελ. 78 » οὐκ εἶπεν, ἤμην, ἀλλ' εἶμι".

Ὁ παρατάτικὸς ἤμην τοῖς μὲν παλαιοῖς ὅλως ἄχρηστος ἦτο, παρὰ μόνοις δ' εὕρηται τοῖς νεωτέροις, οἵτινες, ὡς φαίνεται, ἐκ τοῦ μέλλοντος ἔσομαι καὶ τοῦ προστακτικοῦ ἐνεστώτος ἔσο ἐσχημάτισαν αὐτόν. Παραδείγματα ἔστωσαν τὰ ἐξῆς. Λουκιαν. Ἐναλ. Διαλ. Β', § 2 (Τόμ. Α', σελ. 160 Ἰακβ.) » οὐκέτι ὅλως ἐν ἐμαυτοῦ ἤμην" (Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἦν). Νεκρ. Διαλ. ΚΗ', § 2 (Τόμ. Α', σελ. 257) » οὐ στείρω μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως". Ἀληθ. Ἱστορ. Β', § 25 (Τόμ. Β', σελ. 97) » ἐγὼ μὲν οὐ παρήμην" (Πρβ. καὶ Λούκ. ἢ Ὀν. § 15 καὶ § 46, Τόμ. Β', σελ. 421 καὶ σελ. 447). Πλούτ. Σόλ. ΚΗ', 4 » οὐδὲ μαθεῖν ἄν ἐνδεῆς ἤμην". Ἀλεξ. ΙΔ', 2 » Ἀλλὰ μὴν ἐγὼ, εἶπεν, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἄν ἤμην" (Ἴδε καὶ Ἠθικ. σελ. 407, 10 κέξ. Διδ. » Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἄν ἤμην . . . Οὐκ εἶπεν Εἰ μὴ βασιλεὺς ἤμην, Διογένης ἄν ἤμην . . . Ἄλλ' εἶπεν Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἄν ἤμην". Πρβ. καὶ σελ. 751, 42 καὶ σελ. 955, 29). ΚΘ', 5 » ἐγὼ μὲν, εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἄν ταῦτα" (Πρβ. καὶ Ἠθικ. σελ. 215, 6 » Ἐλαβον ἄν, εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην. Κἀγὼ, νῆ Δία, εἶπεν, εἰ Παρμενίων ἤμην"). ΜΣ' » Καὶ ποῦ, Φάναι, τότε ἤμην ἐγώ". Ἠθικ. σελ. 175, 40 Διδ. » ἐν οἷς καὶ αὐτὸς ἤμην". σελ. 206, 41 » Οἷας, εἶπεν, ἠδονῆς ἄπειρος ἤμην". σελ. 272, 45 » Ἄλλ' ἔγωγε ἄν [Γρ. ἔγωγ' ἄν] ἔλαβον, εἶπεν, εἰ σὺ ἤμην. Καὶ γὰρ αὐτὸς, εἶπεν, εἰ σὺ ἦν". σελ. 276, 27 » εἰ μὴ βελτίων ὑμῶν ἤμην". σελ. 820, 27 » ἐνίοις μὲν οὖν ἐπίδοξος ἤμην ἔωλα παραθήσειν πράγματα". Δί. Χρυσόστ. Λόγ. ΜΔ', Τόμ. Β', σελ. 197 Ῥεισκ. » ὅτε ἤμην Φυγάς" (Ἄλλ' ὁ Δινδόρφιος ἔγραψεν ἦν. Ἴδε τὸν πρόλογον τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ σελ. ΙΧ). Διονύσ. Ἀλικαρν. Ἄρχ. Ῥωμ. Γ', 15 » ἄν ἐγὼ πρόθυμος ἤμην μόνος ὑπὲρ ἀπάντων διαγωνίσασθαι" (Πρβ. καὶ Γ', 37). Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Γ', 13, 1 » οἷός τε ἤμην ἐλάδικα ἐμφυτεύειν" (Κάλλιον θὰ εἶχε τὸ οἷός

ἡμην). Γ', 64, 3 »καὶ ἡμην οἷά τις Σπαρτιάτης ἀνὴρ κτέ.". Ἀρριαν. Ἐπικτ. Διατρ. Α', η', 14 »εἰ δ' ἐγὼ Φιλόσοφος ἡμην". Β', ιβ', 25 »τούτου τοῦ πράγματος ἡμην ποτὲ ζηλωτὴς καὶ αὐτός". Β', κ', 29 »εἴ τις αὐτῶν δοῦλος ἡμην". Γ', α', 13 »νέος οὐκ ἡμην; οὐκ ἡμην λόγου ἀκουστικός;" (Πρβ. καὶ Α', ις', 20, ἐνθα κεῖται τὸ ἐν τῇ χρηστομαθείᾳ τοῦ Ῥαγκναβῆ ἀναγνωσκόμενον »εἰ γοῦν ἀηδὼν ἡμην, ἐποίουν ἂν τὰ τῆς ἀηδόνος"). Ἰώσηπ. Βίω ΞΕ' (Τόμ. Α', σελ. 826, 8 Διδ.) »Ἄλλ', ὡς σὺ Φῆς, αἴτιος ἡμην ἐγὼ τότε". Ἰουδ. Πολ. Α', κ', 1 (Τόμ. Β', σελ. 49, 15) »ὡς οὐκέτι χρήσιμος ἡμην σύμμαχος". Α', λβ', 3 (σελ. 77, 38) »ἀλλὰ μὴν σὲ τιρῶν ἐτέροις φοβερὸς ἡμην". Ἐρμούγεν. περὶ Εὐρέσ. Δ', 4 (Ῥητ. Ἑλλ. Σπεργυέλ. Τόμ. Β', σελ. 246, 15) »ἐγὼ ἡμην ὁ τὴν Εὐβοίαν σφετεριζόμενος". Δ', 6 (σελ. 250, 20 κέξ.) »ἐάν τε γὰρ εἶπη παρήμην καὶ συνευφραινόμεν . . . ἐάν τε εἶπη οὐ παρήμην". Διογ. Λαέρτ. ε', 56 »ἦν ποτε χρόνος ἐκεῖνος, ὅτ' ἡμην ἐγὼ τοιοῦτος, ὁποῖος σὺ νῦν". Ἀχιλλ. Τάτ. Γ', 22 »ἐγὼ μὲν οὖν περὶ τὴν τοῦ μηχανήματος ἡμην σκευήν". Δ', 1 »περιπτυσάμενος αὐτὴν οἷός τε ἡμην ἀνδρίζεσθαι" (Ὁρθότερον θὰ ἦτο, ἂν ἐγράφετο οἷος ἡμην). Ε', 1 »θεατὴς ἀκόρεστος ἡμην". Λόγγ. Ποιμεν. Β', 7 »αὐτὸς μὲν γὰρ ἡμην νέος" (Πρβ. καὶ 5 »καὶ παρήμην σοι συρίττουτι πρὸς ταῖς Φηγοῖς ἐκείναις"). Δ', 28 »πόσον ἡμην μακαριώτερος δοῦλος ὄν;" Ξενοφ. Ἐφέσ. Ε', 1 »καγὼ μὲν ἔτ' ἐν τοῖς ἐφήβοις ἡμην" (Πρβ. καὶ Γ', 2 »καὶ ὅσα ἐδυνάμην συνήμην τῷ μειρακίῳ"). Εὐστάθ. Ἐσμίν. καὶ Ἐσμιν. Γ', 2 »καὶ ἡμην ὄλος ἐξεστηκώς". Γ', 8 »καὶ ἡμην ὄλος ἐωνημένος τῇ κόρῃ". Δ', 5 »ἀλλ' ὄλος ἡμην περὶ τὸ Φίλημα" (Πρβ. καὶ Δ', 24. 25. Ε', 5. ε', 5. 17. 18. Ζ', 4. 16. Γ', 4. 9. ΙΑ', 5. 12. 13). Μῦθ. Λίσ. 160 Ἀλμ. »παρ' ἂν καιρὸν ἐν ἀνθρώποις ἡμην". 216 »ἐγὼ μάταιος ἡμην τότε". Ψευδοφάλαρ. Ἐπιστολ. Η' (σελ. 38 Λεννεπ.) »ἐγὼ δὲ εἰ μὲν . . . τοιοῦτος ἡμην". ΙΖ' (σελ. 86) »εἰ μὴ τοιοῦτος ἐχθρὸς ἡμην ἐγώ" (Ψευδοκαλλισθέν. Β', ε', 1, σελ. 60 Διδ. »εἰ μὴ ἡμην καὶ αὐτὸς Ἀθηναῖος". Β', κ', 15, σελ. 77 »δρᾶς τίς ἡμην καὶ τίς γέγονα". Β', μγ', 3, σελ. 93 »εἰς τὴν Ἰουδαίαν παρήμην γῆν". Ἴδε καὶ Σχολ. Σοφοκλ. Τόμ. Α', σελ. 49, 31. σελ. 149, 28. Τόμ. Β', σελ. 546, 4 Ὁξων. Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Α', σελ. 177, 8 Ὁξων. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 32, σελ. 34 Παρ. Θεσμοφ. 173, σελ. 346, κτλ.), κτλ. Ἴδε καὶ

Ἐπιγρ. παρ' Οὐελκέρῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 61, σελ. 95 »οὐκ ἤμην, γενόμεν' ἤμην, οὐκ εἶμι'' (Πρβ. καὶ σελ. 95, "Ἴδε καὶ Κεῖλιον Συλλ. Ἐπιγρ. Βοιωτ. σελ. 189 καὶ Ἐκκήρον *Comment. Crit. de Anth. Gr.* Μέρ. Α', σελ. 305 ἐκδ. β'). Ἐπιγρ. παρ' Ἰακωψίῳ Ἀνθολ. Τόμ. Δ', σελ. 206 »ἔγνωσ τίς ἤμην κτέ'', κτλ. Παρ' Ἀθηναίῳ ἀναφέρεται ἐπίγραμμα τοῦ Ἰόβα (Η', σ. 343, 5'), ἐν ᾧ κεῖται »ἤμην γάρ ποτ' ἐγὼ Βάκχῳ Φίλος'' (Πρβ. καὶ Νεώκιον Γραγ. Ἑλλ. Ἀποσπ. σελ. 467, 751). Ἴδε καὶ Ψευδοβάβρ. Μέρ. Β', σελ. 40 ἐκδ. Lewis »εἰ μὴ παρήμην κἀν μέσοις ἐπωλούμην''. Χριστ. Πάσχ. 557 »ἤμην ἀνανδρος καὶ μένουσα παρθένος'', κτλ. Καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ οὐχὶ ὀλιγάκις τὸ ἤμην ἀπαντᾷ. Ματθ. ΚΕ', 55 »ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με'' (Πρβ. καὶ 86. 45). Μάρκ. ΙΔ', 49 »καθ' ἡμέραν ἤμην πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων''. Ἰωάνν. ΙΑ', 15 »ὅτι οὐκ ἤμην ἐκεῖ'' (Πρβ. καὶ Ιε', β. ΙΖ', 12). Πράξ. Γ', 30 »ἤμην τὴν ἐνάτην προσευχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου'' (Πρβ. καὶ ΙΑ', 5. 11. 17. ΚΒ', 19. 20). Παῦλ. Α' Κορινθ. ΙΓ', 11 »ὅτε ἤμην νήπιος, ἐλάλουν ὡς νήπιος''. Γαλάτ. Α', 11 »Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην'' (Πρβ. καὶ 22). Πρβ. καὶ Ματθ. ΚΓ', 30 »εἰ ἤμεθα ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἤμεθα αὐτῶν κοινοὶ ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν''. Πράξ. ΚΖ', 37 »ἤμεθα δὲ αἱ πᾶσαι ψυχαὶ ἐν τῷ πλοῖῳ ὡς ἐβδομήκοντα ἕξ''. Παῦλ. Ἐφεσ. Β', 5 »καὶ ἤμεθα τέκνα φύσει ὀργῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ''. Οὕτω καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ. Ἐξοδ. ΙΗ', 3 »πάραικος ἤμην ἐν γῆ ἀλλοτρίᾳ''. Ἰησ. Ναυῆ Α', 5 »ὡσπερ ἤμην μετὰ Μωϋσῆ''. Γ', 7 »καθότι ἤμην μετὰ Μωϋσῆ''. ΙΔ', 7 »τεσσαράκοντα γὰρ ἐτῶν ἤμην'', κτλ. Μοῖρις σελ. 172 Πειρσ. »Ἦν ἀττικῶς, ἤμην ἐλληνικῶς'' (Ὁ Κόβητος Ναν. *Lecl.* σελ. 494 κελεύει νὰ γραφῆ »Ἦ ἀττικῶς, κτέ'', Πρβ. καὶ Κόκκιον Μοῖρ. σελ. LXXXVIII). Ἴδε καὶ Θωμ. Μέγ. σελ. 7, 7 Ῥισχ. »Ἀπεισιν Ἀττικοί, οὐκ ἀπελεύσεται, καὶ ἀπῆν, οὐκ ἀπήμην'' (Πρβ. Φιλήμ. σελ. 289 Ὁσανν. »Ἀπῆν, οὐχὶ ἀπήμην''). Ὁ Φρύνιχος λέγων σελ. 152 Λοβ. »Ἦμην, εἰ καὶ εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐρεῖς ἀλλ' ἦν ἐγὼ'' δὲν ἀρνεῖται μὲν τὴν παρὰ τοῖς παλαιῶς χρῆσιν τοῦ ἤμην, ἀλλὰ διὰ τὸ σπάνιον πάντως ἀποδοκιμάζει αὐτό. Ἐδὲ ἀληθὲς ὁμοῦς εἶνε ὅτι οὐδεὶς τῶν ἐνδόξων μετεχειρίσθη τὸ ἤμην, ἐκ παρεφθαρμένων δὲ τινῶν χωρίων ἴσως πλανηθεὶς ὁ Φρύνιχος ἐγραψεν »εἰ καὶ εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις''. Ὁ Μέγ. Ἐτυμολόγος

ἀναφέρει παράδειγμα τοῦ ἤμην ἐκ τοῦ Εὐριπίδου σελ. 430, 7 »HMHN: "Ὅτε δασύνεται σημαίνει τὸ ἐκαθεζόμενον... Ὅτε δὲ σημαίνει τὸ ὑπάρχον φιλοῦται... Ἀπηγόρευται δέ. Πλὴν εὐρήσεις παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσῃ, ὅον ἐγὼ δὲ προδότης [Γρ. προδότις] οὐκ ἤμην τέκνον [Γρ. τέκνων]. Ἄντι τοῦ ἤμην δὲ λέγουσιν ἦν" (Πρβ. Χοιροβοσκ. σελ. 882 Γαισφ. καὶ Κραμ. Ἀνέκδ. Ὁξ. Τόμ. Δ', σελ. 378. "Ἴδε καὶ Γαισφόρδον Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 1227). "Ὅθεν τῶν ἐκδοτῶν τινες ἐν τῇ Ἑλένῃ τοῦ Εὐριπίδου σίχ. 931 ἀντι τοῦ »ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἄρ' ἦν φίλων" ἔγραψαν βαρβάρως »ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἤμην φίλων", καθάπερ καὶ ὁ Πειρῶν προὔτεινε παρὰ Μοίριδι σελ. 172 (Πρβ. Δινδόρφιον Εὐριπ. Τόμ. Γ', σελ. 887 καὶ Κλότζιον Εὐριπ. Ἑλέν. σελ. 119 ἐκδ. β'. "Ἴδε Α. Δινδόρφιον Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. σελ. 268. Γ. Δινδόρφιον Σοφοκλ. Τραχιν. σελ. 20 ἐκδ. γ' καὶ Κόβητον Νου. Lect. σελ. 188. Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ Οὐελκῆρος τὴν παρὰ τῷ Ἐτυμολόγῳ ἐκ τοῦ Εὐριπίδου ἀναφερομένην ῥῆσιν ἀπέδωκε τῷ Σοφοκλεῖ γράψας »ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἤμην, τέκνον". Ἴδε τὴν διδασίαν τοῦ Σοφοκλέους ἐκδοσιν σελ. 260, 72). Φαβωρῖν. σελ. 250, 7 Δινδ. »Τὸ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὑπάρχον ἀπηγόρευται, λέγεται δὲ ἦν. Χρῶνται δὲ τινες τούτῳ τῶν νεωτέρων. "Ἡμην ποτ' ἤμην τῶν σφριγάντων ἐν λόγοις" ("Ἴδε Μεινέκιον Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Δ', σελ. 654. Πρβ. καὶ Γαισφόρδον Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 1227). Παρὰ Δίονι τῷ Χρυσοστόμῳ Λόγ. ΞΔ', Τόμ. Β', σελ. 329 Ῥεισκ. ἀναφέρεται ἐπιγραφῇ, ἐν ἣ κεῖται τὸ ἤμην. »ἐπιγραφῇ δὲ ἐπὶ τινος στήλης πλησίον σοφῆ μὲν ἤμην, ἀλλὰ πάντ' οὐκ εὐτυχῆς". Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γράφει ὁ Ναύκιος Τραγ. Ἑλλ. Ἀποσπ. σελ. 669, 97 »Dio Chr. 64, 6: ἐπιγραφῇ δὲ ἐπὶ τινος στήλης πλησίον 'σοφῆ — εὐτυχῆς'. Videtur inscriptio ista tragici poetae versum referre, cf. fr. 95. De forma ἤμην cf. Eur. Hel. 951 et Tro. 474"! (Ἐν Τρωάσει 474 ἀναγινώσκειται »ἤμην τύραννοι κείς τύρανν' ἐγυμάμην", ἀνθ' οὗ ὁ Ἑλμσλήϊος ἔγραψεν »ἢ μὲν τύραννος κτέ.", ὅπερ ἀπεδέξατο καὶ ὁ Δινδόρφιος Εὐριπ. Τόμ. Γ', σελ. 636. Ὁ Φίξιος ὑπερασπίζει τὴν κοινὴν γραφὴν Εὐριπ. σελ. XXXIII Διδ. Παρ' Ἀψίνῃ Τέχν. Ῥητ. ΙΒ', Τόμ. Α', σελ. 394, 11 Ῥητ. Ἑλλ. Σπεγγ. Φέρεται καὶ γραφῇ βάρβαρος »ἢ μὲν τύραννος κείς τύρανν' ἐγυμάμην"). Ἐν Σοφοκλέους Τραχινίαις 24 πλὴν τοῦ ὀρθοῦ »ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ κτέ."

ἔχουσι τάντιγραφα καὶ τὸ πλιμμελές »ἐγὼ γὰρ ἤμην κτέ.“
 (Καὶ παρὰ τῷ σοφῷ Ἀσωπίῳ ὡς παράδειγμα τὸ χωρίον τοῦτο μεταχειριζομένῳ Συνητ. Περ. Δευτ. σελ. 412, § 209 ἐκδ. β' ἤμην ἀντὶ τοῦ ἤμην γράφεται¹⁾). Πρβ. Σχολ. Τόμ. Α', σελ. 147 Ὁξ. »Ἐγὼ γὰρ ἤμην: Δασείως, ἵνα συνῆδῃ τῷ ἄλλ' ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας. Οἱ δὲ φιλῶς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον“. Καὶ ἀλλαχοῦ εὐρηγται τὸ ἤμην καὶ τὸ ἤμην συγκεχυμένα. Σχολ. Ἰλιάδ. σελ. 192 Βεκκ. (Ζ, 336: οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσι ἤμην ἐν θαλάμῳ) »Ἡμην: Προσπνευστέον τὸ η· ἐνδιατρίβειν γὰρ σημαίνει καὶ τὸ καθῆσθαι. Ὅσοι δὲ ἠθέλησαν σημαντικὸν εἶναι τοῦ ὑπάρχειν ἐψίλωσαν· ὁ σπανίως εὐρίσκειται κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων, οὗ τὰ ὑποδείγματα δίδομεν ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς μι· ὁ μέντοι ποιητῆς οὐκ ἐχρήσατο“ (Πρβ. Ὀδυσσ. Κ, 374: ἄλλ' ἤμην ἄλλοφρονέων, κικὰ δ' ὅσσετο θυμός. Λ, 49: αὐτὸς δὲ ξίφος ἐξῆ ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ ἤμην οὐδ' εἶων κτέ.). Ἴδε καὶ Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 852 Βερν. »ΗΜΗΝ: Τῆρχον ἢ ἐκαθήμην“ (Πρβ. καὶ σελ. 855 »ΕΞΟ: Ἐνδεδυτο. Σημαίνει καὶ τὸ ὑπαρχε“. Ἴδε αὐτόθι Βερναρδῶν. Ἐν παρόδῳ διορθωτέον τὸ παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Β', σελ. 204 Σμιδ. »Ἐσο: ἐξόσου“. Ὁ Σμιδίτιος ἐκδοῦς »Ἐσο: ἐξ ὅσου“ ἀποφαίνεται ὅτι »λανθάνει καὶ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τὸ Βοιωτικὸν ἐς = ἐκ“. Γραπτέον »Ἐσὸ (ἢ Ἐς ὀ): ἕως οὔ“²⁾). Ἐν τῷ

¹⁾ Ὁ Δονάτσων περὶ Ἑλλήν. Θεάτρ. σελ. 370 ἐκδ. ζ' ποιούμενος λόγον περὶ τῶν παρὰ τοῖς δραματικοῖς Ἴωνισμῶν ἀναφέρει καὶ τὸ ἤμην! »We have also occasional Ionisms like *μηδς* for *μεῶς* (Aesch. *Pers.* 424), *ἤμην* (Soph. *Trach.* 24), *κεινόν* (*ibid.* 495), κτέ.“. Ἄλλ' ὁ αὐτὸς αὐτόθι καὶ περὶ τοῦ ἡσυχώτερος λέγει ὅτι δύναται ἴσως νὰ θεωρηθῆ ὡς Ἴωνικόν! »The rare forms *ἡσυχώτερος* (Soph. *Antig.* 1089) and *φίλιστος* (Soph. *Aj.* 842) may perhaps be regarded as Ionic“.

²⁾ Παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Β', σελ. 292 Σμιδ. λέγεται »ΗΣΘΕ: ὑπῆρχετε, καθέξετε [Γρ. καθ ἐξ εσθε]“. Συγχέονται ἴσως τὸ ἦσθε καὶ τὸ ἦσθε. Πρβ. καὶ σελ. 293 »ΗΣΤΗΝ: ἐκαθέζοντο, διῶικῶς, ὑπῆρχον“. Συχνῆ δὲ παρ' Ἠσυχίῳ εἶνε ἢ τῶν ψιλουμένων καὶ δασυνομένων λέξεων σύγχυσις. Τόμ. Α', σελ. 123 »ΛΛΙΣΑΣ: κόνισας, κυλίσας, καταλαβών [καταβαλών], συναβρόστας, συναγαγών“. Τόμ. Β', σελ. 72 »ΕΛΩΣΙ: λάβωσιν, ἐλαύνωσιν“ (Πρβ. καὶ σελ. 71 »ΕΛΩ: κατέχω, πιάζω, ἐλάσω“).

Λίαντι τοῦ Σοφοκλέους σίχ. 678 »ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος" ἀντὶ τοῦ ἡμῖν ἅπαντα σχεδὸν τάντιγράφα φέρουσι ἡμῖν! (Ἴδε Λοβέκκιον Σοφοκλ. Αΐ. σελ. 308 ἐκδ. β'. Ἑλληνιδετον Λεξ. Σοφοκλ. Τόμ. Α', σελ. 512 καὶ Δινδύρφιον Σοφοκλ. Αΐ. σελ. 75 ἐκδ. γ'). Παρὰ Λυσίᾳ περὶ τοῦ Σηκ. § 34 (σελ. 111 Στεφ.) ἀναγινώσκεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις »μάρτυρας γὰρ ἔχων αὐτῷ προσήλθον λέγων ὅτι μοι πάντες εἰσὶν οἱ θεράποντες, οὓς ἐκεκτῆμην ἐπειδὴ παρέλαβον τὸ χωρίον, καὶ ἔτοιμος ἡμῖν εἴ τινα βούλοιο παραδοῦναι βασανίζειν". Ὁ Δοβραϊὸς *Adversar.* Τόμ. Α', σελ. 206 τὴν ἀμφιβολίαν αὐτοῦ περὶ τῆς παρ' Ἀπτικοῦς χρήσεως τοῦ ἡμῖν ἀντὶ τοῦ ἦν ἢ ἢ δηλώσας ἐπιφέρει ἔπειτα ὅτι ἤθελε προκρίνη τὴν κατ' εὐκτικὴν γραφὴν »ὅτι μοι πάντες εἶεν οἱ θεράποντες. . . . καὶ ἔτοιμος εἶην". Τὴν τοῦ ἡμῖν εἰς εἶην μεταβολὴν ἐνέκριναν ὁ τε Βαιτιῆρος καὶ ὁ Σαύπιος καὶ ὁ Σχειβίος ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ Λυσίου ἐκδόσει (σελ. XII) καὶ ἄλλοι. Καὶ ὁ Κόβητος δὲ εἶην ἐξέδωκε (Λυσ. σελ. 64). Ὁ Οὐάστερμαννὸς *Comment. Crit.* Μέρ. Δ', σελ. 6 εἰκάσεν »ἔτοιμος ἢ μῖν κτέ.", ὁ δὲ Καῦσῆρος »ἔτοιμός εἰμι κτέ.", ὅπερ καὶ ὁ Σχειβίος

σελ. 250 »ΕΩ: τῷ ἐκυτοῦ, συγχωρῶ, παραχωρῶ, ἀφῶ". σελ. 263 »Η ΓΑΡ: αὕτη γάρ, ὄντως γάρ". σελ. 276 »ΗΜΗΝ: ἀλλ' οὖν, ἀλλ' ὁμως, ὄντως δὴ, ἢ ἐκαθ' ἡμῖν" (Πρβ. καὶ σελ. 267 καὶ σελ. 272). σελ. 281 »ΗΝ: τὴν ἐκυτοῦ, ἡμῖν, ἰάν". σελ. 359 »ΙΝΑ: ὅπου, ὅπως . . . ἢ νεῦρον". Τόμ. Γ', σελ. 202 »ΟΜΗ: ὁμοίᾳ ἢ ὁμνύεις" (Ἐνταῦθα τὸ ὁμῆ συγχέεται μετὰ τοῦ ὁμῆ ἢ ὁμεί, ὅπερ κακῶς διὰ τοῦ ὁμνύεις ἐρμηνεύεται, καθάπερ ἐν σελ. 201 »Ὁμείτται: ὁμνύει" καὶ σελ. 205 »Ὁμοῦμαι: ὁμνύω"), κτλ. κτλ. Πρβ. καὶ Φώτιον Λεξ. σελ. 322, 13 »ΟΙΟΙ: μόνοι ἢ δυνατοί", κτλ. Καὶ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις πλείστη περὶ τὰ πνεύματα ὀλιγωρία καὶ συχνοτάτη αὐτῶν εἰς ἄλληλα μεταβολὴ παρατηρεῖται. Ἐν μόνον παράδειγμα ἐνταῦθα ἀναφέρομεν, ἐν ᾧ μιᾶς λέξεως εἰς δύο διασπασθείσης ἢ τε περισπωμένη αὐτῆς ἢ φανίσθη καὶ ἢ ψιλῆ εἰς δισσῆσαν μεταβλήθη. Ἐν τοῖς σχολίοις τῆς Ἰλιάδος Δ, 452 (σελ. 140 Βεκκ.) ἀναγινώσκεται »Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης παροξύνει, ἐπεὶ τὸ ἐνικόν ἐστι χειμάρρους. Νικίας δὲ ὡς εὔζωνοι· καὶ μήποτε πιθανώτερον, ἵνα ἐκ τοῦ χειμάρρους ἢ γεγονός, εἴ γε μᾶλλον ἐντελέστερον. Οἱ δὲ τὸ ἐνικόν ἐν τῇ συνθέσει ἢ περὶ τὸ συνηλειμμένον". Ὁ Βεκκῆρος ἀντὶ τοῦ τὸ ἐνικόν εἰκάσεν τὸ ἐντελέες. Ἄλλ' ἢ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε »εἴ γε μᾶλλον ἐντελέστερον εἶδε τὸ ἐνικόν ἐν τῇ συνθέσει κτέ.".

πρὸ αὐτοῦ εἰκάσας *Vindic. Lys.* σελ. 27 κατεχώρισεν εἰς τὸ ἔδαφος ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει ἀποβαλὼν τὴν γραφὴν »ἔτοιμος εἶην κτέ.“ (Ἴδε τὸν πρόλογον τῆς ὑπ’ αὐτοῦ δευτέρας τοῦ Λυσίου ἐκδόσεως σελ. XX. Πρβ. Ἀνδοκίδ. περὶ τῶν Μυστηρ. § 122 »ὥστ’ ἔλεγε πρὸς τούτους ὡς . . . ἔτοιμος εἶην παύσασθαι με κακῶς ποιῶν“. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ’, α’, 52 »καὶ τότε προσελθὼν ἔλεγεν ὅτι ἔτοιμος εἶην ἠγεῖσθαι αὐτοῖς κτέ.“, κτλ. Οὕτω καὶ Δημοσθέν. κατ’ Εὐέργ. § 36, σ. 1150 »λέγων ὅτι ἤδη περὶ ἀναγωγῆν εἶην“. Πλάτ. Συμπ. σ. 207, γ’ »καὶ γὰρ αὐτὸς ἔλεγον ὅτι οὐκ εἶδεις ἡν“, κτλ. Ἀλλὰ Δημοσθ. πρὸς Νικόστρ. § 25, σ. 1253 »ἐγὼ δ’ ἀπεκρινάμην αὐτοῖς ἐναντίον μαρτύρων ὅτι ἔτοιμος εἶμι ἵεναι εἰς τὴν βουλὴν μετ’ αὐτῶν“, κτλ. Παρ’ Ἀντιφῶντι περὶ τοῦ Χορευτ. § 23 φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις » . . . εἰ δὲ μή, ἔτοιμοι σταίεν διδέναι βασιανίζειν τοὺς τ’ ἐμαυτοῦ πάντας κτέ.“ καὶ »ἔτοιμοι (ἔτοιμος) εἶεν“ καὶ »ἔτοιμος εἶμι“. Ὁ Ταύλαρος εἰκασεν »ἔτοιμος εἶην“, ὅπερ ὁ τε Βεκκῆρος καὶ ἄλλοι ἀπεδέξαντο, ὁ δὲ Δοβραῖος *Adversar.* Τόμ. Α’, σελ. 174 »ἔτοιμος εἶναι διδέναι“. Ἴδε Βενσελῆρον Ἴσοκράτ. Ἀρεοπαγ. σελ. 95 καὶ Μαιτζῆνον Ἀντιφ. σελ. 112 καὶ σελ. 263). Τὸ παρὰ Ξενοφῶντι Κύρ. Παιδ. ε’, α’, 9 »ἐγὼ δὲ λέγω ὅτι ὅτε μὲν οἴκοι ἡμῶν ἐστρατευμένη“ (Πρβ. Ρουγκένιον Παρατηρ. εἰς Ξενοφ. Ἀπομν. Α’, δ’, 19 παρὰ Δινδορφίω Ἀπομνημ. σελ. 222) διαρθώθη ἐξ ἀντιγράφου μεταβληθὲν εἰς ἦν (Ἴδε Δινδορφίον Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. σελ. 268 κέξ. Τὸ ἡμῶν προήλθεν ἴσως ἐξ ἐρμηνεύσεως τοῦ ἦν. Πρβ. Σχολ. Ἀναβάσ. Ζ’, ζ’, 45, σελ. 595 Δινδ. »ἦν: ἀντὶ τοῦ ἡμῶν“. Σχολ. Αἰσχίν. περὶ Παραπρεσβ. § 169, Τόμ. Β’, σελ. 510 Ῥητ. Ἀττ. Διδ. »ἦν: ἀντὶ τοῦ ἡμῶν“. Φώτ. Λεξ. σελ. 70, 18 »ἦν: ἡμῶν“. Ὁ Ναβῆρος κελεύει ν’ ἀναγνωσθῆ »ἦν: ἡμῶν“. Καὶ ἐν σελ. 360, 23 »Ὁ ὑπαρῆν: οὐ παρήμην“ προτιμᾷ ἔ Ναβῆρος τὸ παρή. Ἐν σελ. 396, 25 καὶ 24 λέγεται »Παρήν: παρήμην“ καὶ »Παρήσθα: παρήν“. Ὁ Κόβιτος Μνημοσ. Τόμ. Η’, σελ. 49 κέξ. συνάπτει ταῦτα καὶ διορθοῖ κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον »Παρή, παρήσθα, παρήν“. Πρβ. καὶ Σταλβαῦμον Πλάτων. Τόμ. Η’, σελ. 35) 1).

1) Παρ’ Ἠσυχίω Τόμ. Γ’, σελ. 280 Σμιδ. ἀναγινώσκειται »Παρήμην: εὐρέθην, ὑπῆρχον“ ἀντὶ τοῦ παρήμην. Ἴδε καὶ Τόμ. Β’, σελ. 50. Ἐνθα κεῖται »Εἶμην: ὄντως, ὑπῆρχον ἐγὼ“ ἀντὶ

Ἐν Ὀδυσσ. Γ, 106 γράφεται κοινῶς »ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο» ἀντὶ τοῦ εἶατο (Σχολ. σελ. 689 Δινδ. »Εἶατο: Φιλῶς, ἴν' ἢ ἦσαν». Πρβ. Σχολ. Ἰα. Ο, 10, σελ. 408 Βεκκ. Παρ' Ἠσυχίῳ Τόμ. Β', σελ. 2 Σμιδ. λέγεται »Ἐαντο: ἦσαν» καὶ σελ. 25 »Εἶαντο: ἦσαν» ἀντὶ τοῦ εἶατο). Πρβ. Βουτμαννὸν Γραμμ. Μεγ. Τόμ. Α', σελ. 528 ἐκδ. β' καὶ Ἀρήνσιον *Griech. Formenlehre*, σελ. 101). Εὐστάθ. σελ. 1885, 40 »Τὸ δὲ μύλαι εἶατο ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο, ἔκειντο· ταυτὰ γὰρ πως τῷ γένει ἄμφω ταῦτα. Οἱ δὲ παλαιοὶ γράφουσι καὶ ὅτι φιλῶς τὸ εἶατο, ἵνα ἢ ἀντὶ τοῦ ἦσαν ὡς ἀπὸ τοῦ εἰμί. Καὶ ἔστι κρεῖττον τοῦτο. Κυριολεξία δὲ τοῦ εἶατο ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο ἐν τῷ πεντηκόσιοι δ' ἐν ἐκάστῃ, ἔδρη δηλαδὴ, εἶατο [Ὀδ. Γ, 8]. Οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι [Β, 137] τὸ εἶαται ἐν μετὰ τοῖς ποτιδέγμασι φιλῶς κατὰ Ἡρακλείδην προενεκτέον· οὐ γὰρ κάθηνται, Φησίην, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἦγον εἰσίν. Ἴωνες γὰρ τοῖς παρακειμένοις ἀντὶ ἐνεστώτων χρῶνται, ὅσον διανενόημα ἀντὶ τοῦ διανοοῦμαι καὶ τὰ ὅμοια. Πλατῶν δὲ Ἡρακλείδης τὸν περὶ τοῦ εἶαται λόγον γράφει τοιαῦτα. Ὡς ἢ εἶται ἢ χηται, οἰκεῖται ὀκηται, οὕτως ἀπὸ τῆς ἄ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων παθητικοῦ ἐνεστώτος τρίτον εἶται· οὐ εἶη ἂν παρακειμένος ἦται, μεταπεσεύσης κἀνταῦθα τῆς εἰ διφθόγγου εἰς ἦτα. Πληθυντικὸν δὲ αὐτοῦ προσθέσει τοῦ ν ἀναλόγως ἦνται κατὰ τὸ πεποιῖται

τοῦ »Ἡ μὴν: ὄντως» καὶ »Ἡ μὴν: ὑπῆρχον ἐγώ». Πρβ. καὶ Τόμ. Α', σελ. 465 »Δεδείχασιν: κατέδρανον, ἐλύπησαν» ἀντὶ τοῦ δεδήχασιν. Τόμ. Β', σελ. 32 »Εἰρήσαντο: ἠξάντο» ἀντὶ τοῦ ἠρήσαντο. σελ. 34 »Εἶσαν: ὑπῆρχον, συνῆκαν ἢ ἦδεισαν ἢ ἐπεγίνωσκον» ἀντὶ τοῦ ἦσαν καὶ τοῦ ἦσαν. σελ. 262 »Ἡατο: ἐκάθετο [Οὔτω]» ἀντὶ τοῦ »Εἶατο: ἐκάθηντο». σελ. 269 »Ἡθε: μακάρι, ὄφελον» ἀντὶ τοῦ εἶθε. σελ. 284 »Ἡπετο: ἠκολούθει» ἀντὶ τοῦ εἶπετο (Ὁ Μεινέκιος Θεοκρίτ. σελ. 246 ἐκδ. γ' ἀναφέρει τὸ ἦπετο εἰς τὴν δωρικὴν διάλεκτον). σελ. 287 »Ἡρήκασιν: εἶπον, πεπορθήκασιν» ἀντὶ τοῦ »Εἰρήκασιν: εἶπον» καὶ »Ἡρήκασιν: πεπορθήκασιν». σελ. 291 »Ἡσατο: ἔκτισεν, ἰδρύσατο... ἦσθη, εὐφράνθη, διεχύθη» ἀντὶ τοῦ »Εἶσατο: ἔκτισεν, ἰδρύσατο» καὶ »Ἡσατο: ἦσθη, εὐφράνθη, διεχύθη». σελ. 440 »Κατεῖρες: κατηρτισμένοι, εὐήρετμον» ἀντὶ τοῦ κατηῖρες. σελ. 446 »Κατηῖρξε: συνέκλεισεν» ἀντὶ τοῦ κατεῖρξε. Τόμ. Γ', σελ. 284 »Παρήθη: ἐάθη» ἀντὶ τοῦ »Παρεῖθη: ἐάθη» (ἢ κάλλιον εἰάθη), κτλ.

πεποιήνται καὶ τὰ ὅμοια. Εἶτα ἰωνικῇ τμήσει τοῦ ἤτα εἰς ε καὶ ἄλφα, ὡς νερόνεται νεροέαται, οὕτω καὶ ἦνται ἕαται. "Ομηρος δὲ κατὰ ἰάδα προσθεῖς τὸ ἰῶτα ἕφη εἶαται ἐν μεγάροις". "Ἴδε καὶ σελ. 192, 5 » Σημείωσαι δὲ ὅτι τε τὸ εἶαται, εἰ καὶ νοεῖται νῦν ἀντὶ τοῦ κἀνήνται, ὅμως προσφύεστερον καὶ οὐδὲ ἕξω ἀναλογίᾳς ἐστὶ ληφθῆναι ἀντὶ τοῦ εἰσί, καθὰ ἐν τῷ Γ τῆς Ὀδυσσεύς δηλοῦται σαφῶς". Πρβ. καὶ σελ. 1452, 33 » Ὁ δὲ Ἀλεξάνδρεος Ἡρακλείδης καινὴν τινα περιεργίαν ἑτεροίαν ὑποβάλλει ἐν οἷς γράφει οὕτως. Ὁ ἐνεργητικὸς παρατατικὸς ὅτε τὸ θεματικὸν ω εἰς τὴν ου δίφθογγον μεταβῆ, πλεονάζει τὸ ν ἐπὶ τέλους· οἶον ἡ χῶ ἢ χου ν, οἰ κῶ ᾠ κουν, ὀ κνῶ ᾠ κνου ν. Οὕκοῦν ἀπὸ τοῦ ᾠ ἐνεργητικοῦ ὑπαρκτικοῦ θέματος εἴη ἂν ὁ ἐνεργητικὸς παρατατικὸς οὖν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον καὶ παθητικὸς οὐμην. Ἐξ ὧν αἰολικῶς ὁ οὖν γέγονεν ἦν καὶ ὁ οὐμην ἤμην". σελ. 1641, 44 » Ἐν τούτοις δὲ γράψας καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ εἰμι ἕμαι γίνεται τὸ ἤμην οὐ προσλήψει τοῦ ἰῶτα, προκριτέον γάρ, Φησί, τὴν διὰ τοῦ ἤτα γραφῆν, κτέ." καὶ σελ. 1770, 26 » Τὸ ἤμην, Φησί, οὐ τοιοῦτον· ἐχρῆν γάρ ἀπὸ τοῦ εἰμι ἕμην εἶναι παραιρέθεντος τοῦ ἰῶτα, εἶα, Φησί, τῆς εἰ χερσοκοπομένης τὸ ἰῶτα καὶ μὴ ἄλλως τῶν διφθόγγων βραχυνομένων, εἰ μὴ θάτερον περιαιρεθῆ φωνῆεν. Εἶτα καὶ ἄλλως ἠμαρτῆσθαι δείξας τὸ ἤμην καὶ εἰπὼν μὴ χρῆναι τοῦ ἤμην τὸ δεύτερον ἢ εἶναι ἀλλὰ ἦσο καὶ προσθεῖς ὅτι "Ομηρος τοῦτο εἰδὼς γράφει ἐκεῖθεν προστακτικὸν τὸ ἦσο διὰ δύο σίγμα ἐπιφέρει κτέ.". Λῆροι καὶ Φλήναφοι! Τίς ὑμῶν, ᾧ φίλοι ἀγκυρῶσται, δὲν καταλαμβάνεται ὑπ' ἀηθίας καὶ βδελυγμίας τὰς τοῦ ἀλαζόνος Ἡρακλείδου τερατολογίας ἀκούων, τοῦ λεπτοτάτων λήρων ἱερέως καὶ ψευδῶν συγκολλητοῦ, ὃν εὐηθικότατα ὁ πολυμαθέστατος τῆς Θεσσαλονίκης ἐπίσκοπος θαυμάζει τε καὶ βαθεῖν καὶ πολύνουν ὀνομάζει;

Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀντὶ τοῦ ἤμην ἐλέγετο ἦ ἢ ἦν. Εἶνε δὲ νεώτερον μὲν τὸ ἦν παλαιότερον δὲ τὸ ἦ ἐκ τοῦ ἐπικοῦ καὶ ἰωνικοῦ ἕα συναϊρεθέν. Εὐστάθ. σελ. 885, 19 » Λέγεται δὲ καὶ ἕα, ὡς ἐν Ὀδυσσεῖ τοιοῦς ἕα [Ξ, 222: τοιοῦς ἕ' ἐν πολέμῳ], καὶ ἐν συναϊρέσει δὲ ἦ κατὰ τοὺς παλαιούς Ἀττικούς, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσειαν εἶρηται". σελ. 1759, 2 » Ἰάδι δὲ συστολῇ εὔρηται καὶ ἕα, ἀφ' οὗ κατὰ κρῆσιν ἢ δίχῃ τοῦ ν, οὗ τὸ κοινὸν καὶ τετριμμένον ἦν μετὰ τοῦ ν". σελ. 1761, 50 » Τὸ δὲ καὶ προδηλωθέν ἕα, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ τοιοῦς ἕα, διπλασθῆναι ὁκνεῖ ἀπὸ τοῦ

ἤ, οὐ μνήμη καὶ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ εἰπόντι ὡς "Ἴωνες μὲν ἔα Φασίν, Ἀττικοὶ δὲ ἤ μονοσυλλάβως, οἱ δὲ μέσοι σὺν τῷ νῦ, ὅον ἐπειδὴ μεστός ἦν, ἀνεπαυόμην. Τὸ δὲ τρίτον οὐδέποτε, Φισίν, ἀνευ τοῦ νῦ. Ἐτερος δὲ ρήτωρ γράφει ἔα καὶ ἐν συναιρέσει ἤ". Περφύρ. Σχολ. Ὀδυσσ. Θ, 186 (σελ. 370 Δινδ.) καὶ Σχολ. Ἰλιάδ. Ε, 533 (σελ. 165 Βεκκ. Πρβ. καὶ Μετῆρον Ξενοφ. Συμποσ. σελ. 92) »Τὸ δὲ τι ταῦτον τῷ ὑπῆρχον, ὃ ποιεῖ ἦν, ὅπερ ἐπιπολάζει νῦν. Τῶν δὲ Ἀττικῶν οἱ μὲν ἀρχαῖοι μονογράμματος αὐτὸ προσφέροντο, οἱ δὲ νεώτεροι σὺν ν, καθάπερ τῶν πρεσβυτέρων τινές. . . . Τῶν δὲ Ἀττικῶν ἐστὶ παρὰ Κρατίῳ ἐν Πυτίνῃ: γυνη δ' ἐκείνου πρότερον ἤ, νῦν δ' οὐκέτι· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ: ἤ γὰρ Φίλῃ γὰ τῶνδε τοῦ προφερέτερου· καὶ ἐν Οἰδίποδι Τυράνῳ [1123]: ἢ δοῦλος οὐκ ἀνητὸς ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς· καὶ παρὰ Πλάτῳ τῷ Φιλοσόφῳ [περὶ Πολιτ. Α', σ. 328, γ']: εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἢ τοῦ βραδύως (παρεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ)". Παρατηρητέον δ' ὅτι, καίτοι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς παρ' Ἀττικοῖς χρήσεως τοῦ μονογράμματος τὰ χωρία ταῦτα παρατεθειμένα εἶνε, δὲν ἐφυλάχθη ὁμοῦς ἀβλαβὲς τὸ ἢ ἐν αὐτοῖς, ἀλλ' εἰς ἦν ὑπὸ τῶν ἀνακισθητῶν ἀντιγράφων μετεβλήθη. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θαυμάζωμεν ἂν πάντα τὰντίγραφα φέρωσιν ἐν Οἰδίποδι Τυράνῳ 1123 »ἦν δοῦλος οὐκ ἀνητὸς" ἀντὶ τοῦ »ἢ δοῦλος". Κατὰ τὴν Ἑλμσλήϊον γραπτέον πανταχοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ ἐπὶ πρώτου προσώπου ἀντὶ τοῦ ἦν. Παραδείγματα εἶνε τὰ ἐξῆς. Οἰδ. Τυρ. 801 »τριπλῆς ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὄδοιπορῶν πέλας". 1393 »ἔθεν ἦν γεγῶς" (Ἐν εἰχ. 1389 ἔχουσι τὰντίγραφα καὶ »ἦν ἢ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν". Περὶ τοῦ ἐν εἰχ. 1355 »τότε γὰρ ἂν θανὼν οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος" ἀναγινώσκωμεν ἐν τοῖς σχολίοις Τόμ. Α', σελ. 39 Ὁξ. »Θανών: Ἀντὶ τοῦ θανόντος. "Ἡ τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦμην". Ὁ Δινδῶρφιός ἔγραψεν ἢ). Οἰδ. Κολ. 768 »ἀλλ' ἠνίκ' ἤδη μεστός ἦν θυμούμενος" (Ἐν εἰχ. 973 γράφεται κοινῶς »ἀλλ' ἀγένητος τότε ἦν". "Ὅτι ὁμοῦς ἢ γνησίᾳ γραφῇ εἶνε »τότ' ἢ" δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῷ μετωπίῳ ἐνδε τῶν ἀντιγράφων ἀναγινωσκόμενου »ἔα ἢ". Πρβ. καὶ εἰχ. 1566, ἔθα πλὴν τοῦ »ἢ τῶν οὐκ ἂν ἦν" ὑπάρχει ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ »οὐκ ἂν ἦ"). Αἰ. 1377 »ὅσον τότε ἔχθρος ἦν". Τραχιν. 414 »μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σθέν" (Ἐν εἰχ. 564 ἀντὶ τοῦ »ἠνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ" προτείνει ὁ Κόβητος Νου. Lect. σελ. 187 κέξ. νὰ γραφῆ »ἠνίκ' ἢ

ἴν μέσφ πόρφ". Ὁ Δινδάρφιος Τραχιν. σελ. 71 ἐκδ. γ' ἔγραψεν «ἢ μέσφ πόρφ»). Ἡλ. 1028 «ἀλλ' ἦν φύσιν γε τὸν δὲ νοῦν ἥσσαν τότε». Παρ' Εὐριπίδῃ πανταχοῦ τάντίγραφα φέρουσι τὸ ἦν οὐ μόνον πρὸ Φωνήεντος ἀλλὰ καὶ πρὸ συμφώνου. Ἄлк. 655 «παῖς δ' ἦν ἐγὼ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων» (Ἱπολ. 1012 «μάταιος ἄρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρονῶν»). Ἱφιγ. Ἀύλ. 944 «ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνὴρ». Ἐλέν. 992 «ἐλεινὸς ἦν ἂν μᾶλλον ἢ δραστήριος»¹⁾. Ἐκάβ. 13 «νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν». 15 «οὔτε γὰρ φέρειν ὄπλα οὔτ' ἔγχος οἶός τ' ἦν». 284 «κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ'». 554 «δέσποινα δ' ἢ δύστηνος Ἰδαίαισιν ἦν γυναιξί!». 809 «τύραννος ἦν ποτε». Ἄлк. 660 «ὅστις αἰδῶφρων πρὸς σ' ἦν μάλιστα». Ἄνδρ. 59 «εὖνους δὲ καὶ σοὶ ζῶντί τ' ἦν τῶ σῶ πόσει». 204 «αὐτὴ τ' ἀμαυρὰ κοῦ τύραννος ἦν Φρυγῶν». Ἰκέτ. 1088 «παῖδαν τ' ἐραστή: ἦν πόρφ τ' ἀπαλλύμην». Ἰων. 641 «ἄσθ' ἠδὲ αἰὶ καινὸς ἂν καινοῖσιν ἦν». Ἱφιγ. Ἀύλ. 489 «ἄφρων νέος τ' ἦν». 1158 «ὡς ἀμεμπτος ἦν γυνή» (Ρήσ. 63 «κἀγὼ μὲν ἦν πρόθυμος κτέ.»). Ἐλέν. 61 «ἄσυλος ἦν γάμων» (Ἴδε Κόβητον Νου. Lect. σελ. 186 κέξ.). 931 «ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἄρ' ἦν φίλων». Ἡρακλ. Μειν. 232 «εἰ δ' ἦν νέος». Ὀρέστ. 1096 «ὅς πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν φίλος παρῆν». Ἰων. 781 «παρῆν δ' ἐγὼ». Ὁ τύπος ἢ φαίνεται ὅτι διεσώθη ἐν μόνῳ τῶ «ἦμεν τύραννοι κείς τύρανν' ἐγνημάμην» (Τρω. 474), ἀνθ' οὗ δ' Ἐλμσλήϊος ἔγραψεν «ἢ μ ἐν τύραννος», καὶ ἐν τῶ «θεῶν δ' ἐν εὐχαίς ἢ λόγοισιν ἢ βρο-

¹⁾ Ἐν ταῖς Φοινίσσαις στίχ. 1758 ἀναγινώσκειται:

Ἦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται, λεύσσειτ', Οἰδίπους ὄδε,
ὅς τὰ κλειν' αἰνίγματ' ἔγνω [Γρ. ἔγνω] καὶ μέγιστος ἦν ἀνὴρ,
ὅς μόνος Σφιγγὸς κατέσχεον τῆς μισαιφόνου κράτη, κτέ.

Ὁ Βαλκενάριος (Φοιν. σελ. 583 κέξ.) ἀποφαίνεται ὅτι οἱ δύο πρῶτοι στίχοι εἶνε νέθοι παρεμβληθέντες ἐκ τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου τοῦ Σοφοκλέους στίχ. 1524:

Ἦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσειτ', Οἰδίπους ὄδε,
ὅς τὰ κλειν' αἰνίγματ' ἤδη καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ.

Ὁ Πέρσων (Φοιν. σελ. 123 κέξ. Λειψ.) μόνον τὸν δευτέρου στίχου νεμῆζει παρεγγράπτου (Περβ. καὶ Γήλιον Φοιν. σελ. 248). Τὰ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Κοβήτου Νου. Lect. σελ. 219 οὕχ) εἰς τὸν χορὸν ἀλλ' εἰς τὸν Οἰδίπου, καὶ τὸ ἦν εἶνε κατ' αὐτὸν πρῶτου προσώπου, καθάπερ καὶ τὸ ἦδη. Οὕτω λοιπὸν ἔχομεν καὶ σοφοκλείου παρεδείγμα τοῦ ἦν ἀντὶ τοῦ ἢ πρὸ Φωνήεντος κοιμένου.

των" (Ἰων. 638), ἀνθ' οὗ ὁ Μουσγράβιος ἔγραψεν »ἡ βροτῶν" ¹⁾. Ἴσως πανταχοῦ παρ' Εὐριπίδῃ, ἔυθα ἡ ἐπομένη λέξις ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, τὸ ἢ πρέπει νὰ γραφῆ (Ἐν τοῖς σχολίοις τοῦ Εὐριπίδου Τόμ. Δ', σελ. 235 Δινδ. ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς· »Νεώτατος δ' ἦν: Ἀντὶ τοῦ ἡμην. Ἀττικοὶ δὲ φασιν ἦν καὶ χωρὶς δὲ τοῦ ν ἢ ἀντὶ τοῦ ἔα. Οὕτω Δίδυμος. Ἐν μέντοι τοῖς ἀντιγράφοις ἦν φέρεται καὶ κοιῆ ἀνάγνωσις ἦν". Πρβ. Δινδέρφιον Σοφοκλ. σελ. XXVIII ἐκδ. Τεῦβν. δ'). Οὕτω καὶ παρ' Ἀριστοφάνει πρὸ Φωνήεντος μὲν τὸ ἦν εὐρίσκεται, ἐν τρισὶ τοῦ Πλούτου τόποις, πρὸ συμφώνου δὲ τὸ ἢ. Πλούτ. 29 »Κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. — Οἴδ' αὖ τοι". 695 »ἔπειτ', ἐπειδὴ μαστός ἦν, ἀνεπαυμένῃ". 822 »οὐχ οἴσ' τε γὰρ ἔνδον μένειν ἦν· ἔθικνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου" (Χοιροβοσκ. Βεκκ. Ἄν. σελ. 1380 »Ἐχομεν τὴν χρῆσιν τοῦ ἦν ἐγὼ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ... καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Γεωργῷ ἦν δ' οὐ πονηρὸς οὐδ' ἐδόκουν". Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 431, 15 »Τὸ μὲν ἦν ἐγὼ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ γίνεταί οὕτως". Πρβ. Φρίσχιον *Quaest. Aristoph.* Τόμ. Α', σελ. 265). Σφηξ. 1091 »ἄρα δεινὸς ἢ τέθ' ὅστε κτῆ." (Ἐπάρχει καὶ γραφῆ ἦν. Σχολ. σελ. 160 Διδ. »Τὸ δὲ ἢ κἀνταῦθα ἀπὸ τοῦ ἔα κατὰ κρῆσιν ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγὼ". Πρβ. καὶ σελ. 159 »Τὸ δὲ ἢ ἀντὶ τοῦ ἦν ἀττικόν, ὡς τὸ ἢ παρ' εσκευασμένος ἐν Πλούτῳ"). Πλούτ. 77 »ἢ κρύπτειν ἢ παρεσκευασμένος". (Ἐπάρχει καὶ γραφῆ ἦν. Σχολ. σελ. 329 »ἢ παρεσκευασμένος: Τὸ ἢ ἀνευ τοῦ ν ἀντὶ τοῦ ἡμην. Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τὸ ἦν καὶ ὑπῆρχον ἐγὼ ἢ φασίν, οὕτως· ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ ὑπάρχω γίνεται ὁ παρατατικὸς εἶν διὰ διφθόγγου καὶ διαλύσει ἰωνικῆ τῆς εἰ διφθόγγου εἰς ε καὶ α γίνεται ἔα, ὡς καὶ τὸ ἢδεα [? ἢδεῖν ἢδεα] καὶ τὸ τιθεῖσι τιθέασιν ἢ χρῆσις

1) Ἐν Ἡρακλειδίαις 416 ἔγραψεν ὁ Ἐλμσλήιος, ὁ Δινδέρφιος καὶ ἄλλοι, τοῦ Σχαιφῆρου ὑφηνγησαμένου Μελετ. Κριτ. σελ. 110, »τῶν μὲν λεγόντων ὡς δίκαιον ἦν ξένους ἰκέτας ἀρῆσαι". Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐν τῇ γραφῇ ἢ λαμβάνει ἡ γνησία ἢ καὶ ὅτι πρέπει τὸ χωρίον ν' ἀναγνωσθῆ κατὰ τὸν Δοβραῖον *Adversar.* Τόμ. Β', σελ. 101 »δίκαιος ἢ". Ἐν ταῖς τοῦ Αἰσχύλου Χωφείοις 825 ἔγραψεν ὁ Πόρρων »οἴδ', ὃ τίκνει· παρ' ἢ γὰρ" (ἀντὶ τοῦ πάρεῖ) καὶ ἐν τῷ Ἀγαμέμνονι 1637 »ἐγὼ δ' ὑποκτες ἐχθρὸς ἢ παλαιγενής" (ἀντὶ τοῦ ἢ). Τὰς γραφὰς τοῦ Πόρρωνος ἀπεδέξαντο καὶ ἄλλοι.

δὲ παρ' Ὀμήρῳ, ὡς τὸ οὐ γὰρ ἀμνηνὸς ἔα [Ἰλ. Ε, 887]. εἶτα κινῶντες τὸ ε καὶ α εἰς η ἢ φασίν, ὡς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εὐρήσεις"). Σουῖδ. Τόμ. Α', Μέρ. β', σελ. 799 Βερν. ὦΗ: χωρὶς τοῦ ν ἀντὶ τοῦ ἦν. Ἄλλ' οἷά περ αὐτὸς ἔμαθον ὅτε παῖς ἢ ἀντὶ τοῦ ἔα Ἀριστοφάνης Ὀρνισι [1563. Σχολ. σελ. 240 ὠἈντὶ τοῦ ἦν ἀπτικῶς. — Γράφεται καὶ ἦν. Λίρωτερον δὲ τὸ ἦ ἀντὶ τοῦ ἔα"] καὶ ἐν Λυσιστράτῃ [644] ἢ δεκέτις [Σχολ. σελ. 256 ὠΗ: Ἔα καὶ κατὰ συναίρεσιν ἦ"]. Ἀντὶ τοῦ ἔα κατὰ συναίρεσιν ἢ ἀντὶ τοῦ ἦ μὴν καὶ χωρὶς τοῦ ν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ ἀ κρύπτειν ἢ παρεσκευασμένος. Τίθεται καὶ ἐπὶ γ' προσώπου. Ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἦ μὴν ἐκ τῆς ὀμηρικῆς διαιρέσεως [Ἰλ. Α, 762] ὡς ἔον, εἶποτ' ἔην γε" (Τεταραγμένα εἶνε τὰ τοῦ Σουῖδα). Πρβ. καὶ Ἰππ. 1359 ὠκαὶ ποῖός τις ἦ; (Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται καὶ ἦν καὶ εἶ). Λυσιστρ. 645 ὠκατ' ἔχουσα τὸν κροκκτὸν ἄρκτος ἢ βραυρωνίοις". Ὀρν. 97 ὠ ἢ γὰρ, ὦ ξένε, ἄνθρωπος" (Τἀντίγραφα ἔχουσιν ἦν. Χαιροβ. Βεκκ. Ἄν. σελ. 1379 ὠΗ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὀρνισιν ἢ γὰρ ἐγὼ ξένος [Οὔτως] ἄνθρωπος. Καὶ παρὰ Πλάτωνι ἢ χρῆσις εὔρηται"). Καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις 173 ἀντὶ τοῦ:

παῦσαι βαῦζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν
ἐν τηλικούτος, ἠνίκα ἠρχόμεν ποιεῖν.

Ἐγράφη ὑπὸ τε τοῦ Ἑλμσλήτου καὶ ἄλλων ὠτοιοῦτος ἦ". Ἴδε ἔμοις καὶ Φρίσχιον Θεσμοφορι. σελ. 59 (Ἐν Ἀχαρνέυσιν 136) Ἄλλ. Μυλλήρος ἀκολουθήσας τῷ Βλαῦδησίῳ ἐξέδωκε σελ. 30 ὠχρόνον μὲν οὐκ ἀπῆν ἂν ἐν Ἐρῆκῃ πολύν" ἀντὶ τοῦ οὐκ ἂν ἦμεν". ἀνθ' οὗ ὁ μὲν Ἑλμσλήτιος εἶκαθεν οὐκ ἔμειν ἂν", ὁ δὲ Μεινέκιος οὐκ ἔγωγ' ἂν ἢ ν"). Καὶ ἐν τῷ τοῦ Φερεικράτους ἀποσπάσματι παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. ΡΙς', 12 ὠἐγὼ γὰρ, ἄνδρες, ἠνίκα ἦν νεώτερος, κτέ." ἢ ὀρθῆ γραφῇ εἶνε ὠἢ νεώτερος" (Ἴδε Μεινέκιον Ἀποσπ. Κωμ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 359 ἐκδ. μεγ.). Παρὰ Πλάτωνι οὐχὶ σπανίως ἀπαντᾷ τὸ ἦ οὐ μόνον πρὸ συμφώνου ἀλλὰ καὶ πρὸ φωνήεντος. Φαιδ. σ. 61, β': καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικός. σ. 98, β': ὡς τάχισθ' εἶδες τ' ἢ ἀνεγίγνωσκον. σ. 99, α': οὐκ ἂν εἶδες τ' ἢ ποιεῖν τὰ δόξαντά μοι. Θεαιτ. σ. 142, α': ὅτι οὐχ εἶδες τ' ἢ εὔρειν. — Οὐ γὰρ ἢ κατὰ πόλιν. σ. 155, β': εἰμὲ γὰρ δὴ ὑπεριον ὁ πρότερον οὐκ ἦ οὐ γενόμενος. σ. 197, α': εἰ μόντοι ἢ ἀντιλογικός. Σοφιστ. σ. 245, β': ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτε

μὲν ἢ νεώτερος. Εὐθύδ. σ. 271, α': οὐδὲν οἶδός τ' ἢ ἀκούσαι σα-
 Φέας. σ. 504, δ': οὐ γὰρ οἶδός τ' ἢ προστάτας κατακούειν. Πρωταγ.
 σ. 510, ε': ἔτι γὰρ παῖς ἢ ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμησεν. Γοργ. σ.
 488, γ': οὐδὲ γὰρ τοι τόθ' οἶδός τ' ἢ μάθειν σου. Ἀλκιβ. Α', σ.
 115, β': οὐκοῦν ἄρτι διὰ παντὸς ἐγὼ μὲν ἢ ὁ ἐρωτῶν; σ. 131,
 ε': ὅτι μόνος ἐραστής ἢ σός. Συμποσ. σ. 175, α': ἀθλιώτερος ἢ
 ὄτουοῦν (Σχολ. »^Η: Ἀπτικὸν τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἕα συνηρημένον.
 Σημαίνει δὲ τὸ ἕα τὸ ὑπῆρχον· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἦν κατὰ δια-
 λυσιμ ἰωνικὴν. Ὅμηρος [Ιλ. Δ, 421]; εἰ τότε κοῦρος ἕα,
 νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει'). σ. 174, ε': οὐχ οἶδός τ' ἢ ἰδεῖν.
 σ. 221, α': αὐτὸς γὰρ ἦπτον ἐν φόβῳ ἢ διὰ τὸ ἐφ' ἵππου εἶναι.
 Ἴππ. Ἐλ. σ. 575, β': σφόδρα γὰρ ἂν ἢ καὶ δεινὸς κατὰ τὸν σὸν
 λόγον. Χαρμ. σ. 155, δ': οὐκέτ' ἐν ἑαυτοῦ ἢ καὶ ἐνόμισα. περὶ
 Πολιτ. Α', σ. 328, γ': εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἢ τοῦ ἕα-
 δῖως πορεύεσθαι. Γ', σ. 394, β': ὁ ἔμπροσθεν οὐχ οἶδός τ' ἢ, ὅτι
 τῆς ποιήσεώς τε κτλ. περὶ Νόμ. Ζ', σ. 821, ε': οὐκ ἂν οἶδός τ' ἢ
 δηλοῦν (Θεάγ. σ. 130, γ': οἶδός τ' ἢ διαλέγεσθαι. Καὶ ἐν σ. 127,
 δ' γραπτέον »οἶδός τ' ἢ ἀφελῆσαι'. Ἐπισ. Ζ', σ. 329, γ': σμι-
 κρὰ δ' οἶδός τ' ἢ, μὴνι δὲ σχεδὸν κτλ. Ἐρυξ. σ. 396, δ': εἰ μὲν
 αὐτὸς οἶδός τ' ἢ, φράσας ἂν ὑμῖν κτλ. Κλειτοφ. σ. 410, δ': εἰ
 περὶ γυμναστικῆς προτετραμμένος ἢ τοῦ σώματος δεῖν μὴ ἀμελεῖν).
 Περβ. καὶ Κρατύλ. σ. 396, δ': ἔωθεν γὰρ πολλὰ αὐτῷ συνῆ καὶ
 παρεῖχον τὰ ὄτα. Φώτ. Λεξ. σελ. 57, 4 »^Η: Χαίρει τοῦ ν
 περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἕα, ἤμην. Καὶ παρῆ ἀντὶ τοῦ παρήμην.
 Περὶ Ψυχῆς: καὶ αὐτὸς οὐκ ἢ μυθολόγος" (Περβ. σελ. 70,
 21 »^Ην: Ἀντὶ τοῦ ἤμην. Τὸ παλαιὸν ἔλεγεν ἢ τὸ ἤμην κατὰ
 συναλοιφήν, οἶον ἦα καὶ ἕα". Ἴδε Κόβητον Μνημοσ. Τόμ. Θ',
 σελ. 378 κίξ. Περβ. καὶ Ναβῆρον Tijdschrift voor de Nederl.
 Gymn. 1864-5, σελ. 57, κλπ.). Τὴν παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀπτι-
 κοῖς πεζολόγοις χρήσιν θὰ ἐξετάσωμεν ἄλλοτε.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτῳ τῷ τεύχει. Τὰ δ' ἀκόλουθα τούτοις
 ἐν τοῖς ἀκολουθοῖσι.

Ἐν Λεῦδῃ τῇ 12 Μαρτίου 1867.

Κ. Σ. ΚΟΝΤΟΣ.

"Ασμενοι καταχωρίζομεν εἰς τὸν Ἑρμῆν τὰ εἰς Δίωνα τὸν Κάσσιον ὑπὸ τοῦ ἐλλογιμωτάτου Ναβήρου πεφιλοποιημένα ἐνὸς τῶν ἐπιφανεστάτων τοῦ Κοβήτου μαθητῶν καὶ δι' ἄλλων πραγματειῶν τὴν περὶ τὴν ἑλληνικὴν Φιλολογίαν δεινότητα αὐτοῦ ἀποδείξαντος καὶ μάλιστα διὰ τῆς ἀξιολογώτατης τοῦ λεξικοῦ τοῦ Φωτίου ἐκδόσεως. Πολλὴν δὲ τῷ ἀνδρὶ χάριν ὁμολογοῦμεν διὰ τὴν περὶ τὸν Ἑρμῆν Φιλοφροσύνην αὐτοῦ.

Κ. Σ. Κ.

ΕΙΣ ΚΑΣΣΙΟΝ ΔΙΩΝΑ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Πολλῶν σοι, ὦ κράτις Κόντος, ἐν τῷ Λογίῳ Ἑρμῆ καλῶς εἰρημένων καὶ ἀκριβῶς διειλημμένων, ἐκεῖνό μοι δοκεῖς ἀληθέστατα εἰρηκέναι, ὡς τῷ ἐμπειρίαν ἔχοντι εὐκόλῳ ἐστὶ διαγνώσκειν ἐν τοῖς τῶν νεωτέρων βιβλίοις πότερον τὸ πλημμεληθὲν καὶ διορθώσεως δεόμενόν ἐστι σφάλμα αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως ἢ τῶν ἀντιγραφῶν μόνον. Τοῦτο δ' ἐστὶν ἰδεῖν ἐν πολλοῖς, ὧν καὶ σὺ ἐποίησω τὴν ἀπόδειξιν, νεωστὶ δὲ μοι περὶ τοῦ πράγματος σκοποῦντι ὅσον ἐδυνάμην μετὰ πλείστης ἐπιμελείας, ὁ Κάσσιος Δίων ἱκανὰ παρέιχε τεκμήρια, περὶ ὧν φέρ' ἴδωμεν, ἐπεὶ ἐν γε τῷ παρόντι οὐδὲν ἄλλο πρόχειρον εἶχον, οὐ σοὶ καὶ τῷ Λογίῳ Ἑρμῆ μεταδοίην.

Πολλάκις μοι ἐπήλθε θαυμάζειν τοῦ Δίωνος πῶς ὁ συγγραφεύς, ὁ μεμαθηκῶς δὴ ἀπὸ σώματος ἔλον τὸν Θεουκιδίδην καὶ Δημοσθένην καὶ σχεδὸν τι πάντας τοὺς ἀρίστους τῶν καταλογάδην γραψάντων καὶ δὴ καὶ τῶν ποιητῶν, ἐκ ταύτης τῆς πραγματείας οὐδὲν μέγα ὠφελήθη πλὴν πρὸς βημάτιά τινα καὶ κόμματα κεκαλλιεπημένα, ὥσπερ αὐτὸς που λέγει σεμνύων τὴν τέχνην. Εἰ γὰρ ἐβούλετο μιμεῖσθαι τοὺς κάλλις εἰρηκότως, ἔπρεπεν ἄρα οὐ μόνον